

Giới thiệu Hôn Hôn Em, Bé Yêu

Truyện Hôn Hôn Em, Bé Yêu, chuyện nói về cuộc nhân giữa hai người hoàn toàn không có tình yêu chỉ là do hai bên gia đình sắp xếp cho họ.

Hơn nữa hai người hoàn toàn không biết nhau, có thể lâu ngày nảy sinh tình cảm hay không vẫn không biết. Vì vậy cô coi cuộc hôn nhân của mình như một tiệc rượu, liều mạng né tránh anh. Nhưng mà không sao cả, anh cũng là vì ích lợi mới đồng ý hôn sự này.

Dù không có tình yêu cũng không sao, từ lâu anh đã mất đi quyền tự chủ hôn nhân. Chỉ cần cô an phận thủ thường, anh sẵn sàng đón nhận trách nhiệm chăm sóc cô cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Bản nhạc kết hôn huyền thoại đã vang lên trong giáo đường trang nghiêm, đếm từ số một mọi người chậm rãi đứng lên, ánh mắt cùng nhìn về phía sau cửa chính.

Đây là một hôn lễ long trọng kinh người, trong thành phố này nhà họ Hách Hạ là có quyền uy lớn nhất, vào hôm nay, ở nơi này, bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đơn đồng thời gả đi bốn người con gái, đối tượng là người thừa kế mới của bốn gia đình cũng rất có thể lực ở trong thành phố này.

Bách Hợp tao nhã, Hoa Hồng đoan trang, Violet trầm ổn, Hường Dương nhiệt tình, nhìn về nơi đó, trong giáo đường hoàn toàn bị biển hoa bao vây, đẹp không sao tả xiết.

Cửa lớn giáo đường mở ra, bốn người đàn ông xuất hiện, cả người một thân trắng, một thân đen, một thân màu gi sét, một thân màu đỏ sậm, cực kỳ xuất sắc, diện mạo tuấn tú mê người.

Chỉ là, thái độ của bốn người đàn ông đẹp trai xuất chúng đều giống nhau.

Lạnh, lạnh đến không thể lạnh hơn nữa; khốc, khốc không thể khốc hơn, hai người hợp lại làm một, chỉ có thể nói là rất lạnh khốc, bọn họ không có một chút vui sướng nào.

Thiệu Sĩ Trần một thân tây trang đen, lẳng lặng đứng ở trước mặt của Mục Sur, trông mặt đen thâm thúy sâu thẳm không ánh sáng, từ khi xuất hiện khuôn mặt đã không có bất kỳ cảm xúc nào.

Ba người đàn ông bên cạnh cũng cùng một dạng, diện mạo cũng là một trong những nhân vật chính của hôn lễ hôm nay.

Chỉ là, có cưới hay không cưới, kết hôn cùng ai, vì sao mà kết hôn, anh không có suy nghĩ quá nhiều, bởi vì thân là người nối nghiệp một đời của gia đình, sớm đã không còn quyền tự chủ trong hôn nhân.

Chỉ cần có lợi đối với tập đoàn nhà họ Thiệu, cho dù muốn anh cưới một người phụ nữ nữ hơn anh 30, 40 tuổi, anh cũng không thể làm gì khác..

Dù sao chuyện hôn nhân như vậy, cũng giống như cha mẹ anh, vì lợi ích mà kết hôn, vì thống nhất mà kết hợp.

Nếu như không có gặp gỡ nhà Hách Hạ lại bị uy hiếp làm mai, ở tương lai anh cũng sẽ cưới một người phụ nữ có lợi ích đối với anh về làm vợ.

Cho nên chuyện như vậy không cần quan tâm làm gì, tại sao ư, chủ yếu là vì có lợi hay không.

Vợ! Vợ là cái gì? Chỉ là một phụ nữ xa lạ đợi ở bên cạnh mình, giống như là thư kí của anh, nhân viên của anh, anh tuyệt đối không hôn người nhà, bọn họ đều là người, đều là người qua đường bên người anh, có một ngày sẽ ở chung một chỗ, có một ngày sẽ tách ra, có một ngày thông gia gặp nhau gần gũi, rồi kéo ra khoảng cách, cho đến khi không có chút liên hệ nào.

Cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh, là pháp luật ràng buộc một nửa quan hệ kia..

Nhưng mà cõi đời này có ai có thể chân chính thuộc về người còn lại, trở thành một nửa trung thành với đối phương kia?.

Cha mẹ anh duy trì quan hệ hôn nhân hơn 30 năm, bên cạnh cả hai lại có rất nhiều người tình tới tấp lui lui.

"Hôn nhân?" Anh cười nhạt một tiếng, trong mắt càng thêm lạnh nhạt. "Đó là cái gì?"

Anh không hiểu, mà cũng không muốn biết, thậm chí . . . .

"Chỉ là một tên gọi, thế căn cước từ trống không chuyển thành tên nhiều người, có một giao phó sinh người thừa kế."

Chỉ cần có người thừa kế, dien***lequy@o#.com tập đoàn nhà họ Thiệu cuối cùng sẽ ở trong tay của anh, cái này là đủ rồi.

Suy nghĩ kỹ một chút, mặc dù nhà Hách Hạ uy hiếp nhà họ Thiệu cưới con gái của bọn họ, nhưng mà cũng lấy được rất nhiều ích lợi.

Bắt đầu từ bây giờ, tập đoàn Thiệu thị trở thành xí nghiệp chi nhánh của Hách Hạ, mặc dù là danh tiếng nhà Hách Hạ, nhưng trên thực tế sản quyền không bị xâm lược, còn có thể lợi dụng danh tiếng nhà họ Hách Hạ để có nhiều cơ hội hợp tác hơn, loại này đốt đèn lồng cũng không tìm được chỗ tốt, có sao mà không làm?

Anh không biết tại sao anh lại trở thành ứng cử viên của nhà Hách Hạ, chỉ là thành thật mà nói, tuyệt không muốn đi tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân, dù sao việc hôn sự này đối với anh mà nói, sẽ không có nhiều thay đổi ở trong sinh hoạt.

Về phần nếu nói đến vợ anh thì sao. . . . . Anh lại lạnh lùng cười một tiếng.

Nghe nói hiện tại nhà Hách Hạ chỉ có bốn con gái đến nay lại chưa từng công khai lộ diện ở trước truyền thông, chắc hẳn bốn cô gái này không phải là không được coi trọng, mà chính là bị bảo vệ quá mức, giống như đóa hoa trong nhà kính.

Mặc kệ, đáp án dĩ nhiên là người, vợ, phụ nữ đối với anh, cũng chỉ là phụ, anh sẽ không hao phí quá nhiều ý định ở trên người họ.

Bốn người đàn ông đến đứng vị trí, đứng ở trước mặt của Mục Sư, tất cả đều như đang có điều suy nghĩ, tiếp đó cửa lớn sau lưng lần nữa mở ra, bọn họ chậm rãi xoay người, mắt lạnh miên cưỡng nhìn mấy củ khoai lang nóng sắp bị ném đến trên tay muốn phóng tay.

Nhìn bốn cô dâu đồng loạt đi vào giáo đường, trong nháy mắt ở nơi này, bốn người đàn ông đứng trước, một nhú mày, một cau mày, một hí mắt, một người khỏe mắt còn không ngừng co rúm, một người khác chính là mặt không chút thay đổi.

Mặt Thiệu Sĩ Trần không chút thay đổi, nhìn cô dâu đang đi về phía mình.

Đáy mắt anh lóe lên một tia sáng, giống như rất không vui đối với cảnh tượng mình nhìn thấy.

Cô gái, vợ của anh, rất đẹp.

Thật sự rất đẹp, nhưng mà mặc dù lúc này trên mặt trang điểm đậm, vẫn nhìn ra tuổi rất nhỏ.

Một đôi mắt to trong veo, dường như thoáng qua một chút lo lắng cùng khẩn trương.

Khuôn mặt trắng nõn có chút cứng ngắc, len lén liếc mắt nhìn về anh ở phía trước.

Khi chống lại tầm mắt của anh thì vẻ mặt cô kinh hoàng, nhanh chóng cúi đầu, cũng không dám ngẩng lên nữa..

Nghe nói người anh cưới là con gái út nhà Hách Hạ, Hách Hạ Tĩnh.

Tĩnh? Anh cho là cô sẽ là cô gái dịu dàng ít nói, thích an nhàn, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy cô, anh chỉ cảm thấy cô là một tiểu quỷ nhát gan, mà không phải là phụ nữ dịu dàng, bởi vì cô mới đối đầu với ánh mắt của anh, đã khẩn trương lại sợ hãi nhìn sang một bên. . . . .

Nhát gan sao? Thiệu Sĩ Trần ở đáy lòng cười lạnh.

Nhát gan liền nhát gan, dù thế nào đi nữa anh không phải rất quan tâm.

Cũng chỉ là làm dáng một chút, cưới một cô vợ, không hơn, anh không có gì nếu nói không mong đợi, chờ mong.

Rốt cuộc, cô dâu của anh cũng đi tới bên cạnh anh.

Mục Sư phía trước nói cái gì, thành thật mà nói, anh nghe được nhưng không chuyên tâm.

Nhưng là mới mười năm phút lời hứa hẹn ngăn ngừa hôn lễ, anh phát hiện chân mày của mình chân mày đang mơ hồ gây xích mích, nhú chặt lên, tâm tình không ngờ trở nên phức tạp và. . . . . Tức giận?

"Nhưng mà chỉ đúng là bốn mảnh thịt dán tại một nơi, không có gì lớn, coi như ăn thịt heo. . . . ."

"Cần rằng, nhện một cái đã vượt qua, mình làm được, cố gắng lên. . . . ."

"Được rồi! Đây là chồng mình, bị chồng hôn một chút cũng sẽ không thiếu một khối thịt. . . . . chồng tạm thời!"

"Ít nhất không xấu xí, mình cho là khi gặp sẽ rất kinh khủng. . . . . Chỉ là không cười, mặt không biểu cảm. . . . . Mất đi mặt mũi thần kinh sao?"

"Ừm. . . . . Muốn đứng bao lâu nữa? Chân quá đau rồi. . . . ."

Đằng trước Mục Sư rất bận, vội vàng vì bốn đôi vợ chồng mới chứng hôn.

Bên cạnh anh nghe nói là vợ anh cũng rất vội, vội vàng làm bầm lều bầu.

Còn nữa, khi anh vì lời nói của cô mà cái trán nổi lên gân xanh, cúi đầu thì đuôi mắt phát hiện một hình ảnh rất quái dị.

Đôi chân của vợ anh ẩn giấu sau bộ váy cưới, thế nhưng cô lại đi một đôi giày leo núi màu và phê?

Nhất thời, gương mặt của anh có chút vặn vẹo.

Chuyện này. . . . . Là sao vậy?

***

"Không được! Không được! Tôi không làm được."

Đi tới cửa phòng, Thiệu Sĩ Trần đang muốn mở cửa, lại nghe được bên trong giọng phụ nữ nóng nảy thì thảm một tiếng, liền thu tay lại.

"Cái này quá khó khăn!"

Cô gái kia giọng điệu có chút ủ rũ, giống như là cảm thấy thất bại đối với chuyện gì.

Thứ hai tờ

"Cởi quần áo, nằm lên giường? Cởi quần áo, nằm lên giường? Ai muốn cùng người đàn ông kia cởi quần áo, nằm ở cùng trên một giường? !"

Lời này nghe vào trong tai, hình như sắp nổ rồi.

Mặt anh không chút thay đổi, đáy mắt lại xẹt qua chút tò mò.

Người đàn ông trong miệng cô kia. . . . . Là chỉ anh?

Sau khi hôn lễ kết thúc, hai người về đến nhà.

Dọc theo đường đi, anh và cô ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, chia ra gần trái cửa sổ và bên phải cửa sổ, đừng nói chưa từng nói chuyện nhiều, trừ duy nhất một lần chống lại tầm mắt của đôi phương bên ngoài, anh phát hiện cô hoàn toàn tránh ánh.

Mặc dù loại hành vi này của cô đối với anh mà nói không có gì hay để ý, nhưng là luôn có một chút cảm giác quái dị, nói không ra là cái cảm giác gì, chính là mang theo một loại cảm giác nhàn nhạt. . . . . Không, là cảm giác vô cùng nhợt nhạt khó chịu, giống như cô coi anh như quái vật.

"Không được, tiếp tục như vậy nữa không phải biện pháp."

Anh lại nghe thấy người phụ nữ bên trong phòng tự lẩm bẩm một tiếng, còn có tiếng bước chân đi tới đi lui trấn an nhà.

Tiếng bước chân?

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, anh lập tức xoay người, đi tới cửa lớn, nhìn vị trí giá đặt giày.

Chỉ có một đôi giày da đen cao cấp của anh, nhưng không thấy của cô... đôi giày kia. . . . . Giày.

Anh khẽ lộ ra biểu tình nghi hoặc, như có điều suy nghĩ lại đi đến cửa phòng.

Lúc này, bên trong phòng không còn tiếng nói rồi.

Người phụ nữ bên trong. . . . . Không biết đang làm gì, trở nên yên tĩnh như vậy.

Suy nghĩ gần mười giây, vươn tay, vặn tay cầm cửa, mở cửa phòng.

Trong phòng tìm Hách Hạ Tĩnh dừng lại, sắc mặt tái nhợt, cả người cứng ngắc.

Cô không có dừng khí quay đầu, chỉ là cả người đứng im ở tại chỗ, cũng không lên tiếng, cũng không có động tác.

Đứng ở cửa phòng Thiệu Sĩ Trần nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như thường.

Nhưng là chỉ có chính anh mới biết, anh không phải không lộ vẻ gì, mà là ngăn cả người.

Một đôi mắt không chút ánh sáng trong nháy mắt lóe lên, cảm xúc biến hóa xuất hiện ở trên mặt anh.

Chân mày khẽ co rút, đỉnh đầu khẽ giật giật, không hiểu. . . . . Tân hôn của anh vì sao vợ anh lại đứng ở trên bệ cửa sổ?

Trên người mặc lễ phục đến đầu gối, chân mang đôi giày không phù hợp kia, tóc uốn thành búi, một chiếc trâm hoa sáng ngời còn đang lay động đong đưa trên đầu cô, trên mặt cô trang điểm đậm vẫn chưa tẩy, cả người vẫn giống như ở tiệc cưới.

Anh có chút không hiểu nổi, nếu cô không có làm chuyện gì, như vậy từ khi vào nhà vào phòng đến nay đã hai giờ, rốt cuộc đang làm gì thế?

Ít nhất sau khi anh về đến nhà, đã cởi ra một thân tây trang, tắm thoải mái, khiến mấy mùi dầu keo xịt trên người cũng được rửa gần hết cũng thay áo choàng tắm thoải mái.

Đã trải qua cả ngày hôn lễ cùng tiệc cưới, dù sao cũng hơi mệt mỏi, hiện tại anh chỉ muốn nằm ở trên giường nghỉ ngơi, mà không phải đứng ở cửa phòng nhìn vợ mình. . . . . Chuẩn bị leo cửa sổ?

Tiếng cửa phòng bị đóng lại truyền đến từ sau lưng, một giây kế tiếp, Hách Hạ Tĩnh nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp trầm ổn đang đến gần cô.

Nhất thời, tim của cô đập nhanh hơn, cảm giác lo lắng bất an trong người càng tăng lên.

Xuyên qua ánh sáng nơi khoe mặt, cô nhìn thấy bóng dáng một người mặc áo choàng tã dừng lại ở bên phía tay trái của cô.

Cô khẽ nuốt nước miếng, thân thể không khống chế được khẽ run.

Thiệu Sĩ Trần đi tới bên cạnh của cô, đôi tay khoanh ở trước ngực, nhìn chằm chằm quang cảnh thành phố qua cửa sổ.

"Khuya lắm rồi, đừng nữa chơi." Giọng điệu của anh giống như đang nói chuyện với đứa bé.

Khóe miệng Hách Hạ Tĩnh giật giật, vẻ mặt kinh ngạc khóe miệng phối hợp vận vẹo, có vẻ hết sức quý dị.

"Tôi . . . . . Tôi . . . . . Tôi không phải đang chơi."

Hai người nói chuyện với nhau câu nói đầu tiên, đều mặc danh kỳ điệu (không nói rõ được).

Anh coi cô như đứa trẻ, cho là cô chơi trò chơi.

Cô coi anh là quái vật, cho là thái độ của anh không bình thường.

"Vậy tại sao đứng ở trên bệ cửa sổ?" Anh rất nghiêm túc hỏi cái vấn đề này, không phải giễu cợt, mà là tràn đầy nghi ngờ.

"Tôi . . . . . Tôi muốn nhảy cửa sổ." Cô lấy dũng khí, thành thật nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì tôi không có biện pháp làm vợ của anh. . . . . Tôi không biết anh."

"Tôi cũng vậy không biết cô, nhưng mà tôi lại tiếp nhận cô làm vợ của tôi"

"Anh chấp nhận cũng không nói lên là tôi muốn tiếp nhận."

"Không chấp nhận cũng không được, chúng ta đã cử hành nghi thức kết hôn, đã công bố tin vui với mọi người trong thiên hạ"

"Chúng ta. . . . . Chúng ta có thể coi như đám cưới giả, chờ gió êm sóng lặng sau đó lại len lén ly hôn." Cô nói rất nghiêm túc.

"Tại sao?"

"Tôi nói, bởi vì tôi . . . . ."

"Như vậy rất phiền toái, tôi ghét chuyện phiền toái."

"Tôi không sợ chuyện phiền toái, lại không thích gả cho người đàn ông không nhận biết." Nếu không phải là bị bức hôn, cô còn lâu mới muốn kết hôn, hơn nữa. . . . . "Tôi mới hai mươi một tuổi, còn chưa có tốt nghiệp đại học, tôi muốn làm quý tộc độc thân." Về mặt cô đưa đám

"Thật ra thì . . . . . Cùng tôi kết hôn, cô vẫn còn thể như con cá tự do sẽ không bị ai gò ép, tôi không sẽ quản, không hạn chế cô, sẽ không can thiệp việc cô giao lưu bạn bè."

"Vậy nếu buổi tối tôi và bạn đi phòng nhảy khiêu vũ, anh cũng sẽ không quản tôi sao?" Cô nháy mắt to, mong đợi hỏi.

Chân mày anh khẽ co rúm, "Chỉ cần không bị phát hiện cô là vợ của tôi, tôi không sẽ quản cô."

"Làm sao có thể không bị phát hiện? Tin tức của chúng ta lên các mặt báo, ngày mai nhất định sẽ đăng ảnh cưới của chúng ta . . . ." Cô còn rất trẻ, rất nhiều chuyện chưa từng trải qua một lần, rất nhiều chuyện mới mẻ kích thích không có thể nghiệm qua, còn có. . . . . Không có yêu qua đã lập gia đình. . . . . Thật đáng buồn.

"Như vậy thì không có cách nào, trừ không về muộn, không đi nơi nguy hiểm, không làm tin tức truyền ra, cô có thể tự do làm gì tùy ý."

"Nhưng tôi còn chưa từng có bạn trai." Cô làm dáng vẻ đáng thương thờ dãi.

Từ nhỏ bị cha bảo vệ giọt nước cũng không lọt, cô cùng bé trai thân cận cũng không có cơ hội, còn muốn sau khi tốt nghiệp đại học sẽ có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt, ai ngờ. . . . .

Chân mày Thiệu Sĩ Trần lần nữa có quắp, vẻ mặt quái dị.

Mặc dù mặt không chút thay đổi, nhưng đáy mắt anh thoáng qua vẻ không thể tưởng tượng nổi cùng vẻ từ chối cho ý kiến. "Cô đứng trước mặt chồng của mình nói muốn kết giao với bạn trai?" Có nên suy nghĩ một chút hay không?

"Đúng a! Dù sao anh nguyện ý cùng tôi kết hôn, điểm xuất phát nhất định là vì ích lợi từ công ty nhà Hách Hạ. Coi như không phải là vì công ty, cũng nhất định là vì chuyện làm ăn, chẳng lẽ anh nghĩ nói anh yêu tôi?" Cô nói xong như chuyện đương nhiên, không có khách khí.

Dưới tình huống không có tình yêu, lại kết hôn, cô còn không có dốt nát như vậy cho đó là bởi vì anh có điều bí mật chôn giấu tình yêu nhỏ với cô nhiều năm ... Chuyện xưa.

Ngược lại anh không có lời nào để nói, mới vừa rồi nói huyền với cô, bởi vì cô chỉ là một phụ nữ hơn hai mươi tuổi chưa hiểu chuyện, không ngờ thì ra cô cũng hiểu những thứ này.

"Mặc dù nói là vợ chồng, nhưng mà sẽ không có gặp gỡ quá nhiều. . . . . Đặt toàn bộ hai mươi mốt tuổi thanh xuân hoàng kim của tôi trên người anh, thứ nhất cũng không biết có thể đi cùng nhau cả đời hay không; thứ hai, cũng không biết rốt cuộc có thể phát sinh tình cảm hay không; thứ ba, anh đã 31 tuổi. . . . ." Cô lắc đầu chắc chắn thành tiếng: "Quá lãng phí."

Trên trán nổi lên gân xanh, Thiệu Sĩ Trần cảm giác ở ngực có một ngọn lửa đang từ từ bốc cháy.

Có thể đi cùng nhau cả đời hay không chuyện này anh cảm thấy không thành vấn đề, bởi vì hoàn toàn không có mong đợi vào hôn nhân, hiện tại có một người trở thành vợ có thể giúp một tay cho sự nghiệp của anh, chỉ cần cô không làm ra chuyện phá hỏng danh dự của anh, anh sẵn sàng đón nhận trách nhiệm chăm sóc cô cả đời, bởi vì có thể nói đây là cùng nhau có lợi.

Có thể nảy sinh tình cảm hay không vấn đề này cũng không phải là quá quan trọng, dù sao vợ chồng chính là bình thân chúng sống là tốt rồi, cho dù kính trọng như băng, cũng tốt hơn cả ngày ồn ào.

Còn chuyện anh lớn tuổi kia? Tuổi của anh nhiều đến bao nhiêu? Anh mới 31, đang ở thời kỳ vàng son, cô dám nói lớn tuổi. . . . . Đứng! Cô hai mươi mốt tuổi vẫn kém anh mười tuổi, nhưng mà không có việc gì! Còn cái gì quá lãng phí? Cô thế nhưng cảm thấy ở chung một chỗ với anh quá lãng phí? Điều này sẽ không quá đã thương người chứ hả?

Lại nói. . . . . Anh tự tay vuốt ve cằm, sờ sờ khuôn mặt của mình không có chút dấu vết nào. Bạn đang đọc truyện tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

Anh cao một mét tám năm thân hình thon dài vóc dáng người đẹp, có một gương mặt anh tuấn, năng lực làm việc tuyệt đỉnh lại có tài lực nhất định, là đối tượng của không phải là ít phụ nữ trong công ty, nhưng. . . . . thế nhưng cô vợ nhỏ của anh lại cảm thấy ở chung một chỗ với anh rất không đáng giá?

Hách Hạ Tĩnh nhìn thấy đáy mắt chớp động giống như không đồng ý của anh.

"Anh không đồng ý với lời của tôi nói?" Cô cắn môi, tò mò hỏi.

Vừa mới đầu nhìn thấy anh rất không quen thuộc, nhưng sau khi nói chuyện với nhau, phát hiện anh cũng không phải loại khó khăn chung đụng, sẽ không tỏ ra hung ác với cô, cô cũng không hề cảm thấy khẩn trương hoảng sợ như vậy nữa, thái độ cũng trở nên thoải mái.

"Cậu nói nào của cô đáng giá để đồng ý?" Giọng nói anh bình thản, thái độ tỉnh táo.

"Từng câu từng chữ."

"Ví dụ như?"

"Ừ. . . . ." Nhìn bản thân còn đứng ở trên bệ cửa sổ, cô định trực tiếp ngồi xuống. "Ví dụ như, anh sẽ ở chung một chỗ với tôi cả đời sao?"

"Sẽ"

Cô kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, giống như anh là con quái vật, đang nói những quạ. "Chúng ta không quen."

"Chung đụng nhiều sẽ quen"

"Chúng ta không có yêu nhau."

"Không phải mỗi một đôi vợ chồng đều nhất định phải yêu."

"Nhưng mà tôi lại nhất định phải yêu."

"Muốn yêu làm cái gì?" Anh nhìn cô, đáy mắt hiện ra vẻ lạnh lùng, còn có chút giễu cợt nhàn nhạt.

"Xem đi! Chúng ta ý kiến không hợp, làm sao có thể cùng đi chung cả đời? Đây chính là lý do cần yêu." Có yêu, ý kiến khác nhau cũng có thể bao dung lẫn nhau; không thích lời nói, đừng nhắc tới chuyện bao dung, nói không chừng hoàn toàn không thể chịu được, cho đến cuối cùng là nhìn nhau đã thấy ghét. Cô cười ha ha chỉ vào anh, giống như là tìm được nhược điểm gì đặc biệt từ anh đặc biệt gì nhược điểm.

Chân mày Thiệu Sĩ Trần khẽ nhíu lại một cái, "Ý kiến không hợp, tại sao không thể đi chung cả đời?" Anh còn không hiểu cô là chỉ cái gì, bởi vì cô vẫn không có giải thích rõ.

"Không thương anh, không thích anh, ý kiến lại không hợp, làm sao có thể chịu được mỗi ngày đều gặp lại anh, cùng đợi anh ở chung phòng, cùng anh ăn cơm, ngủ chung một chỗ. . . . . Lên giường?" Về mặt cô khó chịu.

Quả nhiên là một cô gái nhỏ, chỉ biết nghĩ loại này chuyện nhảm chán. Anh không nhận được âm thầm rên một tiếng.

"Tình yêu giữ vợ chồng không thể làm cơm ăn, lời nói khó nghe nhất, tình yêu và bánh mì cái nào quan trọng?"

"Nhưng mà giữa vợ chồng không có yêu, ăn cái gì cũng không ngon, coi như bánh bao quan trọng, chỉ là không có anh, tôi không sợ không có bánh bao ăn, bởi vì tôi sớm đã có bánh bao rồi, hiện tại cũng muốn có được tình yêu." Cô nói như đương nhiên.

Điều này cũng đúng sự thật, tuy nói vậy có chút phách lối quá đáng, nhưng mà từ nhỏ đến lớn cô lo lắng nhất tuyệt đối không phải là bánh bao, mà là tình yêu!

Anh không nhận được trọn to đôi mắt, nhìn cô chăm chăm.

Cô nghiêng đầu, trừng hai mắt nhìn anh.

Nói cách khác, cô không thêm đề ý anh khỏi bánh mì này, bởi vì nàng bản thân gia tộc chính là có thể đem nàng nuôi phì phì đại bánh bao, cho nên cô không muốn anh, chỉ cần tình yêu?

Anh cảm thấy tâm tình mình có chút phức tạp, bởi vì không có gặp qua loại phụ nữ kỳ quái này.

"Được rồi! Cái vấn đề này trước vượt qua một bên đã."

Anh vẫn chưa nghĩ ra lý do mà cô nói tình yêu giữa vợ chồng quan trọng như thế nào, coi như anh có lý do, cô cũng không chấp nhận, ngược lại cô càng lý luận để cho anh trong khoảng thời gian ngắn phải im lặng.

Đột nhiên, anh nheo mắt lại. "Tuổi của tôi. . . . . Cũng không lớn."

"Đối với tôi mà nói thì không nhỏ." Cô bĩu môi.

"Mới kém mười tuổi." Anh không nhận được cần rằng.

"Ba gấp ba lại thêm một! Suy nghĩ một chút khi anh mười tuổi, tôi mới ra đời; khi anh hai mươi tuổi, tôi mới tiểu học; chị gái tôi cũng nhỏ hơn anh, hơn nữa. . . . ." Không biết cô nghĩ tới cái gì rồi, vẻ mặt rất vì diệu.

"Cái gì?" Anh nghĩ, tâm tình của anh cực kỳ khó chịu rồi.

Thế nào. . . . . Làm sao sẽ bị cô ghét bỏ như vậy? Người phụ nữ này, anh còn chưa có chê cô là một tiểu quỷ, cô lại trước tiên là nói về anh già? Anh già lắm sao?

"Khi anh bốn mươi tuổi, tôi mới ba mươi tuổi; khi anh sáu mươi tuổi, tôi cũng mới 50. . . . . Anh bảy mươi tuổi, nằm ở trên giường cần người nhà xi ỉa xi ỉa, lật người chà lưng thay tã thì tôi cũng mới 60. . . . . Tôi còn trẻ. . . . ."

Mặc dù cha của cô đã hơn 70 tuổi, cũng là sống Long Nhất đuôi, cực kỳ yêu vận động, siêu cấp khỏe mạnh, nhưng mà người đàn ông trước mắt này. . . . . Nhìn mặt anh tối tăm Thảm lãnh, nghĩ đến cũng không quá yêu vận động, lại liệu chết vì công việc, anh rất nhiều phiền não. . . . . Khi anh già rồi, làm sao sẽ khỏe mạnh giống như cha mình được?

Đến lúc đó nếu là thật xảy ra loại chuyện đó, không khó tưởng tượng cô làm vợ sẽ có bao thâm thâm.

Cha mẹ cô nhưng tương thân tương ái, ngọt ngào không dứt, coi như xảy ra chuyện gì, cũng nhất định sẽ giúp đỡ lẫn nhau, nhưng cô và Thiệu Sĩ Trần. . . . .

Lại nhìn anh mấy lần, dien@an#equyd@n.com ánh mắt của cô rõ ràng đánh giá, liên tục lắc đầu than thở.

"Cô không cảm giác mình nghĩ đến quá xa?" Anh thật không hiểu nổi, rốt cuộc đầu người phụ nữ này chứa những gì?

Hơn nữa. . . . . Anh tuyệt không cảm giác mình già nua sau tình huống cô nói thảm như vậy.

Nhất thời, người luôn luôn bình thản đối với mọi chuyện, về mặt luôn không đổi sắc như Thiệu Sĩ Trần trên trán nổi vô số gân xanh, trên mặt xuất hiện một loay dáu vết.

"Người không thể chỉ nghĩ tới trước mắt, phải nghĩ về nhiều chuyện sau này, đề phòng chưa xảy ra sao!" Hách Hạ Tĩnh cười hi hi nói, hình như một chút cũng không có phát hiện đã chọc giận anh.

Khi anh nỗ lực đè nén xuống, rốt cuộc ngọn lửa trong ngực lần nữa dập tắt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn cảnh tượng đen nhánh ngoài cửa sổ, giọng nói đã bình ổn lại: "Coi như cô có nhiều lý do hơn nữa, tôi đều phải nói cho cô biết, tôi sẽ không cùng cô ly hôn."

"Cho nên cô mới leo cửa sổ sao!" Cô nghĩ nhảy ra cửa sổ chạy trốn, như vậy mặc kệ anh có đồng ý hay không, cô chạy trước rồi nói.

Mà cô rất tin tưởng, coi như cô chạy trốn, người kia nhất định sẽ rất vui lòng chứa chấp cô, kín đáo giấu cô đi, không cho người khác phát hiện. . . . .

"Cô. . . . ." Người phụ nữ này lại làm anh muốn nổi giận.

Cái trán khê co rúm, anh đã sớm quên mình bao lâu không có loại nghĩ cảm xúc dữ dội đốt này.

Đột nhiên, anh cúi đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, giống như nghĩ đến chuyện thú vị, cười cười, ngay sau đó vẻ tươi cười lại vụt tắt.

"Được rồi! Nếu như bây giờ cô có thể từ nơi này cửa sổ chạy đi, tôi sẽ không hề miễn cưỡng cô nữa."

Anh không bình thường, trở nên rất dứt khoát.

Cô kinh ngạc vừa vui mừng mở to mắt. "Thật?"

Anh gật đầu, bảo đảm với cô.

Mặc dù nói không biết tại sao anh đột nhiên tốt bụng muốn thả cô đi, nhưng cơ hội này có thể ngộ nhưng không thể cầu a!

"Được, cô nói được là phải làm được."

Hách Hạ Tĩnh lần nữa đứng ở trên bệ cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống dưới.

Đột nhiên, cô nhìn thấy cái gì, cả người sững sờ, không hề cử động.

Dù bận nhưng Thiệu Sĩ Trần vẫn ung dung, khẽ mỉm cười, thế nhưng nụ cười vô cùng không rõ ràng.

"Á. . . . ." Vẻ mặt cô đưa đám, quay đầu trừng anh. "Anh rất đáng ghét."

Về mặt cô đáng thương lấy lòng anh. "Không dám."

"Đồ trúng thôi!" Cô không nhìn được lại mắng một câu, cắn cánh môi.

"Cám ơn đã ca ngợi."

Cô dựa vào khung cửa sổ, yên lặng im lặng.

Nếu tình huống như vậy cô còn nhảy được xuống, cô chính là thần tiên rồi.

Tâm tình lập tức trở nên rất tốt, Thiệu Sĩ Trần nở nụ cười, rồi đi bên cửa sổ.

Hôm nay bận bịu cả ngày, thật mệt chết đi, anh nghĩ thầm, nghỉ ngơi thì tốt hơn, nếu ngây ngô đứng ở bên cửa sổ, rất lãng phí thời gian.

Một lát, Hách hạ Tĩnh Tâm không cam lòng không muốn nhảy xuống bệ cửa sổ, đứng ở bên giường, nhìn đáng ghét ý xấu vô tình nam nhân đang thư thư phục phục nằm ở trên giường, nhắm mắt lại.

Anh. . . . . Anh đều ngủ nơi này, vậy. . . . . cô phải ngủ nơi nào? Trong gian nhà này chỉ có nơi này có giường.

Bởi vì đây là căn nhà mới mua, nghe nói là vì kết hôn Thiệu Sĩ Trần mới mua, rất nhiều gia cụ cũng còn chưa có chuẩn bị xong, duy chỉ có người mới phòng chính lý xong thành. . . . . Vậy. . . . . Cô. . . . .

Sớm biết anh sẽ hào phóng như vậy, mới vừa rồi cô phải nói với anh cô muốn chạy đi từ cửa chính, mà không phải leo cửa sổ. . . . .

Nói là, ai sẽ thiết kế khiến đình viện hồ cá sát bên phòng ngủ cửa sổ? Nếu như không phải là cự ly gần như vậy, có lẽ cô nhảy cửa sổ còn có cơ hội, nhưng. . . . .

Hiện tại nếu như cô nhảy cửa sổ, đừng nói rơi vào trong hồ cá, hai nơi này cự ly chênh lệch xem ra không phải là bình thường độ cao bình thường, nói không chừng cô không có chạy trốn, ngược lại chết đuối bên trong.

Cho nên nói, cô hận hồ cá!

***

Buổi sáng khi tỉnh lại, Thiệu Sĩ Trần lẳng lẳng ngồi ở trên giường, nhìn người phụ nữ núp ở một góc bên cạnh giường anh đang ngủ say.

Không thể phủ nhận, khi tỉnh dậy, thấy bên cạnh có một người phụ nữ xa lạ, anh bị chút kinh sợ, bởi vì cô thật làm cho người ta cảm thấy xa lạ.

Mặt của cô, hoàn toàn bất đồng so với dáng vẻ cô vợ trong ấn tượng của anh.

Ngày hôm qua lần đầu tiên anh nhìn thấy vợ của mình, trên mặt cô trang điểm đậm, mang theo làm vẻ tươi đẹp mỹ lệ, lúc này cô lại thanh thuần làm anh có một loại chân chính linh ngộ.

Thì ra là, cô thật sự còn rất trẻ tuổi, cô gái rất nhỏ. . . . .

"Hai mươi một tuổi. . . . ." Anh không nhìn được thì thầm, một đôi mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt cô ngủ say, không cách nào dời đi.

Đó là gương mặt rất xinh xắn, da sạch sẽ trắng nõn, hai má hồng hồng, đôi môi khéo léo mềm mại đang bị nhẹ nhàng cắn, vài điều nhỏ này nhưng anh lại ấn tượng rất sâu, đôi mắt luôn mở to mỗi khi nói chuyện giờ phút này đã nhắm chặt, không biết sao, thỉnh thoảng hơi nhú lên, cô có một mái tóc dài mềm mại đang xõa tung ở trên giường.

Anh cúi người, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cô, cảm thấy rất mềm mượt.

Anh nghĩ thấy được một mùi thơm nhàn nhạt sạch sẽ, đó là từ trên người cô, cũng có lẽ là trên tóc bay tới, nhưng anh không phải rất xác định, bởi vì khẳng định mùi vị đó không phải thuộc về bất kỳ chai sữa tắm nào trong phòng của anh, dầu gội đầu hay bất kỳ vật nào khác.

Khóe miệng anh giật giật, lộ ra nụ cười.

Anh không ghét loại mùi hương này trên người cô.

Tầm mắt của anh rời đi gương mặt của cô, chắc cô cũng không có đáp, cứ như vậy làm dáng vẻ co rúc đáng thương. Anh không nhìn được kéo chăn mềm của mình, đắp lên thay cô.

"Đồ trứng thối ghê tởm!"

Nghe được cô nhỏ giọng oán trách, anh không nhìn được nở nụ cười sâu hơn.

Trong mộng cô đều có anh sao?

Anh cảm thấy tâm tình rất tốt, tốt đến mức không phát hiện tâm trạng của mình vui vẻ không giống bình thường, tuyệt không giống với anh.

Anh lặng lẽ xuống giường, rón rén tiến vào phòng tắm.

Mấy phút sau, anh bước ra phòng tắm, nhìn thấy cô vẫn đang ngủ say.

Mang theo nụ cười thản nhiên, anh rời phòng ngủ, không tiếng động đóng cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đó là một mùi rất thơm, mùi bơ rất thơm.

Cả ngày hôm qua Hách Hạ Tĩnh vừa vội vừa lo lắng, không ăn cái gì, bụng đói đã sớm kêu vang.

Buồn ngủ và đói bụng, cô bị đói bụng đánh bại, cho nên mở mắt.

Nhìn thấy trần nhà trong nháy mắt, cô không biết mình đang ở chỗ nào.

Suy nghĩ trong một chút, cúi đầu nhìn chần chập trên người, đột nhiên, cô giật mình ngồi dậy.

Cô lại ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ rất ngon, rất sâu?

"Thật là không thể tưởng tượng nổi. . . . ." Cô cảm thấy khó hiểu, nhưng mà còn chưa tìm được đáp án, lại ngửi thấy mùi bánh rất thơm. . . . . Cô khẳng định, đó là mùi t bom của bánh nướng xốp.

Không cần suy nghĩ nhiều, cô chạy vào phòng tắm, rửa mặt quá loa một chút, lại nhanh chóng lao ra khỏi phòng.

Nhà này rất lớn, rất trống trải, không biết lúc nào thì đồ dùng mới có thể đầy đủ hết, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là cô không tìm được bàn ăn ở nơi nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là vọt vào phòng bếp.

Sau đó, cô nhìn thấy.

Có một người đàn ông, dien@a^lequyd#n.com anh đang trong phòng bếp, đang làm bánh nướng xốp. . . . .

Bất tri bất giác đi tới bên cạnh anh, không! Không phải đi tới bên cạnh anh, là tới bên cạnh bánh nướng xốp, cô tham lam nhìn chằm chằm một vài chiếc bánh bốc hơi nóng trên bàn, tỏa ra mùi thơm ngon miệng.

"Anh biết làm loại bánh này?"

Đúng là một chuyện rất khó tin, nhìn anh đứng lên mặt mũi và thần kinh mất cân đối, không thú vị lại không thích cười, lại biết làm loại đồ ăn làm cho người ta cảm thấy ngọt hạnh phúc này?

"Chẳng lẽ chỉ có thể nhìn không thể ăn được sao?" Mặc dù rất muốn ăn, nhưng cô có một chút hoài nghi.

Bỗng nhiên, một cái đĩa đưa tới trước mắt của cô.

Cô không có dè dặt, không chút khách khí nhận lấy cái đĩa, cầm lên bánh nướng xốp còn nóng, cắn một miếng. Trong miệng thổi ra hơi nóng, sau đó cô không nhịn được cười đến híp cả mắt, kinh ngạc lại cảm động kêu lên: "Ăn ngon. . . . ."

Chỉ chốc lát sau, một ly sữa tươi được đưa đến.

Cô không khách khí đón lấy cái ly, vui vẻ uống một hớp.

"Oa oa oa, làm như vậy rất ngon, không ngờ anh có thể làm đồ ngọt vừa miệng như vậy, thật là lợi hại."

Cô muốn ăn lấy cái đĩa đưa lên phía trước, lại đưa tay diễn tả với anh.

Mặt Thiệu Sỹ Trần không chút thay đổi, thả một chiếc bánh nướng xốp khác vào trên đĩa của cô.

Cô hưng phấn đứng ở bên cạnh anh, ăn.

Anh nhìn chằm chằm cái chảo trên tay, đo lường dầu gián vừa phải, lấy thêm chiếc muối gỗ để gỡ mặt, không rảnh để ý tới cô.

Cô cũng nhìn, khi anh đặt bánh nướng xốp đã làm xong bánh nướng ở trên cái khay bên cạnh thì một giây kế tiếp, cô lấy đi bánh nướng xốp, sau đó đưa vào trong miệng.

Liên tục sau 3, 4 lần, anh không khỏi nhú mày, chậm rãi quay đầu, nhìn người phụ nữ đó vừa thoải vừa vui vẻ ăn bánh nướng xốp nóng bỏng.

Phát hiện tầm mắt của anh, cô dừng lại động tác, về mặt vô tội nhìn anh.

Mắt anh nheo lại, nhìn chằm chằm bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn chằm bánh nướng xốp cô đã cắn một nửa trên tay.

Theo tầm mắt của anh, ánh mắt của cô cũng dừng lại ở trên bánh nướng xốp.

Tính toán toán cô đã ăn xong mấy cái bánh nướng xốp, vẫn chưa thỏa mãn, mà anh nhân viên phục vụ đáng thương này, thậm chí ngay cả nửa cái cũng còn chưa ăn đến.

Cô gơ tay lên lấy nửa cái bánh nướng xốp, lại đưa đến miệng của mình.

Anh nheo lại tròng mắt có chút trở nên sắc bén, còn ần ý muốn cảnh cáo.

Cô về mặt vô tội nhìn anh, hé miệng, dùng sức cắn.

Nhìn bánh nướng xốp chỉ còn lại một phần tư, hai gò má của anh khẽ co quắp.

Đột nhiên, cô vuron tay, đưa bánh nướng xốp về phía anh.

Anh cảm giác bánh nướng xốp chống đỡ môi của mình, còn có một chút nhiệt độ.

Đó là đồ ăn cô ăn rồi, hơn nữa bị cô ăn ba phần tư.

Cô không thèm để ý chút nào theo dõi anh, giống như muốn hỏi anh có cần ăn hay không.

Anh nín thở, trong khoảng thời gian ngắn không hề cử động.

Hé miệng, ăn đồ cô ăn rồi? Anh có chút cảm giác té nhị.

Không ăn đồ cô đưa tới? Vậy vừa rồi anh cứ nhìn chằm chằm cô ăn làm gì?

Rõ ràng, hành động vừa rồi của anh chính là cảnh cáo cô, tại sao có thể quá đáng như vậy, đưa toàn bộ bữa ăn sáng anh khổ cực hoàn thành vào trong miệng của mình, cũng không để lại một chút cho anh?

Mà bây giờ cô tốt bụng phần anh ăn một miếng. . . . . Phía trên có nước miếng của cô, cô cắn qua. . . . .

Anh cảm giác bánh nướng xốp chống đỡ ở trên bờ môi tăng thêm chút sức lực, thúc giục anh, mà trên mặt cô lộ ra đáng vẻ: "Anh không ăn phải không, vậy tôi sẽ không khách khí".

Hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cũng không có ai nháy mắt.

Cuối cùng, anh hé miệng, mà cô thuận thế dứt bánh nướng xốp vào trong miệng của anh, trong lúc này, đầu ngón tay của cô còn không ngừng mon trón môi mỏng của anh.

Trên tay không có thức ăn, cô còn tham lam liếm liếm ngón tay.

Tròng mắt của anh thoáng qua một tia ánh sáng thâm trầm, nhưng chỉ trong nháy mắt, nhiệt độ nói đáy mắt biến mất, anh quay đầu, lực chú ý lần nữa trở lại cái chảo trên tay.

"Chào buổi sáng."

Anh sững sốt một chút, khó hiểu nhìn cô.

Cô hơi mất tự nhiên mỉm cười với anh."Hình như tôi quên chúc anh buổi sáng tốt lành, đã ăn bữa ăn sáng anh làm trước." Bởi vì cảm thấy thú vị, cô nở nụ cười ha ha.

Anh nhú mày, đáy mắt khẽ hiện một nụ cười."Chào buổi sáng."

"Anh dậy rất sớm sao?"

"Ừ."

"Hôm nay không cần đi làm?"

"Ừ."

"Bởi vì thời gian nghỉ kết hôn sao?"

"Ừ."

"Đây coi là. . . . . A. . . . . Một kiểu hưởng tuần trăng mật khác?"

Động tác trên tay của anh dừng lại."Nếu như cô muốn giải thích như vậy, cũng có thể."

"Vậy. . . . ."

"Không trốn sao?" Anh trầm ổn mở miệng, cắt đứt vấn đề liên tiếp của cô làm anh chống đỡ không được rất. Nhìn anh vô ý lộ ra nụ cười, cô không nhịn được ngẩn ra, lại dùng lực lắc lắc đầu.

"Trốn?"

"Không phải muốn rời đi nơi này sao? Thế nào không đi?"

"Tôi đi, anh sẽ đáp ứng?" Nghĩ đến chút mưu kế xấu xa của anh tối hôm qua, cô nhỏ giọng oán trách.

"Không biết."

Vậy anh còn hỏi! Cô quệt quệt khóe môi, "Hiện tại không muốn chạy trốn."

"Hiện tại không muốn chạy trốn?"

"Ừ, bởi vì anh không có đáng sợ như trong tưởng tượng của tôi." Cô nói rất thẳng thắn.

"Xem ra tôi rất đáng sợ?" Anh không cảm thấy mình có chỗ nào đáng sợ.

"Ừ, anh không thích cười, một chút thân thiện cũng không có, lúc không cười, nhìn rất hung dữ."

"Vậy bây giờ không muốn chạy trốn là bởi vì . . . . ."

"Anh mới vừa cười, hơn nữa. . . . . Anh làm bánh nướng xốp ăn thật ngon."

"Cho nên?" Anh không tìm được đầu mối, không hiểu cô muốn nói điều gì.

"Biết làm đồ ngọt ăn ngon, chứng tỏ rằng thật ra thì anh không phải lãnh khốc, mặc dù mặt mũi thần kinh mất cân đối, nhưng mà thật ra thì anh biết cười, cười lên nhìn không tồi, cho nên tôi từ bỏ nhận định ban đầu về anh. Lại nói. . . . . Tôi muốn chạy, anh lại không ly hôn, trốn cũng không được." Đây là mới vừa rồi cô vừa nghĩ thông suốt.

"Tôi nghĩ cô là vì đồ ăn ngon mới ở lại." Anh không nhận được nhận định như vậy, mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng mà nghe được cô quyết định ở lại, tâm tình cũng không tồi.

"Sẽ không ai vì mấy cái bánh nướng xốp mà ở lại, tôi cũng vậy không ngoại lệ." Cô nói lời lẽ chính nghĩa.

"Ừ. . . . . Vậy tôi hiểu lầm cô." Anh không khỏi nghĩ muốn trêu chọc cô.

"Không sao, tôi tha thứ cho anh." Cô lộ vẻ mặt đại nhân đại lượng bao dung.

Đáy mắt anh lần nữa xẹt qua một chút ý cười. "Còn muốn ăn sao?"

"Muốn!" Cô trả lời rất nhanh, nhanh đến chính cô cũng cảm thấy xấu hổ. "A. . . . . Nếu như anh có thể."

Anh lấy bánh nướng xốp từ chảo lên thả vào đĩa của cô, cho cô đáp án.

"Cám ơn." Cô không khách khí cầm lên bánh nướng xốp, lần này không có đưa nó vào trong miệng của mình, mà rất có lương tâm đưa tới trên môi anh: "Anh bận rộn, tôi cho anh ăn."

Anh khẽ nhếch lông mày, nhìn cô một cái, cắn mấy miếng.

Cô vui mừng rút tay về, đưa một phần hai bánh nướng xốp còn lại vào miệng của mình, đang muốn há mồm ăn thì đột nhiên nghĩ đến cái gì, khẽ sừng sốt, ngừng động tác trên tay.

Len lén dò xét anh một cái, cô lúng túng lại khẽ ho một tiếng, lần nữa đưa bánh nướng xốp vừa bị cô ăn rồi tới trước mặt của anh.

Cô mới vừa rồi. . . . . Giống như cho anh ăn luôn đồ ăn cô đã ăn qua rồi. . . . . Mà anh cứ như vậy trực tiếp đưa nó ăn vào trong miệng?

Nghĩ tới đây, gương mặt của cô không nhận được nóng lên, nóng lên, cảm thấy ngượng ngùng.

Nhìn vẻ mặt cô không được tự nhiên, nụ cười anh sâu hơn, sau đó không lạnh không nóng yêu cầu, "Đợi lát nữa cô và tôi cùng nhau đi chọn đồ dùng tiền công tôi làm bữa sáng cho cô."

"Được." Cô lập tức gật đầu, bởi vì vẫn còn lúng túng, tâm tình không được tự nhiên làm cô không rảnh suy nghĩ cái khác.

Anh cười cười, lần nữa vội vàng làm công việc trên tay.

Ở trong không khí, bọn họ lại tốn nửa giờ, mới kết thúc bữa ăn sáng đầu tiên.

***

Thiếu Sỹ Trần cũng quên không biết đã bao lâu anh không cùng người khác ra khỏi cửa, có lẽ ba năm, có lẽ năm năm, nhưng thành thật mà nói, hiện tại đối với anh mà nói loại thể nghiệm này hết sức mới mẻ.

Cô nhóc kia thì vô tư chạy ở bên trong, có lúc cùng nhân viên phục vụ tán gẫu đông tây, có lúc dùng thử những đồ dụng cô vừa mới xem, hoặc nằm hoặc ngồi, có khi lại gọi người tuổi có thể bằng mẹ mình là chị, chỉ vì muốn đối phương giảm giá cho cô một chút.

Đứng ở một bên, về mặt anh không biết từ lúc nào đã trở nên nhu hòa.

Cô tinh khiết trẻ con nụ cười lúm đồng tiền chân thành để cho anh thật nhiều cảm xúc, đáy lòng càng thêm mềm mại.

"Thiếu Sỹ Trần, nơi này, nơi này, tới ngồi thử một chút xem, chiếc ghế bằng gỗ này nằm thật thoải mái, hơn nữa thật to đó!" Hách Hạ Tinh hưng phấn ngoắc ngoắc tay với anh, nụ cười sáng lạn.

Anh không biểu hiện gì đi về phía cô, ngồi xuống ở bên cạnh của cô.

"Như thế nào? Có cảm thấy nó phù hợp với thân thể con người công việc hay không, khi ngồi xuống, eo không cảm thấy bất kỳ áp lực gì?" Cô về mặt mong đợi nhìn anh.

Anh lắc đầu một cái, về mặt ấy này.

Đối với anh mà nói, ghế có thể ngồi là tốt rồi, cũng không suy nghĩ loại vấn đề không quan trọng này.

"Không tốt sao? Không có cảm giác sao? Được rồi! Vậy chúng ta đổi lại." Cô rời khỏi ghế gỗ đơn, đi về ghế sa lon màu đen đối diện. "Vậy cái này được không? Màu sắc xem ra chừng chặc thành thực, chất liệu sờ thoải mái, tan việc một mõi vừa về tới nhà có thể nằm xuống. . . . ." Cô vừa nói vừa nằm trên ghế sa lon màu đen, "Ừ, cứng mềm vừa phải, không tệ." Cô lại ngoắc ngoắc tay với anh một lần nữa.

Anh lại đi đến bên cạnh cô.

Cô ngẩng đầu lên, nhường chỗ ngồi cho anh.

Sau khi anh ngồi xuống, cô lại thuận thế nằm xuống, lần này không phải tựa vào trên ghế sa lon, mà là tựa vào trên đùi của anh.

"Như thế nào? Ngồi có thoải mái không?" Cô ngược nhìn anh.

Anh cúi đầu, nhìn người phụ nữ nằm trên chân mình, trong mắt khẽ giật mình, giống như có chỗ nào cảm thấy có gì đó không đúng, làm người ta kinh ngạc.

Tầm mắt của anh rơi vào trên mặt của cô, khuôn mặt trắng nõn mang nét cười, đôi mắt bồ câu nháy một cái, chờ đợi anh lên tiếng.

Mái tóc dài của cô rơi vào trên đùi của anh, theo tư thế của cô tai cô rơi vào giữa hai chân của anh.

Cử chỉ của cô tự nhiên như vậy, rất thoải mái, giống như vốn nên như thế.

Nhưng là, loại cảm giác này lại làm anh khẽ run lên.

"Thế nào? Anh cũng không thích chiếc ghế sa lon màu đen này sao?" Cô ngồi dậy, cô và anh bốn mắt chạm nhau. Khoảng cách của hai người hết sức gần, gần đến nỗi anh có thể nhìn vào tinh lực trong đáy mắt.

Đột nhiên, anh hạ mắt, không nói lời nào.

Nhìn cử chỉ quái dị của anh, cô cũng không để ý, chỉ nhún nhún vai, sau đó lại nhảy khỏi ghế sa lon màu đen, chạy về phía một chiếc ghế sa lon màu trắng khác.

"Như vậy lấy chiếc này đi?" Cô ngoắc ngoắc tay với anh.

Thiếu Sỹ Trần giương mắt, nhìn cô ở cách đó không xa, từ từ đứng lên, đi tới.

Khi anh ngồi vào trên ghế sa lon màu trắng thì cô cũng ngồi xuống, lần này vừa thuận thế ngồi ở trên đùi của anh.

"Tôi cảm thấy được tấm này tương đối mềm, giống như có chút không thoải mái." Cô không nhịn được nhíu mày một cái.

"Màu trắng không tệ." Anh nhẹ giọng nói.

"Màu trắng không tệ? Anh thích màu trắng?" Cô mở to hai mắt, nhìn anh.

Nhìn khuôn mặt cô trắng nõn gần trong gang tấc, anh quay mặt đi, khẽ gật đầu.

"Thật sao? Thì ra là anh thích màu trắng!" Cô nghĩ muốn ngồi dậy.

Anh lập tức kéo cô, ngăn lại hành động của cô.

Cô lại nằm trên đùi của anh, trong mắt hiện ra tia tò mò. "Làm sao vậy?"

"Từ lúc cô đi vào đến bây giờ, đã xem đồ giả dụng hai giờ rồi, nghỉ ngơi một chút đi!" Mặc dù anh cũng đang mua đồ giả dụng, anh cho đó là đồ dùng thuộc về hai người bọn họ, nhưng rất rõ ràng cô không hề xem nhà của anh cũng là nhà của mình.

Nhưng mà nếu như không có xem nhà của anh là nhà của cô, cô còn thích thú mua đồ giả dụng hơn anh.

"A!" Lúc này Hách Hạ Tĩnh mới phát hiện ra chân của mình cũng hơi đau. "Được rồi! Thừa dịp lúc chúng ta nghỉ ngơi, anh nên suy nghĩ một chút, những vật dụng vừa xem kia, anh vừa ý cái nào, rồi quyết định mua."

Cô thoải mái nằm ở trên đùi của anh, không hề phát hiện hành động và tư thế như vậy có gì không đúng.

Cuối cùng vẫn chỉ là cô gái nhỏ hai mươi mốt tuổi, một chút hành động nhỏ này, cô sẽ không quan tâm suy nghĩ có thể làm hoặc không thể làm, bởi vì trong cuộc sống ở đại học, cô và các bạn bè cùng lớp vẫn chung đụng thân mật tự nhiên như vậy.

Mặc dù trong lúc đó không bao gồm người khác giới, nhưng mà đối với cô mà nói, địa vị của Thiệu Sỹ Trần cao hơn so bạn bè khác giới, dù sao anh cũng là chồng của cô.

Nhìn cô một cái, Thiệu Sỹ Trần ngẩng đầu lên, vẫy tay với nhân viên phục vụ cách đó không xa.

Chờ nhân viên phục vụ đi tới, anh lấy ra tờ giấy viết địa chỉ nhà, giao cho đối phương.

"Một bộ ghế sa lon kia và một bộ ghế sa lon này đưa đến địa chỉ này."

Hách Hạ Tĩnh kinh ngạc tròn to mắt, mới vừa rồi anh cũng không nói thích bộ nào.

"Còn có một cái ghế nằm cũng thế." Anh vươn tay, chỉ về chiếc ghế gỗ cô rất thích nằm lúc trước.

"Thiệu Sỹ Trần?" Cô cau mày, nhìn về phía anh, cảm giác rất khó nắm bắt ý nghĩ của anh, cô không hiểu nổi anh

Nhân viên phục vụ cười tà mị rồi đi.

"Còn có bàn ăn, bàn đọc sách. . . . . Lâu cuối cùng ban công cũng cần bàn ghế để nghỉ ngơi, tù bắt. . . . ." Anh nghiêm túc suy nghĩ trong nhà còn thiếu những thứ đó.

"Tại sao anh muốn mua hai bộ ghế sa lon? Phòng khách muốn đề hai bộ sao?" Cô cắt đứt lời của anh.

"Một bộ đặt ở phòng khách, một bộ khác có lẽ đặt ở thư phòng, có lẽ có thể đặt ở phòng ngủ của chúng ta." Phòng ngủ của chúng ta? Ta. . . . . Chúng ta? Không khỏi, Hách Hạ Tĩnh cảm thấy tâm tình vô cùng vi diệu, có một loại cảm giác khó hiểu đang nhen nhóm ở ngực, làm nhịp tim cô không ổn định.

"Còn có phòng tắm. . . . . Phòng tắm ở lầu một muốn làm lại sao?" Anh nhìn cô, vẻ mặt thành thật.

"A. . . . . Giống như mới."

"Vậy thì không cần, bên trong phòng ngủ của chúng ta có phòng tắm?" Ánh mắt của anh nghiêm túc, không giống đang nói đùa.

Cô lại cảm thấy không được tự nhiên, bên tai thật là nóng.

"Phòng tắm ở lầu ba đổi thành đá cẩm thạch, đủ cho hai người chúng ta. . . . . Còn có nhiều gian tắm rửa. . . . . Nếu như có thể hạ cửa sổ xuống sát đất, khi tắm cũng có thể thưởng thức cảnh đêm." Về mặt anh thông dong, giống như trong đầu đã tạo thành một bức hình xinh đẹp.

"Thiệu. . . . . Thiệu Sỹ Trần. . . . ." Cô có chút co quắp, bởi vì anh nói. . . . . Hai người chúng ta. . . . . Phòng tắm của chúng ta. . . . . Chúng ta. . . . Cô và. . . . . Anh. . . . .

"Như vậy ga giường và khăn trải giường cũng cần đổi sao? Rèm cửa sổ nữa? Còn có những chỗ nào là em muốn thay đổi?" Anh kéo dài đặt câu hỏi.

Cô. . . . . Cô chưa từng nghĩ tương lai sẽ có tiếp xúc nhiều với anh. . . . . Không có nghĩ qua bố trí nhà anh thành có sự tồn tại của cô trong nhà. . . . . Thậm chí chưa từng nghĩ cùng anh trở thành vợ chồng thật sự, hoặc là đối đãi lâu dài, nhưng anh. . . . . Giống như không phải nghĩ như vậy. . . . .

Nhịp tim vẫn chưa trở lại bình thường, cho tới bây giờ, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt bừng tỉnh hiểu ra lại đỏ mặt, đôi mắt lóe ra tia sáng không được tự nhiên.

Cô mới vừa rồi. . . . . Có phải nằm ở trên đùi của anh hay không?

Cử động vừa rồi của cô. . . . . Có phải quá tự nhiên hay không?

Cô mới vừa rồi. . . . . Cảm thấy tư thế kia không có gì to tát cả, cảm thấy nằm như vậy rất thoải mái. . . . . Cô không biết khi chính mình nằm trên đùi anh, ánh mắt của anh nhìn cô có bao nhiêu khác biệt. . . . .

"Em có muốn mua quần áo luôn không? Hình như em cũng không có chuẩn bị nhiều đồ, áo ngủ, đồ lót, quần áo ở nhà, còn có đồ dùng cá nhân, dù sao gần đây cũng mua được, không bằng chuẩn bị luôn." Mặt anh không biểu hiện gì nhìn cô.

Anh vẫn nghiêm túc như trước, nhưng mà cô phát hiện, nhiệt độ trong mắt anh trở nên khác thường, có chút dịu dàng, có chút sáng ngời, có chút. . . . . Vui vẻ.

Trong lòng có cảm giác kỳ lạ khó hiểu, cô không cách nào tiếp nhận.

"Tình."

"Cái gì?" Nghe được anh gọi, gương mặt của cô càng thêm đỏ.

Cô không nghe lầm chứ? Anh. . . . . Anh thế nhưng gọi cô. . . . . Chỉ gọi cô là Tình?

Cô vội vàng, hốt hoảng, nhanh chóng cúi đầu.

Anh vươn tay, nâng cằm của cô lên, chậm rãi nâng lên.

Cô và anh bốn mắt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn, đôi mắt cô lóe lên, không biết nên nhìn về nơi nào.

"Dù là thử cũng được, anh hi vọng. . . . . Em có thể cho anh một cơ hội, nhìn thẳng quan hệ vợ chồng của chúng ta, đừng gấp gáp ngay ngày đầu tiên đã phủ quyết sự tồn tại của anh, có lẽ anh không phải là người chồng tốt nhất, nhưng anh sẽ cố gắng để cho em vui vẻ, dù với thân phận là chồng, hay là người đàn ông của em."

Hách Hạ Tình nghe lời nói nghiêm túc lời nói của anh, nhìn về mặt anh nghiêm túc, giờ phút này thái độ người đàn ông trước mắt cô rất chân thành.

Mặc dù quan hệ hôn nhân giữa cô và anh giống như là một bộ phim hài, mặc dù cô chưa bao giờ nghĩ hai mươi mốt tuổi trở thành vợ người ta, nhưng là. . . . .

Cô nhìn thấy hy vọng trong mắt anh, mặc dù cô cảm thấy cuộc hôn nhân này là một vở kịch, thế nhưng anh lại kiên định không cho là như vậy. . . . .

Cúi đầu, cắn môi, về mặt cô do dự.

"Tôi. . . . . Tôi không biết phải làm một người vợ như thế nào." Cô cảm thấy mình trả lời rất nhỏ.

"Không sao cả, anh cũng không biết phải làm thế nào để trở thành một người chồng." Chẳng qua nếu như đối tượng là cô, có lẽ. . . . . Anh rất nguyện ý thử một chút, tưởng tượng ngày tháng sau này chung sống cùng cô, anh nghĩ rằng sẽ không lạnh lẽo, anh không khỏi bắt đầu mong đợi.

"Tôi. . . . . Tôi rất thất thường. . . . . Lại ham chơi, không có cá tính, lại. . . . . Tôi không bảo đảm mình sẽ không chọc giận anh, để cho anh tức giận, tôi sẽ không ngoan ngoãn nghe lời của anh, cũng không làm được một người vợ ôn nhu. . . . ."

"Như vậy rất tốt." Hân thà bị nàng tinh thần tràn trề sức sống, cũng không hi vọng cùng với nàng quan hệ tràn đầy kỷ cục cùng nguy trang.

"Anh. . . . . Thật xác định đây là anh muốn?" Cô rất không xác định loại ý nghĩ này.

"Ít nhất thử chung đụng với anh vài ngày, đừng gấp gáp muốn hắt anh ra, hủy bỏ hôn nhân của chúng ta."

"Vậy. . . . ." Cô không được tự nhiên cúi đầu, gương mặt càng thêm đỏ rực."Vậy. . . . . Cái đó. . . . . Chính là. . . . . Về. . . . . Phải có tiếng mà không có miếng. . . . ."

"Không có vấn đề." Anh nghĩ, anh biết cô muốn hỏi cái gì."Trừ khi em nguyện ý, trừ khi em chủ động, nếu không anh sẽ không chạm vào em."

"Tôi. . . . . Tôi chủ động? Tôi. . . . . Tôi nguyện ý?" Gương mặt của cô càng hồng, đầu lắc giống như sóng vỗ..

"Tôi mới sẽ không. . . . . Không chủ động. . . . ." Cô làm sao có thể chủ động tìm anh lên giường? Mắc cỡ chết người.

Nhìn về mặt cô hoang mang sợ hãi lại khẩn trương, đáy mắt anh càng thêm thâm trầm, mềm mại.

Đột nhiên, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô

Cô lập tức sững sờ, trợn to mắt, một cổ khí nóng kinh người từ cổ truyền đến đỉnh đầu, cánh môi không khống chế, không dè nén được run rẩy.

"Mặc dù anh sẽ không lôi kéo em lên giường, nhưng. . . . . Hôn. . . . . Em sẽ cự tuyệt sao?"

Hai mắt cô trống rỗng, hai người nhìn nhau, trái tim đập kịch liệt giống như muốn nhảy ra ngoài, cả người ngơ ngác sững sờ, cũng không gạt đầu, cũng không lắc đầu.

Không phải vấn đề có nguyện ý hay không, mà là cô không cách nào khống chế hành vi của mình, suy nghĩ còn đang mù mờ ngỡ ngàng nhưng tung bay .

"Em không trả lời, anh liền cho là em đồng ý." Anh chậm rãi nhếch miệng, nhìn về phía cô cười cười. Nụ cười trên mặt anh lần nữa rơi vào mắt cô, đây là cô.. . . . Lần thứ hai nhìn thấy nụ cười của anh.

Hồ hấp của cô trở nên khó khăn, không nháy mắt, nhìn chăm chăm nụ cười thoáng qua của anh, sau đó khí nóng từ ngực lần nữa bốc lên, làm cho cô sắp không chịu nổi.

"Đi thôi! Mua chút đồ dùng cá nhân của em. . . . . Còn nữa, chúng ta nên ăn trưa rồi." Anh khoác vai của cô, đưa cô rời khỏi khu đồ gia dụng hỗn độn, đi về phía nhà hàng.

Hách Hạ Tĩnh còn không cách nào phục hồi lại tinh thần, bởi vì nhịp tim của cô đang nhảy loạn, phát ra âm thanh vang dội, nói không chừng đến người đàn ông bên cạnh cô cũng có thể nghe được. . . . . Thật mất thể diện.

Kết quả, cô và anh vất vả suốt một ngày.

Đoạn thời gian này, cuối cùng cô từ trong suy nghĩ hỗn loạn phục hồi lại tinh thần, lại biến thành cô gái ồn ào nói chuyện tình yêu, mà anh vẫn như cũ cẩn thận lắng nghe cô nói chuyện, thỉnh thoảng nói mấy câu.

Thành thật mà nói, cô không biết hôm nay rốt cuộc anh tốn bao nhiêu tiền, nhưng mà biết một chuyện, một chuyện rất quan trọng.

Chuyện rất quan trọng này là sau khi cô và anh về đến nhà mới chợt nhớ tới, hơn nữa còn là khi cô và anh chuẩn bị đi ngủ thì mới phát hiện.

"Thế nào? Tại sao còn chưa ngủ?" Thiệu Sỹ Trần ngồi ở trên giường, nhìn về mặt lúng túng của Hách Hạ Tĩnh. Anh vẫn là kẻ thần kinh mặt mũi mất cân đối sao, mà cô lại nhấn nhá từng mắt nhìn anh chăm chăm.

"Chúng ta hôm nay mua rất nhiều thứ, thứ quan trọng nhất lại quên."

Anh mở đôi mắt trong suốt, nhìn thẳng cô, chờ đợi cô giải thích.

Cô không nhận được thở dài một cái, "Giường."

"Giường?" Anh nghe không hiểu.

Cô dùng sức gật đầu, "Đúng, giường. Ở trong căn nhà này, chỉ có một cái giường."

Anh vươn tay, chỉ hướng giường mình đang ngồi.

"Đúng, chúng ta chỉ có cái giường này."

"Cho nên?" Anh còn không hiểu cô muốn nói cái gì.

"Anh ngủ ở nơi này, tôi. . . . . Tôi phải ngủ nơi nào?" Cô đỏ mặt, cố làm vẻ nghiêm túc.

Không nói hai lời, anh vỗ vỗ bên cạnh của mình.

"Nhưng mà. . . . . Tôi và anh. . . . . Chúng ta. . . . . Là được. . . . ." Nói như thế nào đây? Cô còn có chút tiếc nuối, không có thói quen.

"Anh đã nói rồi, anh sẽ không chạm vào em, trừ khi em chủ động."

Cô không nhận được cắn môi, nhìn anh chăm chăm. Cô sẽ không chủ động!

Biểu hiện trên mặt cô đã nói rõ hết suy nghĩ của cô rồi.

Hai tay anh khẽ xoa, "Vậy em còn lo lắng cái gì?"

"Nhưng. . . . ."

"Nếu không, anh ngủ trên sàn nhà đi! Nếu như em sợ hãi như vậy." Anh đứng đắn quyết định.

Vậy không phải cô chuyện bé xé ra to sao?

"Không. . . . . Không cần, vậy. . . . . Vậy ngủ chung trên giường đi!" Cô đã ngủ chung với anh một ngày, nhiều hơn một ngày nữa cũng không tính là gì.

Cùng lắm thì ngày mai lại đi mua giường, dù sao trong nhà này có nhiều phòng trống như vậy. dien@an#equyd^n.com

"Thật ra thì em không phải lo lắng nhiều như vậy, nếu anh đã đồng ý với em, cũng sẽ không tổn thương em. Huống chi chúng ta là vợ chồng, nếu như em nguyện ý nhìn thẳng quan hệ của chúng ta, thử tiếp nhận anh, như vậy thân là vợ chồng, ngủ chung là chuyện đương nhiên. Hay là nói. . . . . Thật ra thì

em đang khấn trương?" Anh lộ ra vẻ mặt có thể hiểu được cô không dùng cảm như lời nói.

Hách Hạ Tĩnh cúi xuống, vẻ mặt căng thẳng.

Làm sao cô có dũng khí. . . . . Anh là giun trong bụng cô sao? Thế nhưng anh lại cô đang âm thầm tính toán chuyện gì, có thể quá thần kỳ hay không?

"Người nào khấn trương chứ?" Cô không nhận được nhấn mạnh, đánh chết cũng không thừa nhận mình muốn cùng anh chia phòng, bởi vì không muốn để cho anh phát hiện thật ra thì cô thật sự có loại ý nghĩ này, sẽ chứng minh cô rất nhát gan.

Đôi mắt Thiệu Sỹ Trần vô cùng trong suốt, "Thì ra là anh hiểu lầm em, thật sự là xin lỗi."

Cô đỏ mặt, cố làm vẻ kiên định hừ nhẹ một tiếng.

"Mau đi ngủ đi! Bận rộn cả ngày, ngay cả anh cũng cảm thấy mệt mỏi." Anh vỗ vỗ chỗ trống vện cạnh, không đợi cô phản ứng, nằm xuống trước.

Về mặt cô lúng túng, liền hít sâu vài lần, sau đó tốc độ rất chậm đi tới bên giường, sau đó cứng ngắc nằm xuống.

Phát hiện cô nằm ở bên giường, ngay sau đó anh ngồi dậy, lập tức cảm thấy toàn thân cô cứng ngắc quay đầu nhìn anh chằm chằm.

Cô chăm chú nhìn anh mặt không biểu hiện gì rời khỏi giường, tắt đèn, lại nằm trở lại trên giường.

Khi hai người cùng im lặng, anh đột nhiên quay đầu, đối mặt với cô.

Trong bóng tối khóe mắt cô phát hiện ánh mắt anh đang nhìn mình, chột rùng mình, ngay cả hô hấp cũng không dám quá dùng sức.

Anh vươn tay, kéo chăn, đắp lên trên người của cô, giọng nói rất nhẹ, rất cẩn thận nói: "Phải đắp chăn mới không cảm lạnh."

Cô nghe, vừa thở phào một hơi, vừa tự trách.

Cô đang giờ trò quỷ gì? Không có việc gì lại phát bệnh thần kinh, lại cho là anh sẽ có hành động gì gây rối?

Anh rõ ràng bảo đảm sẽ không chạm vào cô mà! Bạn đang đọc truyện tại diendanlequydon.com Cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Cô thầm mắng mình.

"Đứng rồi." Đột nhiên, anh lại lên tiếng.

Nhất thời, thân thể của cô lại cứng lại.

"Quên nói với em lời chúc ngủ ngon." Anh quay đầu, nhìn về phía cô.

"A . . . . . Muộn. . . . . Ngủ ngon." Cô cảm thấy toàn thân mình xuất toát mồ hôi lạnh, vừa cười lại cảm thấy nhàm chán.

Anh xoay người lần nữa, quay sang một hướng khác.

Mấy phút sau, xác định anh thật muốn ngủ, cô mới chính thức thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cử chỉ hoài nghi của cô đối với anh rất ngây thơ, nhưng. . . . . Nhưng cô không phải cố ý! Chính là. . . . . Chính là nhất thời không đòi được.

Lại qua mấy phút đồng hồ, có lẽ là mấy chục phút, sự căng thẳng của cô cũng không đánh lại được mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ.

Khi bên cạnh truyền đến tiếng thở nhỏ nhẹ đều đều thì Thiệu Sỹ Trần chậm rãi mở mắt, trong bóng tối, hai mắt của anh sáng ngời, một chút buồn ngủ cũng không có.

Anh nhẹ nhàng chậm chạp xoay người lại, ánh mắt dừng lại ở trên khuôn mặt người phụ nữ đang ngủ bên cạnh.

Cô nắm chặt thật chặt, thân thể co lại.

Ngắm nhìn cô bởi vì ngủ say mà trở nên trầm tĩnh, đáy mắt anh hiện ra nụ cười thần nhiên dịu dàng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bên trong phòng trở nên yên tĩnh.

Rất lâu sau đó, một chút buồn ngủ anh cũng không có, nhìn khuôn mặt người phụ nữ bên cạnh, không nỡ đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nhiệt độ cao làm người ta đổ mồ hôi, thân thể cũng muốn bốc khói.

Dù vậy, người phụ nữ nằm ở trên giường vẫn không muốn rời đi, chỉ vươn tay ra gạt chăn trên người, lại một lần nữa hướng về nơi ấm áp.

"Tiểu Tĩnh, rời giường."

Có một con rệp con rất ồn ào đang lằm bằm ở bên tai của cô, cô nhú nhú mày, nhưng vẫn không mở mắt.

"Tiểu Tĩnh, bây giờ năm mươi phút rồi."

Con côn trùng này rất ồn ào, lần này còn rất quá đáng còn nhảy loạn ở trên tóc của cô.

"Tiểu Tĩnh. . . . ."

Cô khó chịu muốn oán trách, nhưng vẫn đánh không lại con buồn ngủ.

"Không tỉnh. . . . . Anh sẽ hôn em đó"

Hôn cái gì? Đốt cô mới đúng chứ!

Tay của cô thỉnh thoảng vươn lên phía trước, muốn đuổi xa âm thanh ồn ào ở bên tai

Nhưng thật kỳ lạ, tay đưa đến giữa không trung lại bị chặn.

Còn chưa kịp phản ứng, cô cảm giác một hơi thở ấm áp khẽ phả vào mặt cô cùng lúc. . . . . Trên cánh môi.

Nhất thời, cô có loại cảm giác không thể hô hấp hít thở không thông.

Ô ô ô. . . . . Cô nhú mày, dù buồn ngủ đến mức nào, vẫn khổ sở mở mắt ra.

Trong nháy mắt, đập vào mắt cô là một đôi mắt màu đen nóng bỏng, làm cho cô giống như rơi vào u mê.

Cho đến khi phục hồi lại tinh thần, cô lại khó chịu bắt đầu gãi ngứa.

Chủ nhân của đôi mắt màu đen phát hiện ra cô khó thở, rất tốt bụng từ trên bờ môi của cô lui ra, lại quan tâm lui về phía sau, giữ lại không gian để cho cô hô hấp.

"Chào buổi sáng." Bạn đang đọc truyện tại dien@an.quy@on.com

Hách Hạ Tĩnh hít mạnh một hơi, từ trong hỗn độn khôi phục tỉnh táo.

Cô nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, đầu tiên là đỏ mặt, lại che miệng của mình, phát ra âm thanh làm người ta nghe không hiểu đang nói cái gì.

Nhưng nhìn nét mặt của cô, hiển nhiên không phải đang chào buổi sáng, mà là đang oán trách anh, bắt mẩn với anh.

"Cái gì? Anh nghe không hiểu em đang nói gì." Thiệu Sỹ Trần khẽ mím môi, hai mắt sắc bén nhìn thẳng gương mặt ửng hồng của cô.

"Anh lại len lén hôn tôi! Còn nữa, anh lại vượt tuyến rồi." Nét mặt của cô không được tự nhiên lại xấu hổ, giống như là không chịu nổi.

Suy nghĩ một chút cũng phải, kết hôn đến nay đã nửa tháng, cô bị anh ăn đậu hũ nhiều lần, mỗi lần cũng làm cho cô xấu hổ không chịu nổi, nhiều lần đều không còn mặt mũi đối mặt với anh, thật là muốn trốn.

"Anh lại len lén hôn em? Nhưng vừa rồi anh đã nhắc nhở em trước rồi, nếu em thật sự không tỉnh lại, anh sẽ hôn em, nhưng em hiển nhiên rất chờ mong, cho nên vẫn không muốn tỉnh lại."

"Ai nói tôi mong đợi? Tôi là rất muốn ngủ, không dậy nổi." Cô cau mày, không nhịn được cắn răng oán trách, "Lại nói. . . . . Tôi còn chưa đánh răng, anh lại hôn một cái. . . . . Anh nhất định cũng chưa có đánh răng."

"Sai lầm rồi, em không có, nhưng anh có." Anh đã rời giường từ rất sớm, hơn nữa bữa ăn sáng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Cũng không biết dạo này mình bị làm sao, sau khi kết hôn nửa tháng, mỗi ngày đều là anh dậy sớm hơn cô, mỗi ngày đều là anh mở mắt ra, sau đó ngấm nhìn cô ngủ, lại bắt đầu hành trình một ngày.

Sau đó không cần cô yêu cầu, anh lại rất tự động chuẩn bị bữa ăn sáng, chỉ vì khiến người yêu ngủ nướng như cô có thể ngủ thêm một lát nữa mà thôi, khi chuẩn bị xong tất cả công việc, anh sẽ lại trở về trên giường, lại một lần nữa ngắm nhìn cô, sẽ hôn cô đến tỉnh. . . . . Làm không biết mệt.

"Anh có? Anh có? Vậy tôi thật bần, anh còn dám hôn? !" Cô muốn phỉ nhổ chính mình.

"Anh lại không cảm thấy như vậy, ngược lại đây chính là phương thức gọi em dậy, anh còn sung sướng hưởng thụ." Anh nói là sự thật.

Cô nghe, đánh chết không tin, lúng túng nhìn anh chằm chằm.

Làm ơn! Đừng có dùng loại giọng nói ghê tởm nghiêm túc chết người như vậy.

"Còn có một việc." Đột nhiên nghĩ đến chuyện rất quan trọng, anh lại nghiêm túc nhìn cô chằm chằm, "Anh không có vượt tuyến."

Trong khoảng thời gian ngắn cô không có cách nào kịp phục hồi tinh thần."Vượt tuyến?"

"Trên giường, anh không có vượt tuyến nằm ở vị trí của em, chính em tự nhìn xem." Anh khẽ vỗ giường một cái.

Đầu tiên là cô nhìn về phía sau mình, dien@@n^quydn.com lại quay đầu, nhìn vị trí gối đầu, gương mặt lập tức từ trắng chuyển thành hồng, lại chuyển thành màu đen.

Vị trí cô phải nằm, hiện tại không có một bóng người, mà cô cả người vượt tuyến, nằm ở vị trí của anh còn chưa đủ, trên thực tế, cô hoàn toàn là sử dụng cách tay anh làm gối của mình.

Cho nên không phải anh vượt tuyến, mà là cô vượt tuyến, còn hoàn toàn vượt tuyến.

"Trước khi em tỉnh dậy, không chỉ nằm ở trên cánh tay của anh, còn xem anh như gối và đệm."Cô người cô giống như là bạch tuộc tám chân bình thường dính vào trên người của anh, làm hại anh không thể động đậy.

Mặt của cô sắp bị đốt cháy, dùng một tay đẩy anh ra, cổ nén cảm giác hoa mắt choáng váng đầu, vội vàng nhảy xuống giường.

"Anh. . . . . Tôi. . . . . Chúng ta. . . . . Khụ, đều là người lớn, cũng không phải là đứa bé, nói gì chuyện vượt tuyến với không vượt tuyến? ! Hơn nữa. . . . . Lại nói, chuyện ngủ như vậy, vốn cũng không phải là tôi có thể không chế không ngủ ở bên kia, ngủ bên kia. . . . . Anh rốt cuộc lúc nào thì mới chịu đưa tôi đi mua giường? Một người một gian phòng không phải rất tốt sao?"

Mắc cỡ chết người, cô làm sao lại luôn dính vào trên người anh?

Ở chung một chỗ với anh, cùng ngủ một giường lớn đến bây giờ, dường như có một nửa thời gian là cô tỉnh lại ở trong ngực anh. . . . . Nhưng hiện tại trời rất nóng, rõ ràng chen chúc trên một giường nóng đến dọa người, Cô không thể nào đá anh xuống giường?

Nếu ở mùa đông còn được? Nói không chừng cô không chỉ dính vào trên người anh, mà là sẽ hoàn toàn bám lấy anh! Nếu là thật xảy ra chuyện như vậy, cũng quá mất thể diện.

"Anh chưa bao giờ tính toán mua một giường nữa cho em." Trái với vẻ hốt hoảng của cô, vẻ mặt anh rất bình tĩnh.

Cô ngớ người, "Tại sao?" Cô cho là. . . . . Không, không phải cô cho là, mà là. . . . . Thật ra thì cô chưa từng nghĩ sẽ ngủ khác giường với anh.

Chỉ là vừa mới phát giác được sự lúng túng, kỳ cục cực kỳ, cô mới có thể nhất thời bật thốt lên nói ra phân giường chia phòng.

"Anh đã nói rồi, chúng ta là vợ chồng." Anh ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn cô, "Vợ chồng không nên chia phòng phân giường ngủ mới đúng, hơn nữa anh thích em ngủ ở bên cạnh anh, thích mỗi ngày mở mắt ra liền nhìn thấy em, thích đánh thức em ở trên giường của anh, cũng thích hôn để gọi em tỉnh giấc."

Oanh một tiếng, mặt cô giống như bị thiêu đốt, cô ngượng ngùng được không biết nên nói gì, chỉ đỏ mặt, cúi đầu, nhìn sàn nhà hoa văn bằng gỗ, không chế nhịp tim đang đập mạnh liệt.

"Anh tin em nhất định cũng rất thích sử dụng cánh tay anh làm thành gối đầu, nếu không sẽ không vui ở trên người của tanha. Nếu như em phủ nhận lời của anh nói, điều đó chứng tỏ là em xấu hổ. . . . ."

"A! Đi học thôi trễ rồi, tôi đi đánh răng rửa mặt ăn sáng." Cô vội vàng cắt đứt lời của anh, vọt vào phòng tắm.

Loại lời nói ngọt ngào này làm người ta nổi da gà, lại được nói ra từ miệng người đàn ông mặt mũi mắt cân đối, thật rất thích hợp! Thích hợp sử dụng ở trên người của cô, để cho cô nghe trái tim mình nhảy loạn, xấu hổ thật muốn đào cái lỗ trốn.

Anh có thể bình tĩnh như vậy, thẳng thắn nói những lời như vậy với cô, không có nghĩa là cô cũng có thể bình tĩnh như thế, tỉnh táo nghe anh nói xong, hơn nữa thờ ơ nha!

Cho nên người đàn ông tính tình chân thật này thật sự thua xa so với suy nghĩ của cô, tên lừa gạt này!

Thiếu Sỹ Trần đứng tại chỗ, nhìn cửa phòng tắm đóng lại, bắt giác nở nụ cười.

Nụ cười nhạt mang theo chút ảm áp, đôi mắt chăm chú nhìn về nơi cô đã biến mất ngay cả chính anh cũng không biết ánh mắt mình có bao nhiêu dụ dỗ.

***

Rốt cuộc trong nháy mắt chạy ra khỏi xe, Hách Hạ Tĩnh như trút được gánh nặng thở một hơi.

Cô xách theo ba lô, về mặt bình thần, trên thực tế bước chân lại gấp gấp, đi nhanh về phía cửa trường học.

"Tĩnh Tử!" Mấy gương mặt quen thuộc phía trước dừng bước, phát phát tay với cô.

Cô gương mặt cười, có cảm giác an tâm hơn."Chào buổi sáng . . . ."

Rốt cuộc đã đi đến các bạn học bên cạnh, về mặt cô thành thật nghe họ rí rí rí rí nói chuyện không ngừng. Trên thực tế, cũng chỉ có chính cô mới hiểu tâm tình của mình giờ khắc này hỗn loạn cỡ nào.

Từ lúc bắt đầu ngồi chung với Thiệu Sỹ Trần trên một chiếc xe, giữa anh và cô liên tục ngập không khí mập mờ.

Không phải căng thẳng, không phải đáng sợ, mà là làm cho cô có cảm giác mập mờ khó nói rõ..

Rõ ràng là một chiếc xe, nhưng chờ cô và anh, cùng với không khí kỳ quái, cả người cô không được tự nhiên, cảm giác khó chịu.

Cũng không biết là tại sao, sau khi cảm thấy lúng túng về chuyện nằm trên cánh tay anh, cô không có cách nào nhìn thẳng anh.

Thử nghĩ, một người luôn vô tình lạnh nhạt, về mặt luôn nghiêm túc, người đàn ông nói năng có ý tứ, lại nói những lời này làm cô nghe đều cảm thấy đỏ mặt, ai chịu nổi?

Coi như người khác chịu được, nhưng trong chuyện tình cảm cô chỉ là học sinh mới vào nghề, làm sao chịu được?

"Thật sao? Là như thế này à?" Cô nở nụ cười, nhìn bạn học nữ bên cạnh.

Thành thật mà nói, cô hoàn toàn không biết các bạn học đang nói cái gì, bởi vì cảm xúc của cô đang rất hỗn loạn.

"Đúng vậy! Cho nên mình nói cái tên kia căn bản là. . . . ."

"Tiểu Tĩnh." _

Tìm Hách Hạ Tĩnh đập loạn hạ xuống, bị sợ đến quên hô hấp.

"Tĩnh Tử, người đàn ông kia đang gọi. . . . . A! Đó là Thiệu Sỹ Trần? Ông xã của bạn?"

Các bạn học nhìn cô, về mặt mập mờ cười cười.

Đám cưới của nhà Hách Hạ không chỉ có các nhân vật lớn tham dự, truyền thông cũng sẽ viết bài cổ động rầm rộ..

Những điều này mặc dù trước đó bạn học cũng biết Hách Hạ Tĩnh là nhân vật nổi danh của nhà họ Hách Hạ, nhưng dù sao vẫn là học sinh trẻ tuổi, cùng lứa tuổi cũng sẽ không bởi vì thân phận mà có những hành động khác biệt, hơn nữa trường đại học này có một phần là của nhà họ Hách Hạ, tính tình Hách Hạ Tĩnh hiền hoà đáng về lại không lay động, giống như cô gái trẻ tuổi bình thường, mê cười đáng yêu, vô cùng bướng bỉnh, dần dần, cũng không có gặp bạn học nào đặc biệt để ý đến thân phận của cô, trừ bạn học nam cũng biết phải giữ một khoảng cách trong chuyện tình cảm với cô, những thời điểm khác, nam nữ nhón nháo cũng là hành động bình thường.

Bước chân Hách Hạ Tĩnh cứng đờ, trong mắt hiện rõ sự khản trương không biết làm sao.

Chỉ chốc lát sau, một cái áo khoác nhỏ khoác lên trên đầu vai của cô.

"Em quên cầm áo khoác, ở phòng học có máy điều hòa, nếu không mặc áo khoác, rất dễ bị cảm."

Giọng đàn ông trầm thấp nhẹ nhàng vang bên tai cô, tim cô không nhịn được run rẩy.

"Mọi người khỏe chứ, tôi là chồng của Tiểu Tĩnh."

Cô nghe được anh đang cùng các bạn học của cô nói chuyện với nhau.

"Chúng ta biết, chúc mừng hai người."

Bạn học nữ cười cười nhìn về phía Thiệu Sỹ Trần, lại dùng khuỷu tay chọc chọc vào Hách Hạ Tĩnh đứng cứng đờ một bên.

"Tiểu Tình bình thường ở trường học làm phiền mọi người rồi." Anh về mặt không thay đổi nhìn mấy cô gái trước mặt, mặc dù thái độ không tính là thân thiện, nhưng mà khuôn mặt không cười cũng xem như dễ nhìn, xem ra cũng đẹp trai lắm cho người ta rất dễ dàng bỏ qua thiếu sót của anh.

Bạn học nữ của cười hi hi lại trêu chọc Thiệu Sỹ Trần mấy câu, mới hài lòng nguyện ý để lại không gian cho đôi vợ chồng son.

"Tiểu Tình, sau khi tan học anh lại tới đón em, nhớ đừng có chạy lung tung, biết không?"

Người đàn ông đáng lẽ phải ở sau lưng lại đột nhiên đi tới trước mặt, nhìn thấy gương mặt của anh, mặt Hách Hạ Tình lại nóng ran, cứng ngắc gật đầu một cái.

Anh cúi đầu, về mặt cô kinh ngạc, cùng với tiếng bạn bè hét lên kinh ngạc thì môi mỏng ẩm áp đã chiếm lấy môi của cô.

Cô ngửi thấy mùi hương vị trà nhân nhát, từ môi của anh bay vào mũi cô.

Đó là trà anh đã uống khi anh ăn sáng ăn . . . . .

Mắt cô mở thật to, tốc độ nhịp tim lần nữa tăng nhanh.

Môi của anh rời môi cô, đưa tay sờ sờ gương mặt ửng hồng của cô, sau đó quay người rời đi.

Mà cô. . . . . Chỉ ngây ngốc nhìn bóng lưng cao lớn của anh biến mất ở trong xe.

"Ông trời! Tình Từ, ông xã bạn rất tốt đó!"

Các bạn học ở một bên thì thầm to nhỏ, bạn đang đọc truyện tại [dien@^n**quy@o%.com](#) lại bắt đầu cười đùa, chỉ là lần này cô trở thành đối tượng để mọi người đùa giỡn.

Nhưng là cô mất diết tại ngo, trong mắt không biết tại sao lại hiện ra khuôn mặt anh, mũi lưu lại hơi thở thuộc về anh, trên môi vẫn lưu lại nhiệt độ làm người ta xấu hổ, tim vẫn đập thình thịch. . . . .

Anh. . . . . Người đàn ông này. . . . . Thiệu Sỹ Trần. . . . . Cô có cảm giác anh thật đáng ghét.

Vươn tay, giữ thật chặt lồng ngực của mình, vậy không bình thường tâm luật, vô luận cô làm như thế nào để cảnh báo, nhắc nhở mình, đều không thể khiến tốc độ của nó trở lại bình thường. . . . .

Kết quả là ba tiết ngày hôm nay, cô ngây ngô trôi qua, linh hồn không biết đã sớm bay đến thế giới nào rồi.

Sau khi tan lớp, Hách Hạ Tình đi tới cửa trường học, không nhìn được nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm bóng xe quen thuộc. Khi thấy ở bên kia đường Thiệu Sỹ Trần đứng dựa vào xe không ngừng vẫy tay với cô thì cô lại cảm thấy ngực nóng lên.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động vang lên, cô vừa bắt máy điện thoại di động, vừa đi về phía anh.

Sau khi hai người cùng nhau lên xe, anh vững vàng lái xe, còn cô vẫn nói chuyện điện thoại.

"Em là Hách hạ Tình."

Người ở bên kia điện thoại nói vài lời, ánh mắt của cô lập tức trở nên rất khó hiểu.

"Không có. . . . . Không có, em. . . . . Em không nghĩ tới." Trên thực tế, cô hoàn toàn không có suy nghĩ giải quyết vấn đề đối phương đặt ra như thế nào.

Cô mới không dám thừa nhận, hiện tại nếu không phải là đột nhiên nhận được điện thoại đối phương gọi tới, đã sớm quên đã từng là phiền toái đối với cô, nhưng bây giờ lại không nói vấn đề chính xác.

"Em. . . . . Em không có không muốn giải quyết, không, là em không có nghĩ cái vấn đề này." Cô hơi chột dạ len lén nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, cố ý hạ thấp giọng.

"Em. . . . . Vậy chị nói, chị có muốn đến. . . . . Cái gì?" Cô không không chế kêu to, về mặt trở nên rất kỳ quái.

"Không nên đâu. . . . . Chuyện như vậy. . . . . Tại sao có thể. . . . . Em đương nhiên không muốn lại bị ép. . . . . Em không có nói thích như bây giờ. . . . . cũng không ghét?" Người phụ nữ bên kia điện thoại nói rất nhanh, một chút cũng không có ý định nghe cô giải thích, chỉ mực chất vấn.

Thiệu Sỹ Trần hơi ngạc nhiên, thừa dịp lái xe không đương nhìn về phía cô.

Người gọi điện thoại cho cô hình như nói với cô vấn đề gì rất khó tin, anh cảm thấy cô không chống đỡ được rồi.

"Em. . . . . Vậy. . . . . Như vậy thì có thể phòng ngừa lần sau lại bị ép. . . . ." Bức hôn? Cô thiếu chút nữa bật thốt lên, trong lòng cả kinh, lại chột dạ hạ thấp giọng, "Nhưng em không biết, em tại sao có thể như vậy. . . . ."

Anh không rõ nội dung thấy cô đỏ mặt, khi tầm mắt của anh chống lại ánh mắt cô đang len lén nhìn anh thì anh phát hiện cô thật sự đang xấu hổ.

Bà xã của anh thật đáng yêu, đáng yêu đến nỗi luôn không ngừng lấy đồ mặt để diễn tả cảm xúc của mình.

"Em . . . . . Thật muốn làm như vậy? Em mới 21. . . . . Được rồi! Em biết rồi, em . . . . . Em thử một chút. . . . ." Về mặt cô ủ rũ, hiển nhiên là gặp phải vấn đề khó khăn gì.

Một lát sau, cô cúp điện thoại, nhưng mà về mặt vẫn rất thăm.

"Thế nào? Là ai gọi điện thoại tới?" @ien&&da**quydon.com Thiệu Sỹ Trần không nhận được quan tâm.

"À? Á. . . . . Là chị tôi." Cô cúi thấp đầu, cứng ngắc cất điện thoại di động.

"Tìm em có chuyện gì không? Anh thấy sắc mặt của em không tốt lắm." Anh đạp chân ga, lái xe đổ vào ven đường.

"Tôi. . . . . Á. . . . . tôi. . . . . Cái đó. . . . ." Cô nhăn nhăn nhí nhí, cảm giác rất hồi hộp.

Anh có kiên nhẫn chờ, biết rõ cô có điều gì không đúng, cũng không cố ý điềm phá.

"Chính là. . . . . thì. . . . . Không có gì lớn chuyện, liên. . . . . Chính là chị em nói xấu việc nhà, trò chuyện chút thôi." Cô bịa chuyện, lời nói ngổn ngang.

Anh khẽ hếch lông mày, như có điều suy nghĩ."Ừ. . . . . Thì ra là như vậy."

Nhất thời, không khí bên trong xe trở nên im lặng.

Hách Hạ Tĩnh cảm giác như đứng trên đồng lửa, không, cô rất muốn nhảy khỏi xe.

Thật ra thì phương pháp chị hai nói kia . . . . . Quá đáng sợ, cô mới mấy tuổi, cô sẽ phải duy trì loại chuyện đó? Nhưng mà nghĩ đến người trong nhà đáng sợ kia, vì để cho họ nhanh đạt tới mục đích đối với những đứa bé này, họ sẽ làm ra rất nhiều thủ đoạn đáng sợ. . . . . Nếu như không muốn lại bị ép buộc, phương pháp chị hai nói có lẽ là tốt nhất cũng không chừng. . . . .

Vội trộm nhìn người đàn ông bên cạnh, hình như anh không có phát hiện ra cô có điều gì không đúng.

Lập tức - cô có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng. . . . . Muốn cô duy trì loại chuyện đó. . . . . Ô. . . . . Tốt nhất cô biết nên sao sao làm.

Khuôn mặt trắng noãn đỏ ửng, suy nghĩ của cô hỗn loạn.

Dọc theo đường đi, bên trong xe trở nên an tĩnh, hai người mang theo tâm sự, lái xe về nhà. . . . .

***

Ban đêm Thiệu Sỹ Trần rõ ràng cảm thấy Hách Hạ Tĩnh khác thường.

Đầu tiên là cử chỉ của cô có chút lén lút, luôn thỉnh thoảng nhìn lén anh, lại đang nhìn phía sau anh không được tự nhiên, không biết nói thắm những thứ gì.

Mà anh cũng rất có kiên nhẫn, cố làm như chẳng phát hiện bất cứ thứ gì, về mặt như cũ bình thản làm chuyện của mình.

Mười một giờ đêm, mới vừa đi ra phòng tắm, anh cả người nhẹ nhàng khoan khoái đứng ở bên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng mà người phụ nữ ở một bên, về mặt thành thật nhìn anh, quan sát anh, sau đó lại đỏ mặt, lại vẫn khó hiểu làm người khác không tìm ra đầu mối.

"Tiểu Tĩnh, em có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?" Cuối cùng, anh cũng không nhận được.

Chưa từng nghĩ tới, thì ra anh cũng có lúc không có kiên nhẫn như vậy.

Anh có thể vì để đạt được hợp đồng, cùng đối phương vòn nhau nửa năm; cũng có thể vì để cho hợp tác đối tượng về mặt lợi ích nhượng bộ, không chút động dấy một năm, chỉ vì chờ đối phương đầu hàng trước. . . . . Nhưng bây giờ không có cách nào vì hành động kỳ lạ của cô mà nhẫn nại, cho đến khi chính cô không nhận được tự động thừa nhận mới thôi, đây thật sự là chuyện xưa nay chưa từng thấy.

"Cái gì? A. . . . . Xảy ra chuyện gì sao?" Rõ ràng sợ hãi không thôi, cô lại gượng cười giả ngu.

"Hôm nay từ sau khi nhận được điện thoại của chị em gọi tới, em trở nên không bình thường." Anh ngồi ở trên giường, ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Mặc dù cô nỗ lực né tránh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh lại ghim trên người mình.

"Nếu như có vấn đề gì, em có thể nói cùng nói anh, anh không muốn trong lòng phiền nhiễu."

Cô, vẫn nên giữ dáng vẻ không buồn không lo vui về tự tại, anh cho là như vậy.

"Chúng ta là vợ chồng, giữa vợ chồng có lời gì không thể nói? Em cần giúp đỡ, có phiền toái, anh thà gánh chịu thay em, cũng không muốn em lâm vào ngõ cụt." Anh rời giường, đứng ở trước mắt của cô, khẽ vuốt gương mặt nóng bừng, ánh mắt chuyên chú, không để lộ biểu hiện trên mặt cô.

Hách Hạ Tĩnh cắn môi, muốn nói lại thôi.

Thành thật mà nói, cô có chút cảm động !

Anh có thể dứt khoát nói ra bọn họ là vợ chồng, anh rõ ràng biết cô không dứt khoát được như vậy.

Có lúc nàng một chút cảm xúc dễ dàng để cho nàng cố ý cùng hắn giữ một khoảng cách, nhưng là anh không thêm để ý chút nào đối với cô rất tốt và dịu dàng.

Anh cho cô cảm giác, là thật sự muốn trở thành một người chồng tốt. . . . .

Không chiếm được hưởng ứng của cô, anh không tức giận chút nào, hơn nữa vẻ mặt càng trở nên nghiêm túc.

"Được rồi! Tiểu Tĩnh, để cho anh nói như vậy tốt lắm." Anh điều chỉnh tâm trạng, khẽ thở dài một cái. Mặc dù rất không muốn, nhưng mà anh chịu đựng.

"Giống như em đã từng nói, tuổi của anh so với em. . . . . Lớn hơn không ít, có một số việc, có lẽ anh hiểu hơn em, càng có thể nghĩ cách giúp em, còn có. . . . . Anh hi vọng em có thể tin tưởng anh."

"Tôi. . . . . Tôi không phải không tin tưởng anh!" Cô nhanh chóng nhấn mạnh.

Cô chỉ có chuyện rất khó mở miệng. . . . . Cái loại đó về thiết kế hắn, lại muốn đem hắn hất ra kế hoạch, coi như nàng dù thế nào là tự nhiên mấy ý tưởng, cũng không có đam hướng về phía muốn thiết kế người tò tình, nói ta muốn thiết kế người...người liền ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ đi!

"Em là không có không tin tưởng anh, nhưng em cũng không có tin tưởng anh." Anh không nhịn được cười khổ.

Nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ cùng tự giễu trong mắt anh, cô không nhịn được cảm thấy đau lòng, tâm tình cũng trở nên phức tạp.

Nguyên nhân làm tình huống của hôm nay sẽ trở nên rắc rối như vậy, còn không phải là chị hai đề nghị những thứ vớ vẩn kia với cô?

Nghĩ đến chỗ này, tâm tình của cô cũng có chút nặng nề.

"Thật xin lỗi. . . . . Mặc dù tôi thật không muốn xin lỗi, nhưng là anh nói đúng, mặc dù tôi không phải không tin tưởng anh, chỉ là cũng thật không có tin tưởng anh, đối với tôi mà nói, có lẽ anh tốt với tôi, muốn làm người chồng tốt, vậy chính là tôi không có cách nào quên chuyện anh là vì lợi ích từ nhà Hách Hạ mang tới mới lấy tôi."

Một mặt muốn tin tưởng anh, một mặt lại cảm thấy trong lòng có vướng mắc, một mặt nghĩ chân thành đối đãi với đối phương, mặt khác lại muốn thiết kế anh làm kế hoạch được như ý. . . . . Cô mới hai mươi một tuổi, cuộc sống phải là vì vẻ, không phiền não, nhưng là bây giờ. . . . . Một cái đầu nhỏ đơn giản như vậy lại bị áp đặt toàn màu đen, chuyện đủ màu sắc, mặt chết đi a!

Cô không hiểu được vòng vo nói chuyện, nên có một số chuyện khi đó đối với cô mà nói, thì cô thà rằng ăn nói thẳng thắn, nói rõ ràng giải thích rõ ràng vấn đề, cũng không muốn làm cho vấn đề phức tạp hơn.

Cũng bởi vì không hy vọng vấn đề trở nên phức tạp, hiện tại mới không biết làm sao với chuyện chị hai dạy mình.

Cho nên, tại sao người trưởng thành mọi vấn đề đều trở nên rắc rối như vậy chứ?

Nếu như có thể, thoải mái nói ra không phải tốt hơn sao? Trực tiếp một chút, dứt khoát một chút, như vậy không phải là chuyện gì cũng có thể giải quyết sao?

Đột nhiên, cô tròn to đôi mắt, trong đầu thoáng qua một chuyện thật quan trọng.

"Quả nhiên là như thế." Thiệu Sỹ Trần khẽ giật giật khóe miệng, cho cô một nụ cười.

Anh đã sớm có loại cảm giác này, mặc dù bây giờ cô có chút tiếp nhận ý tứ của anh, nhưng mà không có nghĩa là trong lòng cô thật sự chấp nhận anh, dù anh cố gắng bao nhiêu, chỉ cần lợi ích nhà Hách Hạ vẫn tồn tại giữa anh và cô, thật rất khó có tiến triển.

Đợi đã nào...! Cô mới vừa rồi đang suy nghĩ gì? Hách Hạ Tĩnh vẫn sững sờ.

Một giây kế tiếp, cô bừng tỉnh hiểu ra khẽ kêu một tiếng.

"Xin lỗi, Tiểu Tinh." Không có phát hiện biến chuyển của cô, về mặt anh phức tạp nhìn cô.

"A! Tôi biết rồi." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, về mặt cô vui mừng.

Anh nghi ngờ nhìn cô, không hiểu vì sao cô trở nên kích động.

"Ách. . . . . Tôi nói. . . . . Sợ. . . . . Khụ, Sợ Trần." Cô ngượng ngùng nhìn anh.

Cô thay đổi cách gọi anh, làm anh cảm thấy vui mừng.

Lúc trước cô gọi anh, không phải tên đầy đủ, thì đều là tên cũng không gọi.

"Thế nào sao rồi."

"Tôi trước tiên là nói về, nhằm vào chuyện của anh, tôi không có ý gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy đây là biện pháp tốt."

Nghe cách cô nói, anh lại cảm thấy có sự khác nhau giữa cô.

"Anh là vì lợi ích từ nhà hách Hạ mang lại mới kết hôn với tôi, đúng không?" Cô đột nhiên cười mỉa mà nói.

Mặc dù khi nói lời này, cô cảm thấy trong lòng chua xót, nhưng mà quyết định coi thường nó, bởi vì hiện tại chính sự quan trọng hơn.

"Tiểu Tinh. . . . ." Về mặt của anh nặng nề, không hiểu vì sao cô phải nhấn mạnh chuyện này.

Mặc dù là sự thật, nhưng không thể phủ nhận, hiện tại anh cảm thấy chuyện này. . . . . rất khó chịu.

"Chớ để ý, chúng ta thảo luận." Cô lộ ra nụ cười cứng ngắc, phát tay với anh một cái. "Như vậy hiện tại tôi cũng tìm được nguyên nhân muốn gả cho anh. . . . . Ừ. . . . . Nói như vậy tốt lắm, anh cần lợi ích từ trên người tôi, chính tôi cũng cần đồ từ người anh."

Hắc hắc, như vậy cũng sẽ không khó cho cô. Cô không nhận được thờ phào nhẹ nhõm.

Mặc dù khi muốn mở miệng nói ra rất lúng túng, hơn nữa nghĩ đến vì đạt được mục đích này càng làm cô lúng túng hơn, nhưng bây giờ cũng không phải là nói xấu hồ là có thể giải quyết vấn đề, cho nên cô quyết định vứt chuyện ngượng ngùng qua một bên trước. . . . . Dù sao cô không ghét anh, sẽ không bài xích anh, nếu tiến hành chuyện. . . . . có được không! Cô nghĩ.

"Em cần đồ từ trên người anh?" Anh nhìn về mặt cô hơi quái dị, còn có thái độ khản trương lại hưng phấn, trong khoảng thời gian ngắn lại bị làm cho đần độn rồi.

Cô muốn lấy cái gì từ trên người anh?

"Tôi nói. . . . . Sợ Trần. . . . ." Cô cố ý ho một tiếng, lại đưa tay dùng sức vỗ vỗ ngực ỒỒ, hít sâu một hơi, sau đó giương mắt, chăm chú nhìn anh. "Cùng tôi lên giường đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Anh nghe lầm rồi sao? Thiệu Sợ Trần không thể tin nổi nhìn cô.

Hách Hạ Tinh cười, nhìn anh.

"Em mới vừa nói. . . . . Lên giường?"

Cô không chút do dự gật đầu lia lịa, giống như nếu không nhanh như vậy, một giây kế tiếp sẽ không có can đảm.

"Lên giường? Anh? Và em?"

"Ừ." Làm ơn, anh đừng nghiêm túc lặp lại vấn đề như vậy!

"Chúng ta. . . . ."

"Đứng! Lên giường, ân ái, cởi quần áo ở trên giường lăn lăn một vòng, bất kỳ anh nghĩ đến giải thích cũng chính xác." Cô không nhận được đồ mặt, lớn

tiếng nói.

"Tại sao?" Anh nghĩ, anh bị hồ đồ rồi.

Nếu như anh cưới cô là vì ích lợi công ty, bây giờ cô muốn lấy đồ từ trên người anh. . . . . Chính là vì. . . . . Nam sắc?

Anh nhú mày, khuôn mặt vặn vẹo. "Tại sao muốn lên giường cùng anh?"

"Bởi vì tôi muốn lấy được đứa bé từ trên người anh." Cô gật đầu lia lịa, vẻ mặt càng trở nên kiên định nghiêm túc.

"Đứa bé?" Anh nhẹ giọng mở miệng.

"Ừ, tôi biết rõ người nhà muốn tôi kết hôn là vì cái gì, cũng biết nếu còn do dự như vậy, không quyết tâm nhất định kế tiếp tôi sẽ rất thảm, cho nên biện pháp tốt nhất chính là đạt tới mục đích của bọn họ, chỉ cần tôi hoàn thành trách nhiệm của mình, bọn họ cũng sẽ không buộc tôi làm chuyện tôi không muốn làm nữa."

Trách nhiệm?

"Không phải chuyện em muốn làm? Là cái gì?"

"Tái hôn!"

"Gì?" Anh nhú chân mày, trong mắt lóe lên ánh sáng quỷ quyết.

"Thật, đây tuyệt đối không phải nói giỡn, người nhà hi vọng chúng ta có thể có người thừa kế, nguyên nhân để cho chúng ta kết hôn, chính là hi vọng chúng ta có thể sinh người thừa kế cho nhà Hách Hạ, anh đã lấy tôi là vì ích lợi nhà Hách Hạ cho, như vậy hiện tại tôi cũng vậy tôi muốn lợi ích, tôi muốn đứa bé, có thể là người nối nghiệp tiếp tục nhà Hách Hạ." Cô nói xong rất nhanh, sau đó có cảm giác toàn thân buông lỏng thư giãn.

Thật tốt, có thể nói thẳng thắn như vậy, mặc dù có chút lúng túng, nhưng mà dù sao cũng hơn là nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ.

"Em. . . ." Anh đột nhiên vươn tay, vuốt ve cái trán của cô.

Cô không nhịn được kéo tay của anh ra. "Tôi không phát sốt, cũng không có nổi điên, tôi là nghiêm túc."

"Loại vấn đề này thật sự không nên lấy ra." Anh không đồng ý cau mày, giọng nói có chút lạnh.

"Tại sao không được? Tôi biết rõ thân là người thừa kế mới nhà Hách Hạ nên gánh trách nhiệm, đừng nhìn hiện tại tôi tuổi còn nhỏ, thật ra thì ở gia đình giàu có, với công ty gia đình, tôi biết rõ trách nhiệm phải gánh bắt buộc đi cùng không có lựa chọn nào khác."

"Cho nên bây giờ em nguyện ý nhìn thẳng vào trách nhiệm của bản thân?"

"Đúng! Nếu như mà tôi không cùng anh sinh con, tin tưởng không bao lâu nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện để cho hôn nhân quan hệ chúng ta tuyên bố kết thúc, sau đó tôi độc thân không bao lâu, sẽ bị ném cho người đàn ông khác rồi."

"Không có cha mẹ nào. . . ." Anh im lặng không nói. bạn đang đọc truyện tại dien@an^^quydon.com

Anh là muốn nói, không có cha mẹ nào sẽ không nghĩ cảm nhận đứa bé như vậy.

Nhưng là suy nghĩ một chút, trong hai người anh là người không có tư cách nhất nói loại lời nói này, bởi vì. . . . . Quả thật anh cũng không được người nhà coi trọng, sống chung với cha mẹ anh họ chưa từng xem sự tồn tại của đứa con trai như anh là một sự kiện, chỉ vì anh ra đời, có người thừa kế, cho nên bọn họ không bao giờ quan anh làm gì nữa, để mặc cho anh được giáo dục nghiêm khắc, bọn họ chỉ quan tâm tới người mình yêu một chút tình thương cũng keo kiệt không muốn chia sẻ cho anh. . . . .

Loại chuyện đã trải qua này, loại cảm giác này, anh là hiểu rõ nhất, đứa trẻ vì trách nhiệm vì nhiệm vụ mà được sinh ra, thật đáng buồn? Anh làm sao có thể để cho con mình cũng biến thành bất hạnh như anh?

"Tôi hiểu anh muốn nói gì? Không có cha mẹ nào gây thương tổn cho con của mình như vậy. . . . . Đúng, anh nói không có sai, cha mẹ của tôi vì chuyện này mà có ý kiến khác nhau, hơn nữa rất phiền toái, một tán thành chúng ta vì nhà Hách Hạ mà sống, một phản đối bọn tôi vì chuyện người thừa kế mà hôn kết, nhưng mà vậy thì như thế nào? Tôi có trách nhiệm, cũng nguyện ý tiếp nhận trách nhiệm này, không có lý do gì cả đời sống trong bao bọc của cha mẹ, cũng không nguyện ý làm ra công hiến." Cô kiên định nhìn anh, trong mắt tràn đầy quyết tâm.

"Cho nên. . . . . Ý của em là, nếu như em có đứa bé, đứa bé sẽ giống như bọn họ?"

"Anh từ chối sao?" Anh hi vọng đứa bé của anh cũng họ Thiệu? Nếu như anh thật hi vọng như vậy, như vậy anh có thể phải thất vọng.

Chỉ là cô không hề từ bỏ, hơn nữa rất nhanh nghĩ đã ra biện pháp.

"Nếu như anh cự tuyệt, thật ra thì chúng ta cũng không phải là không thể thương lượng, hay là thế này đi! Chúng ta sinh hai, một họ Hách Hạ, một họ

Thieu, anh đạt được thứ anh muốn, tôi cũng lấy được thứ tôi cần, sau hôn nhân quan hệ của chúng ta có lẽ không cần như vậy duy trì. . . . ."

"Đây không phải là một vở kịch, nói sống thì sống." Anh ngắt lời cô, vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng.

Trong cơ thể anh giống như có một cảm xúc khác lạ xuất hiện, nó làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

"Tôi còn còn chưa nói hết, chúng ta có thể cho đến sinh ra hai đứa con trai mới thôi, tôi hiểu rõ coi như anh không để ý, nhưng là gia đình của anh cũng nhất định sẽ có ý kiến, bé trai mới có tư cách thừa kế sự nghiệp gia tộc, cho nên tôi sẽ cố gắng sinh ra hai đứa con trai, một cho anh, một là của tôi."

"Tiểu Tĩnh, anh sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì mà để cho quan hệ hôn nhân của chúng ta mất đi, anh cũng sẽ không ly hôn với em, cho dù em sinh hai đứa con trai cũng như vậy." Không nghĩ tới, cô lại mang chuyện này ra nói giống như là chơi một trò chơi vậy.

Rất rõ ràng, anh tức giận.

Cô rõ ràng cảm nhận được, đây là lần đầu tiên anh tức giận với cô.

Không nhận được nhủ mày, cô tỏ vẻ không hiểu. "Tôi. . . . ."

"Anh thích em, mặc dù bây giờ không thể khẳng định nói với em đó là tình yêu, nhưng mà lúc này anh lại rất rõ ràng cảm giác của mình đối với em. . . . . Chẳng lẽ em ghét bỏ anh?"

Anh biết cô quan tâm vấn đề yêu hay không yêu, @iendan&&quyd@n.com nhưng rõ ràng rành, hiện tại muốn lập tức phát sinh sự tình này, không phải một câu nói, một hành động là có thể lập tức xảy ra, mà là cần phải thời gian.

Với hôn nhân của hai người, anh không chỉ nghĩ đến hiện tại, mà tương lai cũng đã tính đến rồi.

Anh tin tưởng, tương lai có một ngày anh sẽ yêu cô. . . . . Được rồi! Anh thừa nhận, coi như không có, anh cũng sẽ không bỏ cô.

Nguyên nhân?

Anh cũng không nói lên được, chính là một loại. . . . . Cảm giác không bỏ được cô.

"Tôi? Tôi. . . . . Tôi ghét. . . . . ghét bỏ? A. . . . . Hình như cũng không. . . . . Khụ, nếu không, làm sao có thể nói chuyện sinh con với anh chứ?"
Thật đáng ghét, vấn đề này để cho cô rất lúng túng, vậy mà hỏi cô không ghét bỏ. . . . . Hơn nữa mới vừa rồi cô không phải nghe lầm? Anh nói. . . . . Thích cô sao? Anh có chút thích cô?

Trái tim của cô lại nhảy loạn lên, hơn nữa phải thừa nhận, khi nói anh cười cô chỉ vì lợi ích trong lòng cô rất khó chịu, nhưng mà bây giờ. . . . . Kỳ diệu trở nên rất tốt.

"Tiểu Tĩnh." Anh nghiêm túc nhìn cô.

"Hà?" Thái độ của anh làm cô cũng nghiêm túc theo.

Anh cúi đầu, nhìn cô, đáy mắt thoáng qua vẻ áy náy. "Thật xin lỗi, yêu cầu em mới vừa nói, anh không có biện pháp giúp em."

Giọng điệu của anh không mang chút nhiệt độ, nhất thời, nhệt độ giữa hai người tản ra hoàn toàn khác biệt.

"Vi. . . . . Tại sao?" Cô thất vọng lại khiếp sợ nhìn anh. Anh. . . . . Không muốn để cho cô sinh đứa bé của anh?

"Bởi vì anh cảm thấy em cũng không có nghiêm túc đối với chuyện này, đây không phải là trò chơi." Anh nghiêm túc nói.

"Tôi rất nghiêm túc đối với chuyện này, cũng chưa từng coi nó như trò chơi." Cô không hiểu, tại sao khi cô nói chuyện sinh con với anh thì anh lại luôn xem đó như một vở kịch một trò đùa chứ?

"Sinh con xong. . . . . Thân là mẹ em có thể làm gì?" Giống như cha mẹ anh, có thể giao soa, cho nên bỏ lại đứa trẻ, hưởng thụ cuộc sống của mình? Bởi vì trách nhiệm nên gánh đã kết thúc?

Anh không thể nào để chuyện này xảy ra! Coi như không sẽ cùng anh ly hôn, coi như anh và cô sẽ đi cả đời, anh cũng không cần con của mình ra đời vì trách nhiệm và nghĩa vụ.

Nếu như không yêu thương đứa bé, anh tuyệt đối không muốn cho đời sau của mình chịu đựng cảm giác khổ sở anh đã từng trải qua.

"Tôi có thể làm cái gì?" Nét mặt của cô rất kỳ lạ, nhìn anh giống như nhìn quái vật. "Làm mẹ, đương nhiên là yêu thương con cái, hơn nữa dạy cho nó biết, để cho nó nhớ mẹ chính là người phụ nữ nó thích nhất cuộc đời này."

Anh tròn to mắt, cả người giật mình kinh ngạc.

"Đồng thời muốn cho nó biết, mẹ yêu thương nó nhiều thế nào, muốn cho nó không thể nhìn thấy tôi khổ sở, mỗi sáng sớm rời giường, chuyện thứ nhất

chính là nói với tôi nó yêu tôi, trước lúc ngủ cũng phải cho tôi một nụ hôn chúc ngủ ngon. . . . . Nếu như tương lai có người dám cướp con của tôi, tôi nhất định muốn làm bà mẹ hung ác, chỉ cần con tôi dám yêu người phụ nữ khác, tôi sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ, dây dưa đến khi nó quyết định chỉ thích tôi thì mới dừng lại. . . . ."Nét mặt của cô thật rất tà ác.

Ý tưởng của cô. . . . . Rất đáng sợ, cũng không chính xác, giống như một. . . . . Không chế con cái?

Anh chợt phục hồi lại tinh thần, vẻ mặt trở nên không bình thường."Như. . . . . Nếu là con gái?"

Con gái? Cô có chút bị thâm cánh môi cứng đờ.

"Nếu như là con gái, tôi nhất định phải nói cho nó, tôi yêu nó, cho nên tôi hi vọng nó có thể vui vẻ sống cuộc sống của mình, muốn yêu đương, không sao, chỉ cần khi còn là con nít sẽ không mang thai, phải biết chơi lại biết bảo vệ mình, còn có. . . . . Tôi sẽ nói với nó, trên thế giới này đàn ông nhiều so với phụ nữ, cho nên nó phải yêu vài lần, từ yêu đương sẽ sáng suốt hơn, chọn một người đàn ông giỏi nhất vì mình. . . . . Hơn nữa tôi tuyệt đối sẽ không bức hôn nó." Cô làm bộ đáng thương nhìn anh.

Khóe miệng của anh không nhịn được kéo ra, giống như là buồn cười lại không dám cười.

Như thế nào. . . . Anh có một loại cảm giác cô đang muốn ám chỉ điều gì đó? Giống như cô đang nói về con gái mình, nhưng thật ra là nguyện vọng của chính bản thân cô. . . . . Rốt cuộc gia đình của cô sống như thế nào? Tại sao có thể dạy bảo ra một người phụ nữ đáng yêu lại có thú vị như vậy?

Từ lời nói vừa nãy của cô không khó để đoán được, trong gia tộc cô, có người bức hôn với thế hệ người thừa kế mới như các cô, anh đoán, người bức hôn này chính là người đang đảm nhiệm nhà Hách Hạ hiện tại, bởi vì nghe nói hẳn vẫn cảm thấy bất mãn vì chuyện không có sinh được con trai.

Hơn nữa lại để cho con gái mình trở thành vợ của một người đàn ông không quen biết, chắc hẳn những người con gái này nhất định rất không được họ coi trọng và thương yêu, lại vô cùng hạn chế các cô về vấn đề kết giao bạn bè.

Nếu cha cô không thương yêu cô, như vậy. . . . . Những cái được gọi là tương lai của con gái, chắc hẳn chính là mẹ cô nói với cô? Bởi vì mẹ cô thương yêu con gái của mình, nhìn thấy con gái không được tự do yêu đương, cho rằng cô đau lòng, mới có thể nói cho cô biết như vậy, mà cô hi vọng tương lai con gái mình cũng có thể tự do yêu thương. . . . .

Đột nhiên, anh phát hiện hình như chính mình rất buồn cười.

Mới vừa đối mặt với thái độ của cô, buồn cười đến khiến anh hoàn toàn trở thành một kẻ ngu! Anh thế nhưng cho là cô và cha mẹ anh cùng một dạng, tàn nhẫn vô tình như vậy, vì lợi ích cá nhân. . . .

Cứ tưởng rằng đáp án của cô sẽ làm cho người ta thất vọng, không ngờ lại là loại kết quả này. . . . . Được rồi! Anh thừa nhận thật ra thì anh vẫn hơi bị tổn thương, bởi vì cô nói thích nhất là con, mà không phải anh.

Nhưng mà cũng không sao, dù sao mặc kệ cuối cùng người cô thích nhất là người nào, đều cùng anh sinh ra đứa bé.

Chỉ là. . . . .

"Em quên lời của mình đã nói rồi sao? Em phải ở cùng với người mình yêu, lúc đầu em đã nói chúng ta không có yêu nhau, cho nên không nên ở chung một chỗ." Còn có anh quá già. . . . . Chuyện này, là đánh chết anh cũng không thừa nhận.

Chẳng biết từ lúc nào cô đã bị kéo tới cùng anh ngồi một chỗ ở trên giường, suy nghĩ một chút cùng anh nói chuyện kinh nghiệm, chuyện này còn là lần đầu tiên.

Nhưng là cô cảm thấy làm như vậy làm người ta cảm thấy vui vẻ, bởi vì anh là đối tượng nói chuyện phiếm rất tốt.

Cuộc trò chuyện không hề mang theo cảm giác khẩn trương nữa, tâm trạng căng thẳng cũng được thư giãn, cô lười biếng nằm xuống, lại kéo chăn, che mình.

"Tôi biết rõ khi đó mình nói cái gì, nhưng mà tình huống bây giờ không cho phép tôi nghĩ những chuyện này, nếu như không ở chung một chỗ với anh, bản thân tôi còn bất lực không quyết định người muốn là người nào, hiện tại cũng hoàn toàn không có đồng nhất số đối tượng. . . . ." Bạn đang đọc truyện tại dien^dan..@uy@on.com Suy nghĩ một chút cô thật đúng là dám nói, cũng không sợ anh sẽ đột nhiên phát điên !

Nghe cô nói hình như còn rất đáng thương, vậy mà anh chỉ có thể miễn cưỡng chịu thiệt? Thiệu Sỹ Trần neho mắt, vẻ mặt giống như bất mãn hoặc là rất khó chịu.

"Được rồi! Vậy bây giờ chúng ta nói một chút vào vấn đề." Anh giống như có điều suy nghĩ nhìn cô, tuyệt không thừa nhận sau khi nghe xong tâm tình chân thật của cô, trong cơ thể hiện lên một loại gọi là ác liệt hư nhân tử.

Nằm xuống bên cạnh cô, anh nghiêng người, đối mặt nhìn nhau.

"Em biết. . . . . Lên giường. . . . . hành động này có nghĩ là gì không?"

Mặt Hách Hạ Tĩnh đỏ lên, không được tự nhiên trừng mắt liếc anh một cái.

Về mặt cô, giống như đang chỉ trích "Chẳng lẽ anh cho là tôi ngu ngốc sao".

"Như vậy em có thể tiếp nhận sao?" Mặt của anh đột nhiên lại gần cô.

Nhẹ nhàng chạm một cái, hôn y như chuồn chuồn lướt nước, cảm giác còn nhạt hơn so với nụ hôn ngày thường của anh.

Về mặt cô oán hận, giống như bất mãn anh chỉ vừa chạm môi của cô, không hề xâm nhập liền lui ra.

"Vậy dạng này thì sao?" Anh lần nữa đến gần cô.

Lần này, anh hôn sâu hơn, nhiệt độ vẫn còn lưu lại trên môi cô.

Khi anh lần nữa lui ra thì thấy đáy mắt cô xấu hổ.

Đây chính là phương pháp bình thường anh hôn cô, mặc dù chỉ là một cái hôn, nhưng cô vừa quen lại có chút không quen!

Cô đều không nói lời nào, nhưng mà chỉ cần nhìn ánh mắt của cô, là anh biết cô bắt đầu khấn trương.

"Như vậy nếu cũng có thể tiếp nhận. . . . ." Hai mắt của anh âm âm, "Như vậy. . . . . Như vậy thì sao?"

Anh vươn tay, đỡ gáy cô, kéo về hướng mình.

Sâu sắc hôn, nhiệt độ hoàn toàn bất đồng so với lúc trước.

Tay anh dùng sức rất lớn, lớn làm cho cô chống đỡ không được, chỉ có thể trợn to mắt, mặc cho mình cùng anh thân mật.

Môi mỏng của anh mạnh mẽ đoạt lấy môi cô, sau đó anh nhẹ nhàng cắn, làm trái tim cô rung động, nhưng cũng có chút đau đớn, không nhận được há mồm, muốn rời đi môi của anh, ngay sau đó phát hiện mình không thể động đậy.

Thừa dịp cô vì kinh ngạc mà @@iendan.quydon.com không cách nào phản ứng thì đầu lưỡi của anh thăm dò vào trong miệng cô.

Một giây kế tiếp, cô cảm giác trong đầu phát ra tiếng vang.

Cô nhìn anh chăm chăm, nhìn đôi mắt đen sâu thẳm, giữ chặt tất cả suy nghĩ của cô, để cho cô đắm chìm trong đó.

Trong miệng của cô tất cả đều là mùi của anh, cái loại mùi vị đó làm người ta run sợ, hoàn toàn bao vây cô, làm cô không thể thoát khỏi.

Nhiệt độ trong miệng cô cũng nóng dần lên, lưỡi cùng lưỡi ở giữa dây dưa, bị động, không cách nào hưởng ứng mà run rẩy ướt át, cảnh tượng trước mắt, trở nên hỗn loạn hoa mắt, cô không biết phản ứng thế nào, trừ thân thể mềm nhũn ra, còn có nhịp tim đập dồn dập nhanh hơn bình thường.

Rốt cuộc, hai tay của cô có thể hoạt động

Cô run rẩy đưa tay ra, muốn đẩy anh ra, nhưng một giây kế tiếp đã bị anh nắm chặt.

Nhiệt độ của anh rất nóng, khi anh trêu chọc, giống như lửa thiêu đốt, muốn hòa tan cô.

Đầu lưỡi của anh trêu chọc lưỡi thơm mềm của cô, cô không lý trí mặc cho anh không chế.

Cho đến khi coi gấp gấp thở dốc giống như là muốn ngừng thở, anh mới chịu thả cô ra

Trong mắt lộ ra mờ mịt cùng sương mù, tròng vôi vàng thờ bên ngoài, gương mặt của cô bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng, giống như bị thiêu đốt.

"Tiểu Tĩnh. . . . ." Anh khắc chế cảm giác háo hức rung động, trong ngực có cảm giác khát vọng xa lạ.

Anh hoàn toàn không nghĩ tới, lực sát thương của cô sẽ lớn như vậy.

Chỉ là chỉ là một cái hôn, vốn là muốn ảnh hưởng cô, lại phát hiện thì ra là người bị ảnh hưởng không phải chỉ có cô, ngay cả anh cũng thiếu chút nữa không ngừng lại được.

Rốt cuộc, trong mắt của cô cũng có bóng dáng của anh.

Cô không nhận được thở ra một hơi, giống như là muốn phun ra cảm giác khấn trương cùng kích động trong cơ thể.

"Như vậy. . . . . Em cũng có thể tiếp nhận?" Anh cố nở nụ cười, rõ ràng tình trạng không tốt lắm.

Cô ngơ ngác nhìn anh, vốn là nhìn gương mặt của anh, tầm mắt lại không tự chủ được di động, từ hai mắt của anh đi tới mũi của anh lại từ mũi của anh dời xuống đến đôi môi mỏng của anh.

Đôi môi hơi hé thật ảm áp, rất mềm mại, làm cảm xúc của cô trở nên kích động, dù nghĩ muốn coi thường, nhưng hai mắt của cô cũng không chịu khép, chỉ có thể ngây ngốc ngơ ngác vẫn nhìn chăm chăm vào môi của anh.

Thấy cô sững sờ, đang nhìn mình chăm chăm, từ gương mặt của anh lại chuyển chủ nhìn môi anh, đột nhiên trong lòng anh giống như bị một cây đuốc thiêu đốt, đánh thẳng vào anh, làm anh cảm thấy thân thể nóng lên, càng lúc càng có cái gì không đúng.

Anh cố gắng giữ vững hô hấp bình thường, cố gắng làm mình tỉnh táo, nhưng một giây kế tiếp thấy cô cắn cắn môi, lại không nhịn được nhẹ nhàng cử động liếm cánh môi, rõ ràng đây là một hành động đơn thuần, thế nhưng anh lại cảm thấy làm như thể cô đang hấp dẫn anh, lập tức hai mắt của anh xuất hiện một ngọn lửa, vừa nóng lại ngứa ngáy, vừa thâm trầm vừa nguy hiểm.

Cô không biết hành động của mình đã kích thích khát vọng đè nén trong ngực anh, vẫn ngơ ngác nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ mọng mềm mại ngọt ngào của mình.

Anh hít một hơi thật sâu, lại không nhịn được nặng nề than thở.

Cô mở đôi mắt vô tội, đôi mắt bắt lực trong suốt, e sợ thẹn thùng theo dõi anh.

Đột nhiên, anh cắn răng, giống như là cảm thấy bất mãn đối với chuyện gì.

"Thôi!" Anh khẽ nguyên rủa một tiếng, kích động đấu tranh cùng lý trí.

Cô phản ứng không kịp, thậm chí còn không kịp hoàn hồn, liền phát hiện mình bị hung hăng dùng sức lôi kéo.

Khi ngã vào thân thể ảm áp thì thân thể cô không ngừng run rẩy, tim giống như bị lực mạnh va vào, nhịp tim đập lờ một nhịp.

Khi cô phục hồi lại tinh thần thì đã rơi vào tình huống không thể suy nghĩ được.

Hơi thở dần ông lại một lần nữa đánh thẳng vào thần kinh và lý trí của cô, cô cảm giác cánh môi mình lần nữa bị chiếm. Cái loại đó làm tim cô đập nhanh nhiệt độ cũng nóng lên, cô rất yêu thích mùi hương trên người anh, bao bọc ôm trọn cô, làm cô không nhịn được phát ra âm thanh nức nở.

Lưỡi của anh cạy ra miệng của cô, hân hấp nhiệt ở trong miệng của nàng cùng với nàng triền miên, hai tay của anh ôm cô thật chặt, cô không cách nào kháng cự, chỉ có thể mất lý trí cùng anh lâm vào trong vòng xoáy.

Môi của anh từ môi cô, chậm rãi dao động đến lỗ tai của cô, khi anh khẽ liếm vành tai cô thì nghe được cô không cách nào đè nén thờ dốc và tiếng ngâm mê người.

Ngọn lửa trong ngực càng lúc càng nóng, anh cắn lỗ tai của cô, hôn cổ của cô, khẽ mút cánh môi cô, tất cả đều làm cô cảm thấy từng trận run rẩy mềm nhũn.

"Thieu . . . . . Sĩ . . . . . Sĩ . . . . . Trần . . . . ." Cô không thể phản kháng, mặc cho anh xâm lược, làm ngực cô trở nên nóng quá.

Tay của anh lau khuôn mặt của cô, chạm vào sợi tóc mềm mại, khi cô vội vàng thờ dốc thì anh lần nữa che miệng cô lại, hôn cô thật sâu.

Thân thể của cô tản ra một mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt, có chút tương tự như trên người anh, lại hoàn toàn khác biệt.

Rõ ràng hai người chính là dùng cùng một loại sữa tắm, thế nhưng anh lại cảm thấy mùi trên người cô dễ chịu hơn so với anh. Anh yêu thương lướt nhẹ qua lỗ tai của cô, nhẹ nhàng lướt qua cô của cô.

Khi anh càng lúc càng di chuyển xuống phía dưới thì cô nhịn không được tạm ngừng hơi thở.

Tay của anh dừng lại ở trên áo ngủ thật mỏng của cô thì cô cảm thấy nhịp tim của mình giống như dừng lại.

Anh và cô bốn mắt nhìn nhau, anh nhìn thấy trong mắt cô có chút mong đợi, vừa khấn trương lo lắng.

Đột nhiên, anh nhắm mắt lại, cúi đầu.

Bởi vì sắp nghỉ ngơi, cho nên anh chẳng có mặc gì bên trong cả, cũng bởi vì tin tưởng anh, cho nên lúc anh đang ngủ cô sẽ không mặc để cho mình thoải mái không bị trói buộc.

Nhưng là bây giờ. . . . . Bên trong áo ngủ cô chẳng có mặc gì cả, mà cô đang bị anh đụng chạm, loại cảm giác này giống như có chút trở nên rất mập mờ, giống như. . . . . Cô là cố ý muốn hấp dẫn anh. . . . .

"Thieu Sĩ Trần . . . . . Tôi . . . . . Khụ, tôi không phải. . . . . Chính là bên trong. . . . ." Cô muốn nói chuyện, xóa tan không khí lúng túng từng giờ phút này, nhưng lời nói vừa nói ra khỏi miệng, lại cảm thấy có cái gì không đúng, bởi vì cô thể nhưng nghĩ nói cho anh biết, bên trong cô chẳng có mặc gì cả.

Không đợi cô nói xong, môi của anh chậm rãi in ở trên lồng ngực cô.

Đôi mắt cô tròn to, hung hăng thờ hốc vì kinh ngạc.

Trong cơ thể có cảm giác kỳ quái, xa lạ vì điệu nhiệt độ bắt đầu lan tràn, trái tim đập kịch liệt nhảy loạn lên làm cô cảm thấy thật là khó thờ.

"Thiệu . . . . ."

"Sì Trần, gọi tên của anh." Anh khẽ sát lỗ tai nhạy cảm của cô, nhỏ giọng khàn khàn nói, sau đó đầu lưỡi khẽ hôn vành tai của cô.

Lửa trong người lần nữa bị đốt đến run rẩy, cắn môi, cảm giác tình hình thân thể mềm yếu càng lúc càng nghiêm trọng. Có lẽ. . . . . Cô đã đánh mất đi lý trí!

Cô không biết, tại sao ở chung một chỗ cùng người đàn ông này, cô luôn trở nên không bình thường?

Rõ ràng cô nên nghĩ biện pháp thoát khỏi anh, không nên bị trói buộc khi còn trẻ như vậy.

Nhưng là cho tới bây giờ, sau một thời gian chung sống với anh, cô càng dễ quên công việc hàng ngày.

Có lẽ sống chung với anh, cũng là lựa chọn không sai! Cô có loại ý tưởng kỳ diệu này. Nói không chừng người đàn ông này thật thích hợp với bản thân mình. Cô cũng không biết từ đâu mà có loại ý nghĩ này.

Có lẽ không phải chỉ vì lợi ích muốn dựa vào anh để sinh ra đứa bé, hình như cô đã quên có sự tồn tại của anh. Cô rất không cam tâm nghĩ như vậy.

Nghe nói không thích nam nữ ở trên cao giường thì thật ra thì chính là công sự công bạn, không có nói chuyện yêu đương. . . . . Coi như không phải nghe nói, nhưng trong nhận thức của cô, cũng nên là như thế.

Nhưng mà bây giờ đây?

Cô đang động tình! Cô vì ý nghĩ xấu hổ này của mình mà cảm thấy chột dạ.

Động tình, đúng, bởi vì cô cảm thấy mỗi nơi bị anh đụng chạm qua đều cảm thấy rất thoải mái, thậm chí không cách nào phủ nhận cô thích được anh vuốt ve như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

"Sì Trần, gọi một lần cho anh nghe đi, Tiểu Tĩnh." Thiệu Sĩ Trần cắn lỗ tai của cô, giọng nói khàn khàn mê hoặc yêu cầu.

Anh cắn mỗi cô, cổ của cô, lỗ tai của cô, Hách Hạ Tĩnh cảm thấy thân thể mềm nhũn sắp tan thành nước, cả người không biết làm sao, trừ chịu đựng ra, chỉ có thể tùy ý bị bày bố.

"Sĩ . . . . . Sĩ Trần. . . . ." Cô đỏ mặt, ngại ngần nhắm chặt hai mắt.

Khóe miệng của anh khẽ nhếch, xem ra dịu dàng không dứt.

Một giây kế tiếp, anh thở dài, chỉ vì chút chuyện nhỏ này anh lại cảm thấy thỏa mãn mà cảm thấy không thể làm gì. Môi của anh say đắm dừng lại ở trên đôi môi đỏ mọng của cô, thân mật hôn cô, đầu lưỡi của anh uốn lượn ở trong miệng của cô, nhiệt độ nóng bỏng làm cô động lòng, quẩn quít cùng cô.

Tay của anh rời đi ngực của cô, chậm rãi đi chuyển xuống dưới đi tới bụng của cô.

Lúc này, cô chỉ cảm thấy nhịp tim chậm một nhịp, thân thể một lần nữa khấn trương căng thẳng.

"Tiểu Tĩnh, khấn trương sao?" Anh nhỏ giọng hỏi thăm, trong mắt lóe ra ánh lửa nguy hiểm.

Cô ảm ức, khẽ gật đầu.

"Đừng sợ, em biết, anh sẽ không làm thương tổn em. . . . ." Tay của anh lướt qua bụng của cô, kéo dài xuống phía dưới dò xét.

. . . . .

Anh yêu thương, cúi đầu si mê nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mặt, cúi đầu, hôn lên đôi môi đang thờ gấp của cô. Gương mặt của cô đỏ ửng, đôi mắt mơ màng, không cách nào hồi hồn.

Rung động trong lòng kia, tới bây giờ cũng đã lui bớt, môi của cô cảm nhận được mùi của anh, không nhận được cũng hưởng ứng theo.

Anh hôn càng lúc càng nóng, giống như bạn đang đọc truyện tại [dien**dan.le*&qudon.com](#) muốn cướp đi toàn bộ hô hấp của cô.

Đột nhiên, anh rời đi môi của cô, vươn tay, bế cô lên.

"Sì . . . . . Sĩ Trần?" Cô mờ mịt khó hiểu nhìn anh.

Thiệu Sỹ Trần khẽ cười nhìn cô một cái, không giải thích với cô, sai bước đi vào phòng tắm.

Khi anh và cô cùng tiến vào bồn tắm đã đồ đầy nước ấm thì cô còn đang mờ mịt khó hiểu nhìn anh, đáy mắt toát ra nghi ngờ.

Cô biết, anh không lấy được thỏa mãn, nhưng mà không hề chạm vào cô nữa. . . . .

"Nếu như em có khả năng tiếp nhận. . . . . Như vậy anh lại cho em một chút thời gian thích ứng." Anh không nhận được hôn lên cổ trắng nõn mê người của cô, cảm nhận được tim cô đang đập kịch liệt, yêu thích không buông tay mon trón hông của cô, vai của cô.

"Em còn chưa quen, anh sợ sẽ làm đau em."

Cô còn quá non nết, mới vừa rồi anh cảm thấy.

Hiện tại anh giống như dã thú, nếu như lập tức muốn cô, cô sẽ khổ sở, mà anh phát hiện anh không có cách nào chịu được khi thấy vẻ mặt cô khổ sở đau lòng.

Có lẽ cuộc hôn nhân này của anh, cũng không phải thật không đáng mong chờ như vậy.

Hiện tại anh phát hiện mình càng ngày càng để ý cô nhiều hơn, càng thêm để ý cảm nhận của cô. . . . . Có lẽ nghiêm trọng hơn. . . . .

"Em. . . . . Hiện tại quá nhỏ, nếu như mà anh thật đoạt lấy em..em sẽ đau. . . . . Có lẽ chúng ta nên để nó quen sự tồn tại của anh, nhưng là cần một chút thời gian. . . . . Mỗi ngày buổi tối, anh sẽ từ từ yêu em, cho đến một ngày em có thể tiếp nhận anh. . . . ."

Hách Hạ Tĩnh đột nhiên xoay người, dùng sức che cái miệng của anh.

"Không cần nói, em không muốn nghe cái này, anh một chút. . . . . Tuyệt sẽ không cảm thấy ngượng ngùng? Em. . . . . Anh rất đáng ghét!" Cô nũng nịu, cắn môi, xấu hổ nhìn anh chăm chăm.

Anh nhú mày, nụ cười trong mắt sâu hơn, miệng bị che lại nặng nề hôn lòng bàn tay của cô.

Cô lập tức đỏ mặt, vội vàng rút tay về."Thiệu Sỹ Trần, anh thật rất đáng ghét!" Cô xoay người, đưa lưng về phía anh.

Thế nhưng anh lại kéo cô xoay lại, để cho cô và anh mặt đối mặt.

Cô vươn tay, muốn che giấu thân thể.

Thế nhưng anh lại giữ chặt tay của cô, để cho cô không có chỗ để trốn, sau đó cúi người, một lần nữa nặng nề hôn [d**n@anle@údon.com](#) xuống mỗi cô."Ghét? Em chán ghét anh?"

Nhìn đến nụ cười nơi đáy mắt anh, cô nhú mày một cái, mặt không cam lòng mở miệng, "Em không phải thật ghét? Là. . . . . Sao anh phải nói cái loại lời nói đó làm cho em xấu hổ. . . . . Còn có a, em thật sự cảm thấy bị anh lừa."

"Anh lừa em." Anh tò mò không thôi.

"Đúng nha! Em vốn cho là anh là người đàn ông rất nhảm chán, không thích cười, nói chuyện lại cứng nhắc không thú vị, nhưng. . . . . Không ngờ anh cũng sẽ khôi hài, nhìn em xấu hổ chơi rất vui sao?"

Thiệu Sỹ Trần lắc đầu, lần nữa vươn tay, mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực của mình.

Anh tại sao có thể nói cho cô biết, cũng bởi vì đối tượng là cô, cho nên anh mới nghĩ trêu chọc cô? Làm sao có thể nói cho cô biết, bởi vì là cô, cho nên mỗi lần anh nhìn thấy cô, tâm tình trở nên vui vẻ?

Đó hoàn toàn là sự thật không chút nào giả dối, ngay cả anh cũng không nghĩ đến mình có thể có loại nụ cười vui vẻ này, anh như thế nào lại giải thích với cô, vì sao khi đối mặt cô thì anh sẽ cảm thấy thoải mái?

"Thiệu Sỹ Trần, nếu như anh. . . . ."

Đột nhiên, anh lại nâng nặng hôn cô.

"Em vừa rồi gọi anh là gì?" Ánh mắt của anh thật dịu dàng.

Về mặt cô vô cùng tò mò, "Thiếu Sỹ. . . . ."

Anh một ăn nữa nặng nề hôn cô, lần này còn khẽ cắn môi của cô.

Cô bị đau, vô tội mở miệng, "Rốt cuộc thế nào? Rõ ràng chính là Thiếu. . . . ."

Anh lại tiếp tục cắn, đáy mắt xuất hiện tia sáng nguy hiểm làm cô không nhịn được run rẩy.

Cô chợt bừng tỉnh, mắt tự nhiên nhắm nhắm môi."Sì Trần"

"Rất tốt." Anh hài lòng cười, "Muốn thưởng cho em." Anh hôn cô, cùng dây dưa với lưỡi của cô.

Mặc dù đỏ mặt, cô lại cố làm ra vẻ hào phóng, tiếp nhận anh thân mật hôn thưởng.

Đối với hành động của anh, thành thật mà nói, cô cảm thấy không ghét, mặc dù có chút mắc cỡ, nhưng là cô thích mùi của anh.

Hơn nữa. . . . .Anh rất tốt nha!

Vì suy nghĩ cho cô, anh vẫn chịu đựng. . . . . Mặc dù cô không biết là đàn ông chịu đựng như vậy có phải là chuyện rất tồi tệ hay không, nhưng mà ngon lửa trong đáy mắt anh không phải giả, anh thật sự vì cô mới có thể khắc chế như vậy. . . . .

Nghĩ tới đây, Hách Hạ Tĩnh phát hiện mình bị hôn đã quá lâu.

Cô muốn đẩy anh ra, lại phát hiện hai tay của anh đã sớm ôm chặt cô vào trong ngực, để cho cô không thể trốn thoát.

***

Hách Hạ Tĩnh luôn biết rõ mình còn không tự giác làm vợ.

Sau khi trở thành phu nhân Thiếu thị, cuộc sống của cô cũng không có bao nhiêu thay đổi, nhiều lắm là chính là ở chung cùng một người đàn ông, chứng minh thư ngẫu nhiên có thêm tên một người, không hơn.

Sau khi tan lớp, cô xem nhìn đồng hồ đeo tay, mười phút sau là đến bữa trưa.

Hôm nay Thiếu Sỹ Trần có một hội nghị phải tiến hành, cô không muốn làm phiền anh, cho nên kiên trì về nhà mình.

Mà cô cũng đã bảo đảm với anh, nhất định sau khi tan học sẽ ngoan ngoãn về nhà, sẽ không chạy loạn.

Đi tới trạm xe bus, Hách Hạ Tĩnh nhìn mình muốn ngồi xe buýt đi xa , không nhịn được thở dài một cái.

Thật ra thì không phải là cô không có thay đổi quá lớn, là có chút đồ bị thói quen hóa sau lại bị đồng hóa mà không tự biết. Ví dụ như, gần đây ngày ngày cùng Thiếu Sỹ Trần cùng ra cửa lại cùng ăn cơm trưa, chẳng biết bắt đầu từ lúc khi nào, đến giờ này lại cảm thấy mong đợi.

Cũng bởi vì có một số việc bị đồng hóa trở thành chuyện đương nhiên, cho nên sau khi vừa có thay đổi, cảm xúc và tâm tình liền tự động trở nên hồng bét.

Sờ sờ có chút đói bụng, cô chợt nghĩ đến có lẽ Thiếu Sỹ Trần vẫn chưa có dùng bữa.

Lúc này, một chiếc xe buýt cách đó không xa đang lái tới, nó đi qua tòa nhà Thiếu thị.

Không do dự, cô vẫy tay bắt xe buýt..

Hai mươi phút sau, cô mơ hồ phát hiện, mình đang đứng trước tòa nhà Thiếu thị.

Cô đang làm cái gì? Thế nhưng không báo một tiếng, lại tự mình chạy đến công ty người ta?

Xoay người muốn rời đi, nhưng được một bước cô lại dừng lại.

"Thật ra thì nếu như đến công ty tìm anh, cũng là chuyện bình thường, là chồng của cô mà! Hơn nữa mình cũng không phải là tới tra chuyện cần, chỉ là muốn tìm anh cùng ăn cơm. . . . ."

Nhưng mà, anh đang đi họp.

"Vậy thì như thế nào? Cô có thể chờ anh mà! Coi như ăn cơm chậm một chút cũng không sao, dù sao buổi chiều cũng không còn lịch, về nhà cũng không biết làm cái gì." Cô lầm bầm lầu bầu.

Nhưng mà, có lẽ sẽ làm phiền anh.

"Nhưng trừ ăn cơm ra, cô sẽ không tiếp tục làm phiền anh, chỉ là ăn cơm. . . . Chính mình tự ăn cơm, thuận tiện nhìn anh ăn cơm." Cô tự an ủi mình, tự thuyết phục mình.

Đúng! Lý do này đã đủ chưa! Dù sao cũng sẽ đói, cùng nhau ăn cơm cũng rất hứ vị.

Trong lòng an ủi xong, Hách Hạ Tĩnh xoay người, lấy hết dũng khí, bước vào Thiệu thị.

Đứng ở trước quầy, cô thẳng lưng nhẹ giọng mở miệng, "A. . . . Tôi muốn tìm Thiệu Sỹ Trần."

"Thật xin lỗi, xin hỏi cô. . . . Thiệu phu nhân?" Cô gái ở quầy lễ tân nhận ra cô, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường.

"Hả? Thiệu phu. . . . A! Chào cô." Cô vốn là sinh lòng nghi ngờ, chỉ là trong nháy mắt đã có được đáp án. Hôn lễ của cô và Thiệu Sỹ Trần có thể nói là mọi người đều biết, cũng xem qua hình của cô, cho nên mới nhận ra cô đi!

"Tôi muốn tìm Thiệu Sỹ Trần, anh ấy đang ở lầu mấy?"

"Phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu hai mươi bốn, nhưng mà bây giờ đang họp, cho nên. . . ."

Hách Hạ Tĩnh vội vàng vươn tay, giọng nói: "Không sao, tôi ở phòng làm việc của anh ấy chờ anh ấy là tốt rồi. Anh ấy đang đi họp, cô cũng không cần thông báo, để cho anh ấy vội vàng! Chờ một chút anh ấy trở lại, sẽ liền phát hiện ra thôi."

Cô cười hướng đối phương gật đầu một cái, sau đó đi vào thang máy, chờ sau khi cửa thang máy đóng, không nhận được thờ phào nhẹ nhõm.

Cảm giác. . . . Có chút khản trương !

Lần đầu tiên có người kêu cô là Thiệu phu nhân, lần đầu tiên cô nhận ra được cuộc sống của mình không chỉ thay đổi, ngay cả những người nhìn thấy cô thì thân phận của cô cũng tự động thay đổi.

Mặc dù bản thân cô chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nhưng mà đối với người ngoài mà nói, cô không chỉ là Hách Hạ Tĩnh của nhà Hách Hạ nữa, còn thêm một thân phận, Thiệu phu nhân.

Nghĩ đến chỗ này, cô không nhận được cười khúc khích, không ngờ mình không có một chút khó chịu, ngược lại cảm thấy vui vẻ, giống như thân phận của cô quan trọng hơn nhiều, nhiều hơn một người bạn đang đọc truyện tại dien@an.quyd@n.com quan trọng, nhiều hơn một. . . . Có thể là đối tượng để cô nương tựa.

Có lẽ. . . . Cô nở nụ cười ngọt ngào dịu dàng, có lẽ cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đối mặt với thân phận khác của mình. . . .

Thang máy đi tới lầu cuối, Hách Hạ Tĩnh ra khỏi thang máy, thấy chỗ ngồi của thư ký bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc không có người, hiểu gật đầu một cái, tự mình bước vào phòng làm việc.

Tổng giám đốc đang họp, thư ký đương nhiên phải đi theo bên cạnh.

Bên trong phòng làm việc rất rộng rãi, bên trong còn có một cánh cửa khác.

Cô tò mò đóng xem một chút tây nhìn một chút, mở tiếp cánh cửa kia, phát hiện bên trong có một khoảng trời riêng.

Đó là một gian phòng nho nhỏ, có giường, có kính, có tủ, còn có một gian phòng tắm.

Thấy cảnh tượng này, đột nhiên làm cô nghĩ đến một chuyện rất thú vị.

Nếu như ngày nào đó Thiệu Sỹ Trần ăn xong đau bụng, chạy như điên vào nhà vệ sinh, nhất định sẽ không phá hư hình tượng, bởi vì anh chỉ cần trốn ở chỗ này là được rồi, cho dù ngồi cả ngày, người bên ngoài nhất định vẫn cho là anh đang nghiêm túc làm việc, mà không phải vui ở trong nhà vệ sinh chiến đấu với việc bụng không thoải mái.

Cô cười một lát, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lẳng lặng ngồi ở trên giường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thương thức hết bài biện bên trong phòng. Cô nằm chán đến hốt hoảng, lựa chọn nằm ở trên giường của anh.

Trên gối đầu có mùi hương nhàn nhạt thuộc về Thiệu Sỹ Trần, thoang thoảng mùi xạ hương, dễ ngủ làm cho cô cảm thấy thoải mái.

Cô kéo một bên chăn, thuận thế nhắm mắt lại. . . .

Không biết qua bao lâu, Hách Hạ Tĩnh đột nhiên mở mắt ra, vội vàng ngồi dậy, tức giận phát hiện mình thế nhưng không để ý ngủ thiếp đi.

Bên ngoài phòng truyền đến giọng nói quen thuộc, cô nhìn đồng hồ đeo tay.

Thật là không tin được, thế nhưng cô đã ngủ nửa giờ? !

Không nhận được lắc đầu một cái, cô sờ sờ bụng đói xẹp lép, "Trở lại đại biểu là đã họp xong đi?"

Cô nhẹ nhàng xuống giường, thận trọng đến gần cửa phòng, dán lỗ tai lên cánh cửa, nghe âm thanh bên ngoài.

Nếu như bên ngoài chỉ có lời nói của Thiệu Sỹ Trần, cô là có thể đi ra ngoài, nhưng mà nếu như còn có những người khác đang cùng anh thảo luận chuyện làm ăn, cô đi ra ngoài sẽ rất lúng túng.

Giọng nói bên ngoài rất nhỏ, nếu như không nghiêm túc nghe, thật sự nghe không rõ ràng ! Hơn nữa nàng nghe được, bên trong phòng làm việc quả nhiên trừ Thiệu Sỹ Trần ra, còn có giọng nói mấy người, bọn họ giống như là đang thảo luận chuyện làm ăn.

"Tất cả cứ dựa theo hành trình tiến hành, các cậu có gần hai tháng hoàn thành nó, mỗi tuần báo cáo lại một lần, đi ăn cơm trước đi!" Thiệu Sỹ Trần nhàn nhạt lạnh lùng nói.

Mấy phút sau, các nhân viên lục tục rời đi.

"Tổng giám đốc." Một cô gái còn lưu lại, là thư ký của anh.

Thiệu Sỹ Bội đang xem công văn, ngẩng đầu lên.

"Hiện tại coi như là thời gian nghỉ ngơi, cho nên tôi có vấn đề riêng muốn hỏi thăm anh." Thư ký cả người diện đồ công sở, trên mặt tràn đầy tự tin.

"Cô nói đi." Anh buông công văn trên tay, nhìn cô ta.

"Tôi nay anh phải lưu lại sao?" Về mặt thư ký từ từ trở nên nhu hòa.

Mặt anh không chút thay đổi, không nói lời nào.

"Từ sau khi anh kết hôn, không còn lưu lại nữa." Giọng nói thư ký vô cùng nhu hòa, nhìn ánh mắt của cô ta cũng có vẻ thâm tình.

Môi của anh nhẹ nhàng mím lại. "Tôi đã kết hôn, không cảm thấy vấn đề bây giờ cô hỏi tôi là chuyện đúng đắn."

"Tôi biết rõ, nhưng mà tôi cũng biết hôn sự này đối với anh mà nói cũng chỉ là ích lợi hạn hẹp nhất." Cô hiểu rất rõ anh.

Nghe được lời thư ký của anh nói, anh biết đại khái cô đang ám chỉ những gì, lạnh lùng hạ mắt.

"Ba năm trước đây tôi đã từng nói qua với cô, nếu như cô nguyện ý, tôi muốn cưới cô, nhưng là cô cự tuyệt đề nghị của tôi, cô nói, thay vì trở thành vợ của tôi, cô thà bị trở thành làm công tác chung, mặc dù giữa chúng ta chỉ có kích thích cùng công việc, cô cũng không nguyện ý bị một người đàn ông mang hôn nhân ra bó buộc."

Thư ký rất tự tin mỉm cười. "Tôi đã nói như vậy, nhưng mà nguyên nhân tôi nói như vậy, là bởi vì anh không tin hôn nhân, anh cảm thấy quan hệ vợ chồng không đáng giá coi trọng và tin cậy, đối với anh mà nói, kết hôn lại của mình người có tình là chuyện đương nhiên, cho nên khi đó tôi mới có thể cự tuyệt anh, thay vì trở thành vợ của anh, xem anh ngoại trừ tôi ra, phải có những phụ nữ khác tồn tại, tôi càng muốn trở thành người tình có thể vô câu vô thúc đi theo người tình của người. Tự do và trôi buồm, tôi thà lựa chọn tự do."

Anh âm thầm chê cười, nhiệt độ đáy mắt càng thêm lạnh lẽo. "Cho nên bây giờ cô là lấy thân phận người tình ra hỏi tôi?"

Cô tại sao cho là sau khi kết hôn anh còn muốn giữ vững những chuyện này? Cũng bởi vì ý vào có sự hiểu biết nhất định đối với anh, cho nên cô tự cho là thật quen thuộc anh như vậy?

"Đúng, quan hệ của chúng ta, trừ cấp trên và cấp dưới ra, cũng không phải là người tình?" Đi theo người đàn ông này bảy năm rồi, bốn năm trước, cô và anh có tiến một bước quan hệ.

Ban đầu anh yêu cầu kết hôn với cô, khi đó anh nói: "Mặc dù tôi không cách nào bảo đảm mình yêu cô, nhưng mà ở trên công tác, cô là người bạn thật tốt, ở trong đáy lòng, cô là người tình tốt, [dien***quydon.com](#) cho nên nếu như cô nguyện ý, chúng ta có thể kết hôn."

Lúc ấy thái độ của anh hết sức lạnh nhạt, chỉ là cô biết gia đình của anh, biết Thiệu gia trước một đời đương gia cùng phu nhân giữa vợ chồng vấn đề, bởi vì chịu ảnh hưởng, cho nên anh không tin nếu nói yêu nhau cùng trung trinh.

Thật ra thì anh chịu đề nghị cùng cô kết hôn, cái này là đủ rồi.

Yêu một người, hôn nhân cũng không phải vĩnh viễn, thay vì trở thành vợ của anh, nhưng không biết rốt cuộc anh có yêu cô hay không yêu, không bằng trở thành người có quan hệ thân mật với anh, vĩnh viễn đợi bên cạnh anh.

Cô biết, người tình và vợ, có thể được lòng anh, là người trước, mà không phải người sau.

"Nếu là người tình, như vậy cô phải biết, quan hệ như vậy cũng không thể đại biểu vĩnh viễn, kết hôn trước, chúng ta có thể giữ quan hệ người tình, lập gia đình sau. . . . ."

"Chẳng lẽ anh muốn nói cho tôi biết, bởi vì anh có vợ, cho nên không muốn có bất kỳ dính dáng nào cùng người tình? Sĩ Trần, tôi sẽ giải thích anh...anh đối với hôn nhân không có bất kỳ kỳ vọng." Thư ký cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói.

"Có lẽ đối với hôn nhân tôi không có kỳ vọng, nhưng mà không có nghĩa là tôi muốn sau khi có vợ vẫn tiếp tục cùng người tình dây dưa." Anh bình tĩnh cùng cô đối mặt nhìn nhau, đáy mắt có thông dong và kiên trì.

"Giữa anh và nhà Hách Hạ chỉ là ích lợi, coi như chỉ là ích lợi, anh cũng có nguyên ý vì người phụ nữ không yêu trở thành người chồng tốt?" Cô tuyệt không tin tưởng.

"Đây chính là vấn đề của riêng tôi, vô luận tôi nghĩ như thế nào, cũng không có nghĩa vụ nói cho cô biết."

"Không, anh có nghĩa vụ nói cho tôi biết, quên sao? Tôi bây giờ là đang lấy thân phận người tình hỏi anh."

"Cô nghĩ như vậy là vấn đề của cô, nhưng mà tôi thật lòng nói cho cô biết, hiện tại tôi cũng không muốn, cũng không cần, càng không nghĩ tới có bất kỳ dính dáng nào về vấn đề tình cảm, bao gồm cả cô. Nếu như cô nguyên ý tiếp tục trở thành bạn của tôi trong công việc, tôi hoan nghênh cô, nhưng nếu như cô nghĩ đến mấy chuyện nhảm chán, như vậy tôi khuyên cô nên buông tha đi!"

Đây coi như là ý tốt cuối cùng anh dành cho cô, nếu như cô kiên trì cho là anh còn coi cô như một người tình có liên quan tới chuyện tình cảm với anh, anh không ngại thể hiện một mặt tàn nhẫn vô tình của anh với cô.

Cô ngắm nhìn anh thật sâu, giống như muốn từ trên mặt của anh tìm được từng tia một do dự. "Tôi theo anh bảy năm, cùng anh lui tới bốn năm, dựa vào giao tình của chúng ta, chẳng lẽ không có cách nào dao động địa vị của Hách Hạ Tĩnh ở trong lòng anh?" Cô tại sao có thể tin tưởng? Anh kết hôn với người phụ nữ kia, chỉ là mới mấy tháng.

Mấy tháng ngắn ngủn, dĩ nhiên cũng làm anh thay đổi?

"Đây là chuyện của tôi. Lại nói, ban đầu cô có khả năng trở thành vợ của tôi, là tự cô bỏ qua, bây giờ nói những thứ này, không cảm thấy dư thừa sao? Cô không có quyền hỏi, tôi cũng vậy không cần thiết giải thích với cô." Bởi vì bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, cho nên anh mới nguyên ý lãng phí chút thời gian theo cô nói chuyện phiếm nói bậy.

"Tôi có thể mang quan hệ của tôi và anh nói cho cô ấy biết." Cô không nhận được tùy hứng.

Lần đầu tiên, cô phát hiện mình đánh cuộc thất bại, cô nghĩ chính là cùng anh ở một chỗ cả đời, không ngờ người không ôm mong đợi đối với hôn nhân có một ngày sẽ chuyển biến, nếu như anh cự tuyệt cô, vậy không phải đại biểu. . . . . Giữa anh và cô không bao giờ có khả năng nữa?

Không! Cô dừng! Cô yêu người đàn ông này, từ lúc nhìn thấy anh đã bị anh hấp dẫn, cô tốn thời gian lâu như vậy mới cùng anh phát triển thêm một bước, tất cả cô có năng mong đợi thay đổi hậu, cô làm sao có thể dễ dàng buông tay?

Thiếu Sĩ Trần nhìn cô, ánh sáng nơi đáy mắt trở nên lạnh lùng. "Xin cứ tự nhiên! Nếu như cô nghĩ muốn nói với cô ấy, phải đi nói, chuyện xảy ra đã qua, nhưng tôi không cảm thấy đó là bí mật không thể nói cho người khác biết."

"Làm sao anh có thể như vậy không động. . . . ."

Đột nhiên, cửa phòng mở ra.

Mặc dù người mở cửa ra không có phát ra bất kỳ âm thanh gì, nhưng mà nó di động cũng không cách nào làm cho người ta làm như không thấy.

Thiếu Sĩ Trần nhui mày, nhìn cửa phòng bị mở ra.

Anh không ngờ có người sẽ ở bên trong, không, là không có người dám không được anh cho phép tiến vào phòng làm việc của anh, lại tiến vào phòng anh nghỉ ngơi.

Bỗng dưng, anh tròn to cặp mắt.

Có một người xuất hiện tại cửa phòng, là một phụ nữ, một người phụ nữ không ngờ sẽ xuất hiện trước mắt làm người ta kinh ngạc, vợ của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không khí trong phòng làm việc hết sức ê mê, Hách Hạ Tĩnh ngẩng đầu, nhìn hai người trước mắt, khuôn mặt người đàn ông vẫn như cũ trầm ổn không gọn sóng, người phụ nữ ban đầu về mặt mang theo kinh ngạc, nhưng sau cũng một dạng như người đàn ông, mặt không về gì nhìn cô lẳng lặng ra khỏi phòng, lại bình tĩnh nhìn cô ngồi ở một bên ghế sa lon.

Nhìn đồng hồ tay một chút, Hách Hạ Tĩnh hơi nhíu lông mày, "Tôi nói. . . . ."

Cô mới nói hai chữ, hai người phía trước nhanh chóng tỉnh táo rồi lại nhìn về phía cô.

"Hai người chưa ăn cơm? Không phải mới vừa họp xong sao? Hai người sẽ không đói?" Thái độ bình tĩnh của cô làm người ta không thể đoán được điều gì.

Người phụ nữ phục hồi lại tinh thần, đẩy mắt thoáng qua về kinh ngạc, rũ mắt xuống, cung kính hỏi: "Tổng giám đốc, Thiệu phu nhân, cần tôi mua thức ăn cho hai người sao?"

Thiệu Sỹ Trần khẽ cau mày, nhìn Hách Hạ Tĩnh, hình như cũng không nghĩ ra câu đầu tiên cô nói lại là vấn đề không quan trọng như vậy.

"Đương nhiên là muốn, Dân Dữ Thực Vi Thiên, không ăn sẽ chết đói. . . . . Gọi ba suất cơm, ăn chung đi! Thư ký tiểu thư, chị vẫn chưa ăn, đúng không?" Cô đơn thuần mỉm cười nhìn người phụ nữ, thần nhiên nói.

"Hay là chút nữa hai người còn có công việc, phải rời khỏi nơi này? Nếu là như vậy, không cần đề ý đến tôi."

"Tổng giám đốc buổi chiều không có hội nghị nào. . . . . Hãy để cho Thiệu phu nhân và tổng giám đốc hai người cùng nhau. . . . ."

"Không cần khách khí, hiện tại vẫn là thời gian nghỉ ngơi, thời gian nghỉ ngơi hai người cũng không phân biệt thân phận chức vụ, bỏ qua chức vụ quan hệ của hai người lại không giống như nhau, đối mặt tôi thì cũng không cần khách khí như vậy." Hách Hạ Tĩnh nhàn nhạt nói.

Đáy mắt Thiệu Sỹ Trần lập tức thoáng qua ánh sáng không bình thường, hình như ngay cả anh cũng không hiểu, vì sao cô sẽ tỉnh táo nói ra những lời này như vậy?

Đáy mắt thư ký lóe về kinh dị, không thể giải thích vì sao Hách Hạ Tĩnh nói những lời này, là châm chọc cô phát hiện quan hệ của bọn họ, hay là vẫn có âm hiệu?

"Chớ suy nghĩ quá nhiều." Hách Hạ Tĩnh bình tĩnh mỉm cười."Tôi nói lời này không phải muốn làm phiền, mà là nghiêm túc."

Về mặt cô bình thản, trái tim lại bị áp bức, tim nặng trĩu.

Đối thoại vừa rồi của bọn họ, cô làm sao mà có thể không nghe được? Nhưng mà coi như nghe được, thì như thế nào?

Trừ đầu tư cho mình lớp vỏ bọc bên ngoài, cô không cách nào có ý tưởng khác.

Có lẽ là bởi vì cảm thấy đau đớn, cho nên không cách nào đi suy tư, hoặc là chỉ là đè ép nỗi đau, khiến nó không cách nào phát tác.

Cho dù nguyên nhân vì sao, cô cũng không muốn trốn tránh.

Mặc dù từ nhỏ cô sống dưới sự bảo vệ của người nhà trải qua cuộc sống vui vẻ không sâu, nhưng mà không có nghĩa là cô không hiểu chuyện.

Lớn lên trong gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, nếu nói người lừa ta gạt, cô coi như chưa từng tự mình có kinh nghiệm, cũng đã hiểu mấy phần.

Thư ký rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng cô gái trẻ tuổi trước mặt.

Cô biết Hách Hạ Tĩnh chỉ có hai mươi mốt tuổi, có một khuôn mặt đơn thuần ngây thơ chưa va chạm nhiều với xã hội, đôi mắt hết sức tinh khiết, giống như tượng tượng của cô, cô đơn giản lại ngây thơ.

Nhưng mà bất đồng! Mặc dù bề ngoài của cô làm cho người ta có cảm giác này, nhưng chỉ một chuyện phát sinh mới vừa rồi, cô lại có thể bình tĩnh như vậy, cô cũng biết, mặc dù Hách Hạ Tĩnh thoát nhìn không hiểu việc đời, cũng không phải là người quá đơn giản.

"Nếu như cô muốn vậy, vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh." Thư ký đột nhiên hiện lên một cổ kỳ vọng, sau đó xoay người, rời phòng làm việc.

Bên trong phòng làm việc, lần nữa được bao phủ bởi không khí nặng nề.

"Tại sao không hỏi?" Thiệu Sỹ Trần mở miệng, đánh vỡ sự im lặng.

"Hỏi cái gì?" Hách Hạ Tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng hai mắt của anh.

"Mới vừa rồi chúng ta nói chuyện, em nghe hết rồi chứ!" Anh khẳng định nói, sau khi nhìn cô một lúc lâu, cũng không biết mình làm thế nào, thế nhưng trước rũ mắt xuống, tránh được hai mắt của cô.

Anh không cảm thấy mình có chỗ nào sai, bởi vì đó là chuyện xảy ra trước khi kết hôn với cô, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, không thể nào chưa từng có bất cứ chuyện cảm tình nào và cả người tình.

"Nghe được." Cô nghiêm túc gật đầu một cái, đôi mắt xanh thẳm.

"Nhưng là em không có bất cứ vấn đề gì?" Anh cau mày.

Cô khó hiểu nhìn anh. "Có vấn đề gì?"

"Em biết quan hệ của anh và cô ấy?" Anh biết cô hiểu anh muốn nói đến ai.

"Em hiểu rõ, trên công tác là tổng giám đốc và thư ký, bí mật là quan hệ người tình giữa nam nữ." Cô nghiêm túc đáp lại.

"Em biết, nhưng không có gì muốn nói?" Anh không biết cảm giác kỳ lạ trong lòng là cái gì, có chút đau, có chút không thoải mái cùng không vui, còn có. . . . . Lo lắng.

Nhìn anh rũ mắt xuống, đôi mắt cô thoáng buồn, nở nụ cười khổ, ngay sau đó lại khôi phục bình thường. "Thành thật mà nói, hiện tại đầu em trống rỗng, anh nói nó hỗn loạn cũng tốt, nói nó quá mức trong sáng cũng được, chẳng qua em thật không có lời nói muốn anh nói, chuyện anh và vị tiểu thư kia, vô luận có thể trở thành chuyện quá khứ hay không, coi như anh nói cho em biết sau này không còn quan hệ với cô ấy, nhưng mà lời nói và hành động làm sao có thể nhập làm một? Theo em thấy, trên công tác cô ấy là một người có năng lực, hành động cũng tương tự anh, là người rất có bản lĩnh, hai người mới thật sự là một đôi."

Anh hơi hít một hơi, cảm giác tâm tình trở nên càng hồng hồng rồi.

"Sì. . . . . Thiệu Sỹ Trần, nói thật ra, cho tới bây giờ em mới phát hiện một vấn đề rất quan trọng, mặc dù chúng ta là vợ chồng, nhưng mà em lại cũng không hiểu rõ anh. Có lẽ anh đã hiểu cá tính của em, nhưng không có nghĩa là chân chính hiểu em, giống như em cũng chỉ biết một chút về anh, có lẽ cùng so sánh với vị tiểu thư kia, cô ấy vẫn tương đối hiểu anh. . . . .

Nhưng là, vậy thì như thế nào? Tất cả mọi người biết quan hệ hôn nhân của chúng ta thành lập với nhau, anh cần chính là cái gì, không chỉ riêng người quanh mình, ngay cả em đều biết, cho nên. . . . ." Cô chậm rãi hít sâu một hơi. "Cho nên thật ra thì em không có tư cách nói bất kỳ điều gì với anh, cho dù là phê bình bất mãn tự nhiên, em cũng không nên nói."

Nếu nói ích lợi, là ý tưởng chủ yếu ban đầu của anh.

Nếu nói tự do, vốn là ước nguyện ban đầu của cô.

Cô thừa nhận vừa trước đó, bị xưng hô Thiệu phu nhân này đánh bại, âm thầm vui mừng, nhưng mà bây giờ tỉnh táo lại, cô nghiêm túc nhìn nhận quan hệ với anh, thật ra thì xưng hô này cũng không thích hợp với cô.

"Em không biết gia đình của anh thế nào, nhưng em nói gia đình em cho anh biết."

Cô mím mím môi, đáy mắt thoáng qua chút cô đơn.

"Cha mẹ em tình cảm rất tốt, mặc dù phải có Hách Hạ gia cực cao quyền vị, theo từ bọn hắn tới không có thương hại qua đối phương, nếu như cha ngã bệnh, mẹ sẽ lo lắng ăn không vô, không ngủ được, thả chăm sóc ông cả đêm, cũng không nguyên ý nghỉ ngơi. Nếu như mẹ đã xảy ra chuyện, cha khẩn trương giống như bảo bối của mình xảy ra chuyện không may, cả ngày đi theo sau lưng mẹ nói lầm nhảm. Gia đình của em mặc dù sở hữu quyền thế và phú quý, nhưng đó là xây dựng ở trên tình yêu của tất cả mọi người, không phải mỗi gia đình giàu có cuộc sống đều hết sức hỗn loạn, có lẽ từ nhỏ anh lớn lên như vậy, có lẽ anh chịu ảnh hưởng, nhưng giống nhau, em cũng như thế, em muốn một nửa kia, phải yêu em như em thương hắn, đối với anh mà nói, có lẽ chuyện như vậy rất buồn cười, nhưng mà đối với em mà nói, nó là chân thật tồn tại, nếu như không có gặp được, em thà rằng không muốn, cũng không cần miễn cưỡng uất ức mình."

Cô nghĩ đến kia lời nói của người phụ nữ kia, Hách Hạ Tĩnh là Thiệu phu nhân, mà cô ta là người tình của Thiệu Sỹ Trần. . . . . Không khỏi buồn cười giật giật khóe miệng.

"Vô luận ý nghĩ của anh như thế nào, trước tiên ý nghĩ của anh thì không đúng, coi như bây giờ anh đã quyết định sẽ không có chuyện người tình như vậy, nhưng mà thế thì thế nào? Anh đã từng nghĩ tới không có nghĩa là tương lai không biết làm, anh có lẽ thật không biết làm, nhưng mà không có nghĩa là đủ để cho em tin tưởng, coi như quả thật anh không có xảy ra chuyện như vậy, không có nghĩa là thân là Thiệu phu nhân em đây trong lòng sẽ không có chất vấn, có hoài nghi, có lo lắng, không hề xác định, cho đến cuối cùng, cuộc hôn nhân này cũng chỉ có thể bằng mặt không bằng lòng, nhưng mà em lại khinh thường muốn."

Cô cần chính là toàn tâm toàn ý, muốn, chính là tốt nhất; muốn, đó là có thể để cho cô tin cậy, giữa hai người không tồn tại chất vấn, mà không phải loại giả dối đó tình cảm không thật.

"Loại phương thức này là hành động giày vò, anh nghĩ duy trì hôn nhân, nhưng em không muốn. . . . ." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô cười khổ. "Thành thật mà nói, em dao động."

Cô vì không giải thích được thay đổi của mình, cảm thấy buồn cười.

"Ta thậm chí có nghĩ tới cùng ở chung với anh cả đời, tiếp nhận ý nghĩ kích động của anh cùng anh đi tới cuối cùng." Cô cup mắt, vẻ mặt trở nên cô đơn.

"Nhưng là. . . . . Mới vừa rồi em đột nhiên nhận ra, anh cũng không tin tưởng hôn nhân, coi như ở một chỗ với em cả đời, cũng sẽ không đặt tình cảm ở trong hôn nhân của chúng ta. . . . . Cho nên, cứ như vậy đi! Em muốn đây mới thật sự là anh."

Cô giả bộ quên được mà cười cười, mặc dù có cảm giác lòng đau, nhưng mà thà chịu đựng đau đớn sớm một chút, cũng không cần đợi hoàn toàn lâm vào, cũng không bỏ được nửa thì mới chịu đựng đã kích này .

Giọng nói của cô hết sức bình thản, hoàn toàn bất đồng so với Hách Hạ Tĩnh mà họ biết.

Đáy lòng xuất hiện khủng hoảng, anh cảm giác mình giống như muốn mất đi cái gì.

"Tiểu Tĩnh, em phải biết, bây giờ nói chỉ là chính nhận định của em." VBor qua nỗi lo lắng đang lên men, anh cố giả vờ tỉnh táo nhìn cô.

"Chỉ là nhận định của mình em sao? Như vậy anh nói cho em biết, đối với hôn nhân của chúng ta, anh thực sự nghĩ là cái gì? Hạng người gì có thể với tình huống hoàn toàn không yêu tiếp nhận không nhận ra người nào hết nữ nhân?"

Trong khoảng thời gian ngắn, anh muốn nói gì cũng không thành câu.

"Như vậy anh nói cho em, khi anh lấy em thì trong lòng tính toán cái gì? Kính tặng như băng? Tôn trọng nhưng không liên quan đến tình yêu? Còn cứ như vậy cho dù ở chung với người phụ nữ này cả đời cũng không sao, dù sao kết hôn chỉ là hành động, vợ chồng chẳng qua là một tên gọi, yêu cũng không thương cũng không có sự khác biệt quá lớn, chỉ cần nhà Hách Hạ có lợi với nhà họ Thiệu, coi như trong cuộc sống tương lai em có người tình của mình, cũng không có quan hệ, bên ngoài chúng ta là đôi vợ chồng hoàn hảo; nhưng thực tế, chúng ta tự do tự tại, không thuộc về lẫn nhau?" Giọng nói của cô bén nhọn, nói xong lời cuối cùng, cô cũng phát hiện mình không kiềm chế được nổi nóng rồi.

Chưa từng nghĩ cô vợ nhỏ của anh có thể nói ra lời nói sắc bén như vậy, để cho anh không còn lời để phản bác.

"Thiệu Sỹ Trần, mặc dù em còn nhỏ tuổi, nhưng mà em lại không ngu ngốc." Cô đè nén tâm tình kích động, lặng lẽ thở dài một cái.

Anh không phản bác được, để cho cô biết mình nói đúng ý nghĩ của anh.

Cho nên nói, từ đầu tới cuối, những hành vi anh đang làm kia không phải chân thật? Anh dịu dàng với cô, anh cười với cô, anh săn sóc cô, anh bao dung và cung chiều cô, tất cả đều là trách nhiệm và nghĩa vụ của người chồng?

Tất cả đều không phải thật?

Có một loại cảm giác muốn cười to chưa xót, cô bắt đầu cảm thấy có mong đợi tự thành một chuyện cười lớn.

"Giống như mới vừa nói, em không có tư cách chỉ trích và phê bình anh, bởi vì từ đầu tới cuối em đều chưa từng cố gắng." Ở trong cuộc hôn nhân này, cô vẫn luôn là người hưởng thụ, chưa từng chân chính quan tâm đến anh.

Cô im lặng, không hề nói tiếng nào nữa, còn anh thì tâm tình phức tạp, vẫn không biết mở miệng như thế nào.

Chương 6.2

Cô có mấy lời nói đúng, chỉ là có mấy lời là sai, mặc dù anh nghĩ qua cùng với cô sống cuộc sống bình thản, cùng với cô cả đời trở thành người ngoài cho là vợ chồng ân ái, bí mật kính tặng như băng, giống như cha mẹ anh, chỉ là sau khi chung sống cùng vô, anh phát hiện tình huống vượt quá anh mức có thể không chế.

Cảm giác của anh với cô không hề giống nhau. . . . . Đối nụ cười của cô, cô ồn ào, sự nhiệt tình của cô, hành động tùy ý của cô, cô xấu hổ. . . . . Tất cả chuyện thuộc về của cô, anh cảm thấy rất. . . . . Hưởng thụ?

Đột nhiên, anh sững sờ.

Anh nghĩ tới đáp án, hẳn là kinh người như thế vừa sợ sợ.

Anh thế nhưng cảm thấy vợ của anh rất đáng yêu, để cho anh đắm chìm, phải. . . . . Hưởng thụ?

Anh cảm thấy sống chung với cô làm cuộc sống của anh vui vẻ, làm anh mong đợi, làm anh. . . . . Đê ý. . . . . Anh đang nghĩ ý của cô, cảm giác của cô với anh?

Đột nhiên linh ngộ đáp án còn không kịp tiêu hóa, thư ký của anh lần nữa đi vào, trên tay cầm hai hộp đồ ăn.

"Thư ký tiểu thư, cô không có chuẩn bị cho mình sao?" Nhìn hộp đồ ăn đưa tới trước mắt mình, Hách Hạ Tĩnh bình tĩnh mỉm cười với người trước mắt.

Rõ ràng cô yêu cầu cơm cho ba người, người này vẫn khẳng khẳng giữ ý kiến? Rốt cuộc. . . . . Cô có nghiêm túc với lời nói của Thiệu phu nhân, hay là có ý đây?

Thư ký cung kính nói, "Sẽ không quấy rầy cô và tổng giám đốc. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 6.2

Hách Hạ Tĩnh đột nhiên đứng lên, nhận lấy hộp đồ ăn, lần nữa thả vào tay của thư ký. "Hai người ăn đi! Đợi lát nữa hai người phải tiếp tục công việc, mà tôi không cần, cho nên tự tôi ăn bên ngoài là được."

"Nhưng. . . . ."

"Không có nhưng gì hết, đó là mệnh lệnh của tôi." Cô mỉm cười, giọng nói nhưng không để hoài nghi, quay đầu, nhìn về phía Thiệu Sỹ Trần đang kinh ngạc, "Em đi về trước đây."

Không có giọng nói ảm áp quen thuộc, không có nụ cười lúm đồng tiền xinh đẹp, cô chỉ là kẻ mỉm cười, không mỉm cười.

Xoay người, cũng không quay đầu lại, cô thẳng người, đi ra khỏi phòng làm việc.

Bước vào thang máy, cô cảm nhận được không gian bên trong yên tĩnh và lạnh lạnh.

Bước ra thang máy, cô không cảm thấy nhân viên đang cúi chào mình.

Đi ra khỏi Thiệu thị, cô không chút lưu luyến, cũng không có quay đầu lại, từ đầu tới cuối đều khẽ mỉm cười, đôi mắt không có tiêu cự.

Vươn tay, đón chiếc xe taxi, ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, đóng cửa xe, xe chạy nhanh đi về phía trước, cô nói địa điểm, sau đó. . . . .Nước mắt trào ra không cách nào khắc chế, nhẹ nhàng rơi xuống, lẳng lặng hiện lên, mà cô thủy chung giữ vững mỉm cười.

Mấy chục phút sau, cô đi xuống xe, đi tới một ngôi nhà, chậm rãi bước vào cửa lớn, vô hồn đi vào thang máy, đi tới lầu cuối nào đó một cái trước đại môn.

Cô ngơ ngác ấn chuông cửa, qua một hồi lâu, trong phòng có người ra mở cửa.

Là phụ nữ, còn đang buồn ngủ, bộ mặt phần hân bất mãn, bởi vì bị đánh thức, mở cửa, đang muốn mắng tên nào không biết điều, nhưng nhìn đến người ở cửa ra vào, em gái của cô Hách Hạ Tĩnh, thấy nước mắt trong mắt cô, thấy vẻ mặt vô dụng và bi thương của cô, cô gạt mình, trợn to mắt, không thể tin được em gái chưa bao giờ khóc lại có vẻ mặt yếu ớt bất lực như vậy.

"Tiểu Tĩnh?" Hách Hạ Ưu nâng chân mày, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Chỉ hai. . . . ." Nghe được tiếng gọi, Hách Hạ Tĩnh cố đè xuống nước mắt, không nịn được khóc thành tiếng.

Tâm trạng quá đau khổ, thật là đau, thì ra là không phải chỉ có một chút, thì ra là không phải là không để ý, mà là thật sự cảm nhận được cảm giác đau đớn.

Thì ra là không phải sẽ không khổ sở, thì ra là không phải sẽ không bị thương, mà là tôn nghiêm của cô không cho phép biểu hiện yếu ớt ra bên ngoài trừ với người nhà.

Cô từng nghĩ tin tưởng, lệ thuộc vào Thiệu Sỹ Trần, cô nghĩ coi anh là tác giả người, nhưng bây giờ cô biết là sai rồi.

Người đàn ông kia là không có lòng, anh không biết yêu, cũng sẽ không yêu ai, coi như đối với cô khá hơn một chút, anh còn không tin tưởng tình yêu và hôn nhân, cô nghĩ đi cả đời cùng anh, thật, thật nghiêm túc nghĩ tới, nhưng mà bây giờ. . . . . Cô không cách nào nghĩ như vậy nữa. . . . .

Trong lòng có ngăn cách, phải làm thế nào đánh vỡ rào cản?

Muốn, chính là đầy đủ, không phải đầy đủ, không bằng không cần. . . . .

Hách Hạ Ưu không nói hai lời ôm cô, mang cô tiến vào bên trong nhà.

Cho đến khi cửa chính đóng lại thì Hách Hạ Tĩnh không thể tiếp tục nhẫn nại, bi thương ghen ngào bật thốt lên, vùi trong ngực chị gái, lớn tiếng khóc. . . . .

***

Thiệu Sỹ Trần thấy Hách Hạ Tĩnh rồi đi, mới hai mươi giây ngắn ngủi, không nhìn một bên ngắm nhìn người phụ nữ của anh, đi khỏi phòng làm việc.

Anh đứng ở trước thang máy, nhìn con số không ngừng chạy xuống phía dưới, nhanh chóng xoay người, an toàn chạy xuống dưới lầu.

Đi tới lầu một, thái độ của anh khác thường lao ra khỏi Thiệu thị.

Trong nháy mắt khi anh bước ra, thấy cách đó không xa người phụ nữ đang ngồi vào trong taxi.

Không chút do dự, anh chạy nhanh tới.

Mất thấy sắp tới nơi, anh nhìn thấy cửa xe đóng, xe chạy nhanh về phía trước.

Anh muốn xông lên phía trước ngăn xe taxi lại, lại đột nhiên dừng bước.

Trợn to đôi mắt, anh cảm giác tim co rút đau đớn .

Bởi vì anh thấy được, cô ở trong xe mỉm cười, khóe mắt lại rơi lệ. . . . .

Chưa xót ở trong người dâng lên, anh cắn chặt răng, chịu nhịn không thoải mái cảm giác đau xâm nhập giác quan của mình. Cô đang khóc, cô khóc. . . .
. Anh tôn thương cô.

Vì sao anh cảm thấy đau lòng?

Cho tới nay, cô luôn làm cho anh có thật nhiều cảm xúc ngay cả mình cũng không thể nào tin được sẽ xuất hiện.

Anh vì cô mà mỉm cười, anh vì cô mà vui vẻ, anh vì cô mà cảm thấy trong lòng bình tĩnh, anh vì cô mà kích động đến không thể khống chế, hiện tại. . .
. Anh cũng vì cô mà đau lòng. . . . .

Đứng tại chỗ, anh khép chặt mắt, cảm giác hốc mắt nóng lên.

Anh cố gắng đè nén cảm giác đau đớn và khổ sở trong tim, nắm chặt hai quả đấm, không hiểu mình vì sao toàn thân đều đang run rẩy, vì sao cảm thấy sợ hãi. . . . .

Anh. . . . . Dường như. . . . . Đã mất đi. . . . . thứ gì đó. . . . . Anh cảm thấy. . . . . Một thứ rất quý giá. . . . . Một người!

Thời gian trôi qua khá chậm, cảm xúc vẫn không hồi phục như trước, đôi mắt Thiệu Sỹ Trần vô hồn trở lại Thiệu thị.

Không nhìn về mặt kính ngác của các nhân viên khi nhìn thấy hạnh động không bình thường của anh, anh bước vào thang máy, trở lại phòng làm việc của mình.

Thư ký của anh vẫn cầm hộp đồ ăn đứng ở nơi đó, không hề rời đi.

Trong mắt của cô lộ vẻ không dám tin và tan nát cõi lòng, đau lòng ai oán nhìn anh, giống như anh làm ra hành động gì tổn thương cô.

Đột nhiên, anh cảm thấy mệt quá, cảm thấy mệt mỏi vì không giải thích được chuyện đang xảy ra, nhìn người phụ nữ trước mắt.

"Tôi đã từng hi vọng cho hai người chúng ta một cơ hội, nhưng mà cô đã bỏ qua." Sau khi người phụ nữ làm anh mất lý trí rồi đi, đầu của anh trở nên rõ ràng "Cô cũng biết cô ấy ở bên trong "

Cô là thư ký của anh, mặc dù mới vừa cùng anh đi họp, nhưng chỉ cần có người tới tìm anh, nhất định sẽ cho cô biết.

Cô là cô ý, biết rõ Hách Hạ Tĩnh ở trong phòng nghỉ, cố ý nói ra những lời đó, thăm dò anh.

Thư ký của anh im lặng, ánh mắt lóe lè đã giải thích tất cả.

"Tôi coi trọng cô cùng làm việc chung, tôi đánh giá rất cao năng lực công tác của cô, dù là quá khứ hay là hiện tại, đối với tôi mà nói, cô rất ưu tú."

Anh chậm rãi ngồi xuống, dựa vào thành ghế, đôi mắt không ôn nhu, sắc bén vô tình."Có lẽ tôi rất ích kỷ, nhưng mà bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn, từ bỏ thân phận thư ký, tôi có thể để cho cô xuống làm việc quản lý cấp chủ quản, một lựa chọn khác là rời khỏi Thiệu thị."

"Tại sao? Tôi làm gì sai? Tôi chỉ là yêu anh, tôi muốn tranh thủ tình yêu, có lỗi sao?" Cô không dám tin rằng to.

"Nếu như cô thật muốn giành lấy, nên tiếp nhận đề nghị của tôi vào ba năm trước, dù cô có tin tôi sẽ yêu hay không yêu cô." Anh nặng nề than nhẹ.

"A, thế nào? Bây giờ anh nói cho tôi biết, Thiệu sỹ Trần tôi vẫn cho là không biết yêu thì ra là cũng là sẽ yêu người khác? Cho nên không phải anh muốn nói anh yêu người phụ nữ kia? Hách Hạ Tĩnh đó?" Cô kích động kêu to, trào phúng cười lạnh.

"Nếu như cô phải giải thích như vậy, tôi nhất định phải cho lý do, như vậy, tôi nghĩ tôi yêu cô ấy." Anh giương mắt, nhìn thẳng gương mặt kinh ngạc của cô.

"Không, làm sao anh có thể yêu cô ấy?"

"Nếu như khi đó cô nguyện ý gả cho tôi, có lẽ tương lai một ngày nào đó tôi có thể cũng sẽ yêu cô. . . . . Nhưng mà cô lựa chọn một con đường khác mà đối với cô nó tiện lợi hơn vừa không có gánh nặng, khi cô từ chối tôi, cũng tương đương với bỏ qua tôi. . . . . Chẳng lẽ không đúng?" Khi sống chung cùng người phụ nữ này, anh vẫn không nghĩ tới vấn đề yêu hay không thương.

Bởi vì cô hiểu rất rõ anh, bởi vì hiểu rõ mà có nhận thức khi đối đầu phương, sợ bị tổn thương, ở trên con đường tình yêu này, cô lựa chọn lùi bước, chân chính cất giữ mình, còn anh thì hoàn toàn không có ý định đi suy nghĩ chuyện như vậy.

Trước mặt của anh cô vẫn biểu hiện biết tròn biết méo, cô để mình hoàn mỹ không tỳ vết, đối với anh cũng không thể hiện một mặt chân thật, giống như anh và cô chỉ có anh thể hiện, bất luận tốt hoặc xấu, không chút nào che giấu. . . . .

Bây giờ suy nghĩ một chút, tình huống anh chung sống cùng người phụ nữ này cũng giống khi anh và Tĩnh chung sống, chỉ là người che giấu người tự ngã là anh.

Chẳng lẽ cũng bởi vì che giấu, cho nên mới dễ dàng bị sự tự tại thoải mái bên kia hấp dẫn?

Bất đồng giữa anh và tiểu Tĩnh, là anh biểu hiện mình là lạnh lùng, là cô độc, không ủng hộ nếu nói tình tình yêu yêu, mà cô bắt kể mình có được tiếp thụ hay không, cô chân thật cũng không cất giữ, sẽ không vì ý nghĩ của người khác mà miễn cưỡng mình. . . . .

Giống như chuyện xảy ra hiện tại, chỉ cần cô cho rằng là sai. . . . . Là sai. . . . . Cô cũng sẽ không miễn cưỡng mình.

Cô đã cho rằng. . . . . anh không sẽ yêu, không biết yêu, không thể nào yêu, không muốn yêu. . . . . Cô. . . . .

Nhưng mà, cô sai lầm rồi, bởi vì anh. . . . . Sẽ yêu, hiểu yêu, có thể yêu, cũng muốn yêu cô, cũng đang yêu cô. . . . .

Chỉ là hiện tại anh nên làm như thế nào?

Phải làm như thế nào mới có thể vấn hồi cô? Vấn hồi tín nhiệm của cô với anh. . . . . Như thế nào để cho cô biết anh thay đổi? Như thế nào để cho cô hiểu. . . . . Là cô làm cho anh kích động và khát vọng người yêu?

Lần đầu tiên, anh hối hận giữa cô và anh có nhiều cách trở như vậy.

Lợi ích từ nhà Hách Hạ, anh có thể buông tha, lựa chọn không cần.

Hai người kết hợp dưới tình huống không yêu, anh đã quyết định để cho giữa cô và anh tràn đầy tình yêu.

Anh không biết yêu, không có tâm, vì cô, anh nguyện ý bỏ ra chính mình.

Nhưng. . . . . Tha thứ chuyện tổn thương này. . . . . Nếu như cô không chấp nhận, muốn anh phải làm thế nào?

Anh làm thế nào mới xóa bỏ được ngăn cách và vướng mắc của cô với anh?

Anh nên làm thế nào để xóa đi vết sẹo trong lòng cô?

Anh. . . . . Phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7.1

Buổi tối khi Thiệu Sỹ Trần về đến nhà, trong nhà là khoảng không gian đen kịt.

Bật đèn lên, nhìn vòng quanh một vòng, anh xác định nơi này chỉ có mình.

Vợ của anh cũng không trở về. . . . .

Ở công ty, anh gọi điện thoại mấy lần, cũng không có người nhận, anh vẫn nghĩ rằng là cô không muốn nhận, cho nên để mặc cho chuông điện thoại vẫn vang.

Kết quả là anh đang lừa mình dối người, cô căn bản không có về đến nhà. . . . .

Nhà. . . . . Khi nào thì bắt đầu, khi nào thì anh xem nơi có cô chính là nhà của mình?

Trước đó anh chỉ xem phòng là nơi nghỉ ngơi, sau khi rời công ty có thể có chỗ ở đặt chân, chưa bao giờ từng coi nó như thành một làm người ta mong đợi nhà.

Nhưng mà từ khi cô đến đây, mỗi ngày tan sở nghênh đón anh là ánh đèn ấm áp và một người phụ nữ với khuôn mặt tươi cười, nơi này là nhà của anh, để cho anh muốn nhanh chóng trở về. . . . .

Anh nhẹ nhàng đi tới trước phòng ngủ, mở cửa.

Quả nhiên, bên trong không người nào. . . . .

Anh nhìn đồng hồ trên tường, đã tám giờ, bây giờ cô ở nơi nào?

Lấy điện thoại di động ra, tìm số di động của cô, anh do dự có muốn gọi điện thoại cho cô hay không.

Thật ra thì anh muốn gọi cho cô, nhưng mà anh sợ, sợ cô không nhận điện thoại của anh, sợ cô nói điều anh không muốn, sợ cô ngắt điện thoại, cự tuyệt cho anh cơ hội, cũng cự tuyệt nghe anh giải thích.

Trái tim lần nữa trở nên nặng nề, anh nghĩ, mình bị báo ứng rồi.

Ở phía trên có viết tên Hách Hạ Tĩnh, anh không thể thờ ơ với cô, càng không thể nào để mặc cho cô rời đi thế giới của anh, cho dù anh để cho cô đau lòng.

Khi anh phiền lòng do dự, lo lắng lo lắng thì nghe được tiếng cửa mở, vội vàng quay đầu, nhìn hướng cửa mở, trong mắt đều là chờ đợi.

Hách Hạ Tĩnh không ngờ khi cửa mở ra, nhìn thấy đầu tiên chính là Thiệu Sỹ Trần.

Đầu tiên cô ngậy ngẩn cả người, nhưng một giây sau đó cô phục hồi tinh lại thần.

Nhìn anh trong mắt cô có nhiều ít thứ, cũng ít đi ít thứ.

"Về rồi." Cô nhàn nhạt nói, giọng cười.

"Ăn rồi sao?." Anh nhìn cô, đôi mắt cô không hề có nhiệt độ, nụ cười trở nên không thành thật.

"Ăn rồi, anh thì sao?" Cô đóng cửa lại, cời giày, đi về phía anh.

"Còn không có."

"Thật sao? Vậy. . . . . Đợi lát nữa đói bụng nhớ ăn, nếu như trong phòng không có ăn đồ, đừng quên ra ngoài dùng cơm." Cô lướt qua anh, đi tới phòng ngủ.

Một mùi hương thoang thoảng bay thổi qua mũi anh, mà không phải dừng lại.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn không phải dừng lại trong tầm mắt anh, mà là vô tình rời đi.

Âm thanh của cô chưa hề khởi phục, tinh thần của cô trở nên thâm trầm, anh giống như không nhìn thấy lòng của cô, suy nghĩ của cô, sự nhiệt tình của cô. . . . .

Đột nhiên, anh nắm cổ tay cô, biết không thể cứ như vậy thả cô rời đi.

Cô dừng bước lại, lễ độ nhưng lạnh nhạt nhìn anh. "Còn có chuyện gì sao?"

"Anh nghĩ là em sẽ đi với anh một lúc." Anh cố gắng nặn ra nụ cười.

Chung sống trải qua mấy ngày nay, cùng anh làm chuyện nào đó, ăn cơm, giải trí là của thói quen cô, khi mới bắt đầu mặc dù là anh ép buộc, nhưng sau thời khắc cô trao thứ trọng nhất cho anh.

Nghiêng đầu, nhìn anh, cô bình tĩnh kéo tay của anh ra, nụ cười nhạt nhòa, đôi mắt không hề dao động, nhẹ giọng nói: "Em không đói bụng, ra ngoài cũng mệt mỏi, dù sao ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, quá mệt mỏi, quá bận rộn, em muốn nghỉ ngơi trước, ngủ ngon." Không đợi anh phản ứng, cô xoay người, bước vào phòng.

Tâm tình của cô lạnh lùng, mang theo tôn trọng và lạnh nhạt như anh đã từng nhận định, giống như phương thức chung sống giữa hai vợ chồng mà anh từng tưởng tượng.

Mặt mũi trở nên thảm bại, anh nhìn bàn tay trống rỗng.

Lòng bàn tay vẫn lưu lại hơi ấm, bởi vì thiếu sự tồn tại của cô mà rét run, làm trong lòng anh cũng biến thành rét lạnh.

Đây chính là điều anh muốn, không phải sao?

Đây chính là cách cư xử giữa vợ chồng anh từng nói, không phải sao?

Đây chính là phương thức anh từng muốn đối xử với cô, không phải sao?

Nhưng mà, vì sao sợ hãi trong lòng anh như càng lúc càng lớn?

Nếu như không nghĩ biện pháp đánh vỡ loại quan hệ này, anh tin tưởng cô sẽ vĩnh viễn đối xử với anh như vậy. . . . . Vĩnh viễn?

Lo lắng trong lòng đột nhiên tăng lên, ánh mắt của anh ngưng tụ, đi vào trong phòng.

***

Hách Hạ Tĩnh đứng ở bên trong phòng tắm, nước từ vòi hoa sen xối vào trên người.

Nước chảy xuống mặt cô, không biết trừ nước ấm ra, còn có bất kỳ điều gì hay không? Cô chỉ là chết lặng cũng không nhúc nhích.

Cô cứng ngắc vươn tay, dừng lại ở ngực, nhịp tim giờ phút này rốt cuộc đã bình tĩnh.

Chị nói không có sai. . . . . trừ người nhà ra, ai không biết tổn thương người? Cô có thể ăn vạ giả bộ hờ dỗi với bất cứ người nào trong nhà, có thể tin tưởng bất cứ người nào trong nhà, nhưng không thể móc ra trái tim từ ngực, giao cho một người khác, bởi vì con tim kia sẽ bể nát, đau đớn.

Thân là thành viên nhà Hách Hạ, có thể gặp được hạnh phúc, là phúc khí, là may mắn, là từ trên trời rơi xuống; không thể gặp được hạnh phúc, là chuyện đương nhiên, một chuyện bình thường ở thế gian này, để trở thành một thành viên nhà Hách Hạ nhất định phải hy sinh.

Xem đi! Cô sẽ tiếp tục ngây thơ như vậy sao! Cứ sống đơn giản như vậy được sao! Coi như cô biểu hiện được mình chỉ là người bình thường như thế nào đi nữa, trên thực tế, thân phận Hách Hạ Tĩnh vĩnh viễn sẽ không đổi, vĩnh viễn chỉ có thể trở thành một người có gia cảnh tốt trong miệng mọi người, có thể làm người kia thiếu phần đầu ba mươi năm giữ gì.

Cho nên. . . . . Buông tha đi! Không cần hy vọng xa vời những thứ mình không có được, cũng đừng ảo tưởng có một ngày có một người có thể nhìn cô, mà không phải thấy gia tài sau lưng cô, vô số ích lợi buôn bán để như trở bàn tay. . . . .

Mím môi, cắn răng, nuốt tất cả đau lòng toàn bộ bức tức về trong bụng, cô sẽ không để cho người khác dễ dàng thấy dáng vẻ của mình, sẽ không để cho người ta nhìn thấy cô yếu ớt, bởi vì cô là Hách Hạ Tĩnh, dù chỉ hai mươi một tuổi, vẫn là một trong những người thừa kế nhà Hách Hạ, cô cũng nên trưởng thành, cũng nên đối mặt thực tế, cũng nên thấy rõ tất cả sự vật. . . . .

Đột nhiên, cửa phòng tắm bị mở ra.

Hít sâu một hơi, cô tỉnh táo ngẩng đầu lên.

Thiếu Sỹ Trần trực tiếp bước vào phòng tắm, đứng ở trước mặt của cô.

Thân thể hai người đều ướt hết rồi, nhưng mà cũng giống như cô, anh chưa từng nghĩ muốn né tránh, chẳng qua là hai người nhìn nhau, không có mở miệng.

"Anh phải dùng phòng tắm sao? Vậy để cho anh đứng trước" Cô khẽ cụp mắt xuống, không muốn nhìn lại anh, nhẹ giọng nói, xoay người muốn đi.

Đứng! Không thể nhìn lại anh, mỗi lần chỉ liếc mắt nhìn, cảm giác bóng dáng của anh ở lại trong lòng cô càng nhiều.

Cô không muốn làm người phụ nữ đáng thương, chỉ có thể mong đợi chồng yêu mình, lại vĩnh viễn là người vợ không được chào đón.

Chồng? Cô cảm thấy có chút buồn cười.

Bây giờ cô mới phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, cô đã nhận định anh là chồng của mình.

Mặc dù luôn cự tuyệt nói không đồng ý, thế nhưng chỉ là cô nghĩ một đằng nói một nẻo, khi sớm có cơ hội thì luôn là dễ dàng mất đi bởi vì sự ngoan cố của mình.

Cô cúi đầu, lướt qua anh, quan hệ giữa hai người trở nên lúng túng lại xa lánh.

Trong mắt lộ ra bi thương, anh xoay người, bắt được cô, kéo cô về phía mình.

Chương 9: Chương 7.2

Phát hiện mình rơi vào trong ngực ấm áp của anh thì cô bắt đầu giãy giụa, dùng sức phản kháng, nhẫn tâm muốn ngăn cản tay của anh.

Nhưng mà anh không thả, không cách nào, cũng không nguyện ý.

Nếu như cứ như vậy buông cô ra, cô sẽ đi, cô nhất định sẽ đi, cô sẽ không do dự mà buông tay anh, dùng hết biện pháp để ly hôn với anh, cô sẽ không xuất hiện trước mắt anh nữa, cô sẽ mặc cho anh sống trong hối hận, cũng sẽ không gặp lại anh.

Tại sao anh lại biết?

Đương nhiên là anh biết.

Thật ra anh hiểu rõ cô, người phụ nữ này bình thường hiền hòa nhiệt tình, cá tính đơn giản không dẫn đo, nhưng mà chuyện gì cô đã quyết định, cô sẽ gọn gàng dứt khoát, đương nhiên, khi cô nhận định một chuyện thì cũng sẽ nhẫn tâm hành động dựa theo phương hướng đã nhận định, bất luận kẻ nào cũng không cách nào thuyết phục, thay đổi cô.

Nếu để cô quyết định buông tha anh, nếu để cô cho là tổn thương anh gây ra không thể tha thứ, như vậy. . . . . Dù anh có cố gắng nhiều hơn nữa, mặc dù cô có thương anh nhiều, cô cũng sẽ không trở lại như lúc đầu.

Hơn nữa. . . . . Cô yêu anh sao?

A, đây là một vấn đề không cần suy nghĩ cũng có thể biết.

Cô không yêu anh.

Khi anh có tình cảm với cô, có quyến luyến thì anh thật đáng buồn phát hiện ra, anh chỉ có thể ngoài miệng nói một chút không thêm đề ý, không muốn người khác lưu tâm, trên thực tế, anh đã sớm yêu cô rồi rồi.

Ôm cô thật chặt, không để ý ý nguyện của cô, anh che miệng của cô lại.

"A. . . . . Buông ra, Thiệu Sỹ Trần, anh. . . . . Buông ra! Em không muốn. . . . . Anh đáng chết, buông em ra. . . . ." Hách Hạ Tĩnh này sinh ác độc, nhẫn tâm cắn bị thương môi của anh.

Anh không lui lại, vẫn kiên trì hôn cô, muốn dùng cách này thể hiện ý không muốn rời xa đã giấu kín trong lòng.

Anh muốn nói, không thêm đề ý cứ hôn cô như vậy đến khi hiểu mới thôi.

Nhưng cô cự tuyệt, không chỉ dùng tay đánh anh, còn dùng chân đạp anh, giống như là muốn phát tiết toàn bộ phần hận và đau thương đè nén ở trong lòng.

Người đàn ông này quá ghê tởm! Đáng ghét đến mức làm cô không muốn rời xa anh, rồi lại tuyên bố sẽ không yêu cô.

Một khắc trước mới quyết định phải tỉnh táo không nhìn tất cả, nhưng sau một khắc lại dễ dàng thất bại như vậy, vì vậy trong mắt của cô bùng lên ngọn lửa tức giận.

"Đi chết đi kình tặc như băng!" Cô dùng sức đánh ngực của anh.

"Đi chết đi tôn kình cả đời!" Cô cắn cánh môi của anh, không để ý cảm nhận được anh có chảy ra máu hay không.

"Đi chết đi kết thân vì ích lợi!" Cô nặng nề đá về phía đầu gối của anh.

"Đi chết đi Thiệu Sỹ Trần! Anh cho rằng em còn nhỏ tuổi thì có thể bắt nạt sao?" Cô dùng sức quay đầu, muốn hất ra nhiệt độ trên đôi môi anh nhưng mà phát hiện không tránh thoát.

"Đi chết đi cái quỷ gì người tình! Nói cho anh biết, chính em tại tính, em đặc biệt đề ý, quả anh có người tình trước hay sau hôn nhân, chỉ cần phụ nữ có quan hệ với anh, em cũng tức giận!" Cô vừa cắn vừa nói lại đánh lại đá, giận dữ ngút trời, giống như dã thú nổi điên, tận tình vỗ đánh, chống đối với anh.

"Anh muốn có người tình, có thể, cùng em ly hôn rồi nói! Sau khi chúng ta không có quan hệ, em không hề đề ý anh nữa...anh muốn có một trăm, 1000 người tình đều không liên quan tới em. Nhưng mà em cảnh cáo anh... hiện tại anh có Hách Hạ Tĩnh này là vợ, cũng không được lãng nhãng ở bên ngoài."

Cô vươn tay, đánh về phía bụng của anh, quán anh cái gì có đau hay không, quán anh cái gì rồi cuộc có đói bụng không.

"Nếu như anh dám để em dính vào, em sẽ làm cho anh biết rằng em có thể chơi điên khủng hơn so với anh! Anh muốn người có tình, em liền vì mình tìm mấy người yêu, đàn ông muốn yêu em còn nhiều, coi như không nhằm vào thân phận Hách hạ Tĩnh này, bằng đáng về của em, cũng có thể hấp dẫn đàn ông yêu em." Cô biết mình bắt đầu bịa chuyện, bởi vì bị chọc tức.

Cô thừa nhận mình rất ghen tỵ, chỉ cần thứ cô nhận định thuộc về cô, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Coi như đối phương chỉ muốn đòi ích lợi ở trên người cô, thật đáng buồn cô chỉ có hạng lợi thế này có thể sử dụng, nhưng là. . . . . Hiện tại cô không quan tâm lấy ra lợi dụng.

Người đàn ông này, trước khi cô chán anh, tuyệt không muốn anh buông cô ra!

"Anh dám để em làm loạn, em sẽ khiến anh ôm lấy Thiệu thị ăn không hết, em sẽ khiến anh cũng không có cơ hội hợp tác cùng nhà Hách Hạ nữa, em sẽ nói được làm được!" Cô không nhận được khi anh đang hôn rống to.

"Ôm lấy Thiệu thị ăn không hết đi? Không sao." Anh khẽ mút môi của cô, thấp giọng nói.

Nhất thời, cô cảm thấy tim cứng lại.

"Không có cơ hội hợp tác với nhà Hách Hạ nữa. . . . . Không, coi như hiện tại kết thúc hợp tác cũng không sao." Anh găm cắn cánh môi đang run của cô, nặng nề hôn.

Cô cảm thấy thân thể bắt đầu rét run.

Anh vì không chấp nhận yêu cầu của cô, những thứ coi trọng nhất này cũng đồng ý buông tha?

Cô cứ như vậy không chịu nổi sao?

Chẳng lẽ anh cứ vô tình như vậy, một chút tình cảm cũng keo kiệt không muốn bố thí cho cô?

Nếu như ngay cả như vậy đều không thể nắm giữ anh, vậy cô. . . . . Trên tay của cô cũng chưa có bất kỳ cái gì đặt cược. . . . .

"Sẽ không có người tình, từ khi gặp em, cũng chưa từng có người khác. . . . . Anh sẽ từ chối tất cả quan hệ hợp tác với nhà Hách hạ, Thiệu thị sẽ không trở thành chi nhánh nhà Hách Hạ nữa. . . . . Chỉ cần em tiếp tục ở lại bên cạnh anh, đừng buông tha anh, nguyện ý tha thứ cho anh. . . . . Tiểu Tĩnh, thật xin lỗi. . . . . Anh không nghĩ tới những ý tưởng đó dùng trên người của em hoàn toàn không có tác dụng."

Nếu như những thứ này có thể làm cô hiểu quyết tâm và tình cảm bây giờ của anh dành cho cô, anh không ngại hy sinh tất cả những thứ vốn đã tới tay, vật rất quan trọng đối với anh.

Có lẽ là kích động, nhưng mà anh sẽ không hối hận, so với tầm quan trọng của cô, anh thà buông tha những lợi ích đó.

Anh đã nhận ra, ngay từ lúc gặp phải cô, đã thay đổi thật lớn.

Anh cho là chuyện quá khứ quan trọng không cách nào buông tha, nhưng đối mặt cô thì lại trở nên không có ý nghĩa.

"Anh rất xin lỗi, loại ý nghĩ này làm thương tổn em. . . . ." Anh hôn cô, ôm cô hật chặt không buông. Nói xin lỗi? Anh dám nói xin lỗi? Anh cho là nói xin lỗi là xong rồi? Nói xin lỗi lại vô sự?

Lòng dạ cô rất hẹp hòi, mặc dù anh nói xin lỗi rồi, cô vẫn tức giận, cô tuyệt đối không cảm giác mình có chút lỗi nào.

Cô thừa nhận mình rất ngây thơ, thừa nhận mình rất không sẵn sàng, khi cô cảm thấy bị thương thì đầu óc xấu tuyệt không hi vọng anh được tốt hơn.

Nhìn vết máu trên môi anh, nhìn kiệt tác thuộc về cô, cô thật vui mừng rồi cuộc mình làm anh bị thương, cũng không tự trách làm như vậy có bao nhiêu thô lỗ và quá đáng, bởi vì đây chính là cô, bất luận tốt hay xấu, cô tuyệt đối không muốn che giấu.

Môi anh bị thương còn đang chảy máu, thoát nhìn rất đáng sợ.

Nhưng mà cô không nhìn anh sẽ đau đớn hay không, lần này thô lỗ lôi kéo tóc của anh, để cho cánh môi bị thương đau đớn của anh và môi đỏ mọng của mình mạnh mẽ chạm vào nhau.

Cô hưng hăng hôn anh, dùng sức đoạt lấy môi của anh, giống như chỉ có như vậy, mới có thể làm cho tâm tình của cô khá hơn một chút.

Anh không có lui ra, không để ý vết thương đau đớn trên môi, kịch liệt đáp lại cô.

Lưỡi cùng lưỡi quấn quít, môi cùng môi khó chia li hai người cảm thụ mùi hương và nhiệt độ của nhau, tình cảm bí mật ở trong lòng, muốn dùng loại phương thức này truyền đạt cho đối phương biết.

Mặc dù làm như vậy cũng không thể biểu đạt tâm ý, nhưng mà bọn họ khát vọng lấy được an ủi và an tâm ở trên thân đối phương.

Nú thật chặt lấy tóc của anh, để cho cô và anh không thể chia lìa trong chốc lát.

Ôm chặt eo của cô, giống như muốn nhập cô vào trong xương cốt, để cho cô không thể tiếp tục rời khỏi anh.

Hòa lẫn nước ẩm, có lẽ còn có nước mắt bất mãn của cô, trừ môi lưỡi quấn quýt, bọn họ cũng nữa không rảnh làm chuyện thừa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 8.1

Mặt Hách Hạ Tĩnh không biểu hiện ngời trong nhà hàng cao cấp, khuấy cà phê đá trước mắt.

Nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, cô thừa nhận tâm tình rất phức tạp, không ngờ có ngày sẽ phải đối mặt với loại chuyện như vậy.

"Thiếu phu nhân, cảm ơn cô đã đồng ý gặp tôi." Người phụ nữ đối diện nhẹ giọng nói, giọng nói rất tự tin, đôi mắt không hề che giấu nhìn thẳng Hách Hạ Tĩnh.

"Không cần khách sáo với tôi, nói quá nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp nói vào vấn đề luôn đi!" Hách Hạ Tĩnh không cười, xa lạ lạnh lùng nhìn cô ta.

Vừa mới tan lớp, cô liền nhận được điện thoại của người phụ nữ này, cô ta nói có lời gì muốn nói với cô.

Nói? Thành thật mà nói, cô tuyệt không có cảm giác mình và người phụ nữ này có chuyện gì tốt để nói, nhất là nói chuyện riêng như vậy.

Nhưng mà nếu đối phương kiên trì như vậy, với cá tính không thích trốn tránh vấn đề của cô, ngược lại rất muốn biết rốt cuộc người phụ nữ này muốn nói với cô chuyện gì.

"Như vậy tôi nói thẳng." Nhìn thái độ tinh táo của Hách Hạ Tĩnh, người phụ nữ cười nhạt. "Tôi không muốn rời xa Sỹ Trần."

"Chuyện này chẳng liên quan tới tôi." Hách Hạ Tĩnh bình tĩnh nói.

"Nhưng anh ấy hi vọng tôi chuyển công tác, hoặc là rời đi."

"Chuyện này chẳng liên quan tới tôi, nói với tôi làm gì? Không phải là tôi yêu cầu anh ấy làm như vậy."

"Nhưng mà anh ấy vì cô." Ánh mắt của thư ký Thiệu Sỹ Trần phức tạp, ẩn chứa oán hận.

"Vì tôi? Cho nên cô hi vọng tôi ra mặt, vì cô cầu xin anh ấy từ bỏ quyết định này?"

"Đúng, nếu cô không để ý tôi tiếp tục đợi ở bên cạnh anh ấy, như vậy giúp làm chuyện này chỉ là một cái nhấc tay, dù sao năng lực công tác của tôi rất cần thiết với anh ấy, tôi là trợ thủ đắc lực nhất của anh ấy, không chỉ như vậy, vận chuyển buôn bán của công ty, các quan hệ tác và bí mật công ty, bao gồm nhược điểm Thiệu thị không muốn người khác biết, tôi đều rất rõ ràng, nếu như anh ấy không để cho tôi tiếp tục đợi ở bên cạnh anh ấy, tôi không bảo đảm mình sẽ làm ra hành động gì." Đôi mắt thư ký thâm trầm sắc bén, giọng điệu lơ đãng toát ra vô tình.

Hách Hạ Tĩnh giương mắt, trầm mặc không nói.

"Thật ra thì tôi không hiểu, tại sao cô không thể tiếp nhận sự tồn tại của tôi? Đối với cô mà nói, sự tồn tại của tôi sẽ không có tính uy hiếp. Thân là thư ký của anh ấy, tôi có thể trợ giúp anh ấy rất nhiều; thân là người tình của anh ấy, tôi sẽ không phá hỏng hôn nhân của cô và anh ấy. Tôi muốn, chỉ là chẳng qua là cho hắn đang một khối, có phải hay không dưới đất hóa, có phải hay không được thừa nhận, những thứ này đối với tôi mà nói đều không quan trọng, nếu tôi không có tính uy hiếp còn có thể trợ giúp anh ấy, tại sao cô không thể mở một mắt, nhắm một mắt?" Sắc mặt Hách Hạ Tĩnh không chút thay đổi, đôi mắt làm người ta không thấy rõ cảm xúc.

"Cô biết hôn nhân của Sỹ Trần cha mẹ cũng là loại quan hệ này sao?" Thư ký nhẹ giọng nói, dáng vẻ thong dong tự tin, giống như là rất hiểu rõ anh, lại giống như cô ta mới thích hợp là nửa kia của anh.

"Loại quan hệ nào?" Hách Hạ Tĩnh lạnh nhạt nhẹ giọng hỏi thăm.

"Giống như loại quan hệ này của chúng ta." Thư ký tự tin khẽ mỉm cười. "Cha mẹ của Sỹ Trần chỉ vì lợi ích mà kết hợp, nhưng mà bọn họ không có tình cảm, bởi vì hôn nhân liên quan đến quan hệ của công ty hai nhà, bọn họ không thể giống như người bình thường khi không hợp không thương liền ly hôn, cho nên bọn họ nói xong điều kiện, chỉ cần không bị truyền thông phát hiện, bọn họ có thể hưởng thụ cuộc sống tự do, không chỉ có thể có nhiều người tình và sinh hoạt cá nhân, coi như muốn có quan hệ cùng đối phương, bên kia cũng không có tư cách hỏi tới."

Hách Hạ Tĩnh nhủ mày, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. "Như vậy. . . . . Có gì khác biệt với không kết hôn?"

"Tôi mới vừa nói qua rồi, hôn nhân của bọn họ là xây dựng trên cơ sở không tình yêu, giống như cô và Sỹ Trần." Chân mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt Hách Hạ Tĩnh cứng lại.

"Thật ra thì cô nên biết, hôn nhân mà buộc người đàn ông sống chung cả đời với người phụ nữ mình không yêu đây là chuyện đáng buồn cỡ nào, đương nhiên, đối với cô mà nói cũng là một loại hành hạ." Cô tuyệt đối không thừa nhận Sỹ Trần yêu người phụ nữ trẻ tuổi này, tuyệt đối không!

"Nhưng nếu như cô nghĩ, cô cũng có thể để mình không có cùng phương thức sống, có thể để cho mình khoái hoạt hơn, cũng để cho đối phương giải thoát, chuyện như vậy, sao lại không làm? Nếu như cô nguyện ý, vậy là tốt rồi. . . . ."

"Cô biết tôi là ai sao?" Hách Hạ Tĩnh đột nhiên cười lạnh.

"Hả?" Thư ký sững sốt một chút, không hiểu vì sao cô đột chủ đề.

"Tôi hỏi cô, cô biết tôi là ai sao?"

"Tôi đương nhiên biết, cô là Hách Hạ Tĩnh."

"Đúng, tôi là Hách Hạ Tĩnh, đương nhiên, tôi là vợ của Thiệu Sỹ Trần, cũng là một trong những người thừa kế mới của gia tộc Hách Hạ." Ánh mắt cô nhìn thư ký càng lúc càng lạnh, giống như một đầm nước sâu, làm người ta đoán không ra suy nghĩ của cô.

"Cho nên?" Thư ký không hiểu ý cô nói.

Hách Hạ Tĩnh cười khẽ một tiếng, trong mắt trở nên lạnh lùng sắc bén kinh người, giống như một đại tiểu thư cao ngạo.

"Vậy cô là ai? Cô có tư cách gì nói những lời này với tôi? Tại sao nói những yêu cầu này với tôi? Cô lấy thân phận gì đối mặt tôi? Phụ nữ của Thiệu Sỹ Trần? Người tình? Tiểu tam? Thư ký? Hay là bà quản gia? Dựa vào thân phận của cô, có quyền gì, có quyền gì nói những điều này với tôi?"

Chậm rãi dựa vào thành ghế phía sau, cô nhếch mép lên, lạnh lùng nhìn thư ký.

"Nói khó nghe một chút, bằng thể lực của nhà Hách Hạ, chỉ cần tôi nguyện ý, tùy thời có thể làm cho cô biến mất, nhưng mà làm như vậy có ích lợi gì? Cô không có tính uy hiếp với tôi, cô muốn Thiệu Sỹ Trần, chính mình tự nghĩ biện pháp, có thể nghĩ được biện pháp để cho anh ấy gạt đầu đồng ý tiếp tục để cho cô ở bên cạnh, tôi sẽ không nói hai lời, vị trí chủ nhân cũng nhường cho cô, nếu như Thiệu Sỹ Trần là loại đàn ông sẽ vì một người tình mà tổn thương vợ con, dù yêu nữa, tôi cũng không cần."

Đôi môi thư ký khẽ run, hình như không nghĩ tới người phụ nữ trẻ tuổi mới hai mươi mốt tuổi này thế nhưng có thể nói ra những lời vô tình lại giễu cợt người như vậy.

"Ngược lại, hành động không bình thường của cha mẹ Thiệu Sỹ Trần, tại sao cô cảm thấy đây là chuyện lớn? Một đôi vợ chồng người có tình, có người yêu, ở bên ngoài làm bữa làm loạn, chính là không đúng, tại sao đến miệng cô lại biến thành hành động chính xác? Xin hỏi, người nhà của cô cũng là như thế sao?"

"Đây chính là thói quen và cách sống của người có tiền." Thư ký nheo mắt, không chịu yếu thế nhún nhường.

"Thật xin lỗi, cha mẹ của tôi không phải như vậy, xin không cần nhìn cả vấn đề từ một phía, cảm thấy cuộc sống của người có tiền trên toàn thế giới đều hỗn loạn như vậy."

Cha mẹ của tôi yêu thương lẫn nhau, ánh mắt của bọn họ chưa bao giờ rời khỏi đối phương, ở bên ngoài, đối với bọn họ chuyện có người tình là chuyện buồn cười và không nên tồn tại, bởi vì bọn họ thân là vợ chồng còn có con, trách nhiệm của bọn họ phải giáo dục con của mình, bọn họ sẽ không để cho mình dính phải loại tai tiếng làm người ta cười chê này."

Hách Hạ Tĩnh bùng cốc lên, uống một hớp cà phê, khẽ cười. "Tôi rất ngạc nhiên, chẳng lẽ trước kia cô không có đi học? Trường học không có dạy cô cái gì gọi là luân lý và đạo đức sao? Vợ có thể tùy ý ăn vụng, chồng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt? Cô học ngành gì? Là tốt nghiệp trường nào? Tôi thật sự nghĩ là muốn hỏi các thầy giáo của cô một chút, giáo dục quan niệm như vậy cho một đứa bé là chính xác sao? Nếu như cô cảm thấy mình không sai, như vậy tôi hỏi cô, cô có thể, cô dám hào phóng thừa nhận với mọi người cô muốn làm người tình Thiệu Sỹ Trần sao? Muốn làm tiểu tam không thể lộ ra ngoài ánh sáng, vĩnh viễn bị người đời chê cười? Cô cảm thấy nếu như cha mẹ của cô biết con gái mình là loại thân phận này, bọn họ sẽ cảm thấy rất vinh quang, rất kiêu ngạo sao?"

Thư ký ngẩng đầu lên, vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn chằm chằm Hách Hạ Tĩnh. "Đây là cô đang uy hiếp tôi?"

"Đúng! Tôi đang uy hiếp cô, hơn nữa còn là quang minh chính đại uy hiếp."

"Tại sao cô làm như vậy?" Nghĩ tới điều gì, thư ký khẽ cắn răng, "Bởi vì cô có nhà Hách Hạ đứng sau, mà có thể tổn thương người như vậy?"

Hách Hạ Tĩnh chậm rãi rũ mắt xuống, giống như đang suy tư, sau đó kiên định giương mắt. "Đúng, bởi vì tôi là Hách Hạ Tĩnh nhà Hách Hạ, cho nên tôi có tư cách uy hiếp cô, cũng bởi vì tôi là vợ của Thiệu Sỹ Trần, càng có tư cách uy hiếp cô, nói rõ một chút, không phải cô cũng cảm thấy là nhìn tôi còn

ít tuổi, cảm thấy có thể dễ dàng sắp đặt, cho nên mới dám đến yêu cầu tôi những chuyện này? Cô đã dám, thân phận địa vị của tôi cao hơn cô, lại có cái gì không dám hay sao?" Rốt cuộc là ai tổn thương người nào, chẳng lẽ cô không nhìn ra được?

"Cô không tin nếu như cô thương tổn tôi, tôi sẽ làm ra chuyện tổn thương Sỹ Trần?" Tay thư ký nắm thành quyền, trong mắt thể hiện quyết tâm ngọc đá cũng vỡ.

Hách Hạ Tĩnh bình tĩnh vươn tay với cô."Xin cứ tự nhiên."

"Cái gì?" Thư ký sững sờ.

Hách Hạ Tĩnh cười cười với đối phương. "Cô nghĩ làm sao thì làm như thế đi, chuyện không liên quan đến tôi, cô muốn tổn thương anh ấy, tôi cũng chẳng sao cả, đây là anh ấy gây họa, nên tự mình gánh chịu, coi như cô tổn thương anh ấy thì như thế nào? Như vậy thì được anh ấy? Vậy cô cho là nói như vậy, tôi sẽ suy nghĩ cho anh ấy, hẳn nhin tất cả? Tôi không thể nào làm như vậy, bởi vì tôi tuyệt đối không sợ cô làm ra bất cứ chuyện gì."

Cô dừng lại một lát, "Cô có năng lực tổn thương anh ấy, tôi không có năng lực làm mọi chuyện trở lại bình thường sao? Cô có năng lực đối kháng thế lực nhà Hách Hạ sao? Cô nói tôi lợi dụng quyền thế chèn ép cô, tôi không phủ nhận, bởi vì tôi thật sự đang làm chuyện này, hơn nữa làm rất thuận tay, không cảm thấy phải xin lỗi bất luận kẻ nào. Hôm nay là cô tới tìm tôi, không phải là tôi tìm cô gây chuyện, quá khứ của cô và Thiệu Sỹ Trần, tôi mặc kệ, bởi vì đây là chuyện của hai người, nhưng bây giờ nếu anh ấy là chồng của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy." Nhìn người phụ nữ trước mặt cô vẻ tức giận và không cam lòng với cô, Hách Hạ Tĩnh chỉ có thể cười tự giễu một tiếng.

"Nếu như cô hi vọng lấy được, thật ra thì cô không phải nên tới tìm tôi, chỉ có một tình huống có thể làm cho tôi không quan tâm, đó chính là không còn quan hệ với anh ấy, chỉ cần từ bỏ hôn nhân với tôi, không còn là chồng của tôi, cô thích ở chung với anh ấy hay thế nào đều không quan trọng."

"Cô biết không? Tôi ghét nhất loại người có tiền như các người." Thư ký căm hận nhìn cô chằm chằm."Anh ấy vốn phải là của tôi!"

"Là tự cô buông tha, không phải sao?" Hách Hạ Tĩnh sâu kín thở dài một hơi, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nếu như ba năm trước đây cô đồng ý gả cho anh ấy, hôm nay sẽ không có sự tồn tại của tôi, tôi càng không thể nào trở thành người không may, không giải thích được vì sao bị cô ghét. . . . . Không, tôi và cô hoàn toàn sẽ không biết. . . . . Cho nên nói, rốt cuộc ai mới là người vô tội nhất đây?"

Trở thành Thiệu phu nhân. . . . . Cô không thể nào suy nghĩ rốt cuộc là ngày thứ bao nhiêu, bởi vì tâm tình không bình tĩnh. Loại chuyện vợ vắn này, tại sao phải xảy ra với cô? Thành thật mà nói, cô không hiểu nổi.

Bởi vì cô là con nhà có tiền, bởi vì trong cuộc sống tương lai của cô nắm giữ quá nhiều quyền lợi và ích lợi, cho nên những thứ này cô nên đổi mất?

Tại sao cô không thể có cuộc sống bình thường? Tại sao trước hai mươi một tuổi cuộc sống bình thường mà từ khi kết hôn bắt đầu thay đổi hoàn toàn?

Cô không hiểu. . . . . Thật không hiểu.

Tại sao cô không được cha mẹ sinh ra như người bình thường? Mặc dù bọn họ không có cuộc sống bình thường, cũng có thể tự tại tùy ý trôi qua như vậy?

Không hiểu. . . . . Cô thật không hiểu !

***

Người phụ nữ bên trong cửa sổ, trầm tĩnh giống như có chuyện cô không đề ý.

Người phụ nữ bên trong cửa sổ, cho đến khi đối tượng nói chuyện với cô rồi đi, vẫn không hề tính toán rồi đi, lẳng lặng ngồi tại chỗ, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Cách chỗ cô ngồi một chút, có một người đàn ông sắc mặt u ám, nhấp nhẹ cánh môi ảm chứa u buồn và lo lắng không thể hình dung.

Anh ngẩng đầu lên, ngắm nhìn người phụ nữ vậy không còn nụ cười, vợ của anh.

Xem ra cô rất không vui vẻ, khuôn mặt của cô mang theo nặng nề, ánh sáng trong mắt không sáng ngời giống trong ký ức của anh.

Nhìn cô như vậy, anh lại tự trách.

Anh không nghĩ tới chuyện sẽ làm cô tổn thương nhiều như vậy. . . . . Anh vẫn cho rằng mình tính không sai, bởi vì dù sao đó cũng là chuyện đã qua. . . . . Dù sao đây chính là những việc trải qua khi lớn lên, mỗi người đều có cuộc sống của mình. . . . .

Nhưng mà bây giờ quá khứ của anh lại đè trên người của cô, trong mắt cô ưu sầu, cô mất đi nụ cười, cô chỉ là một người mới hai mươi một tuổi, cô trong sáng như vậy. . . . . Vô tội! Anh bắt đầu hối hận, hối hận mình mang cho cô loại tổn thương không nên có này.

Một người ngồi cách đó không xa, có một người đàn ông nhìn tờ báo, từ đầu tới cuối hẳn không có động tác, chỉ là lẳng lặng làm chuyện của mình.

Vậy mà chẳng biết tại sao, nhìn người đàn ông này dường như khẽ cong môi một cái, giống như là lấy được tin tức tốt gì làm người ta hài lòng mà mỉm

cười . . . . .

Lúc Hách Hạ Tĩnh kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà, đã hơn bảy giờ.

Bình thường Thiệu Sỹ Trần về đến nhà là tám giờ, cho nên cô xác định mình tuyệt đối sẽ không về muộn hơn anh.

Cô vốn cho rằng như vậy, cho nên khi đứng ở ngoài cửa phát hiện đèn trong nhà đang sáng, thật sự sợ hết hồn.

Cổ chống thân thể mệt mỏi, cổ ý mỉm cười vui vẻ, cô mở cửa nhà ra.

"Sỹ Trần, em đã trở về."

Cô định mỉm cười đối mặt với người đàn ông trong phòng, nhưng mà bước vào phòng khách, rõ ràng cảm nhận được không khí rất lạnh, cô đánh mặt, nghi hoặc nhìn hai người xuất hiện trong phòng khách, cùng với chồng của mình.

"Tiểu Tĩnh, tại sao trễ như thế mới về đến nhà? Anh đang định gọi điện thoại cho em." Thiệu Sỹ Trần đang mang bộ mặt sa sầm khi nhìn thấy vợ mình thì sững sờ trong nháy mắt nâng lên nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt cũng sáng lên.

"Thật xin lỗi, em đi ăn cơm cùng nhóm bạn, nói chuyện phiếm tán gẫu muộn quá, cho nên mới. . . ." Bùng tỉnh từ trong mơ mịt, cô nhìn thấy chồng cô rõ ràng mỉm cười trong mắt cũng lộ vẻ yên tâm, mặc dù sinh lòng nghi ngờ, nhưng mà bây giờ không có thời gian hỏi thăm, toàn bộ lực chú ý đặt ở trên người của đôi nam nữ xa lạ này. "Sỹ Trần, hai vị này là?"

"Tôi còn đang suy nghĩ, thân là vợ về muộn, còn ra thể thống gì? Nói chuyện phiếm với bạn cũng nên có giới hạn, chồng tan việc trở về trong nhà ngay cả một món ăn cũng không có, làm vợ thế nào?" Người đàn ông lớn tuổi lạnh nhạt nói, nhìn Hách Hạ Tĩnh, lộ ra vẻ mặt bất mãn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 8.2

"Nói thế nào cũng chỉ có hai mươi mốt tuổi mà thôi, ông mong đợi nó có thể biểu hiện được tốt sao? Xem phụ nữ bây giờ một chút, có người nào là nghiêm chỉnh? Không phải là tôn trọng vui đùa, hưởng thụ cuộc sống?" Người phụ nữ ngồi đối diện với người đàn ông lớn tuổi, một thân tao nhã cao quý, nhưng mà ánh mắt quan sát Hách Hạ Tĩnh giống như đang nhìn một món đồ, mắt cao hơn đầu.

Bị hai người xa lạ dùng lời nói bèn nhọn phê bình, Hách Hạ Tĩnh lơ đãng nhún nhún vai. "Bọn họ là ai? Thành viên trong họ nhà anh?"

Người phụ nữ cười lạnh liếc nhìn cô, "Thành viên trong họ? Hừ! Thì ra là người nhà Hách Hạ chẳng qua cũng chỉ như thế, lại dạy ra đứa bé không hiểu lễ nghĩa như vậy, ngay cả bố chồng mẹ chồng của mình cũng không nhận ra, nếu không phải là tự chúng ta tới nơi này, tôi nghĩ cô cũng sẽ không nhớ đến thăm hỏi chúng tôi!"

Bố chồng mẹ chồng? Về mặt Hách Hạ Tĩnh rất khó hiểu, dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Thiệu Sỹ Trần.

Thành thật mà nói, cô không biết hai người này là bình thường, bởi vì ngày kết hôn, không biết vì sao cha mẹ anh cũng không tới tham gia hôn lễ, mà bây giờ mới là lần đầu tiên cô và hai người họ gặp mặt.

Mặt Thiệu Sỹ Trần không biểu hiện gì khi mẹ mình nói xong những lời này, thái độ càng trở nên âm trầm, đồng thời tỏ ra không thêm chú ý đến.

Anh ôm bả vai Hách Hạ Tĩnh, ánh mắt chưa từng dừng ở trên người cha mẹ, đối mặt với bọn họ, thái độ của anh thân nhiên giống như đối với người xa lạ.

"Thế nào? Còn đang hoài nghi? Hiện tại đã biết thân phận của chúng tôi, còn không nhanh mang đồ uống và chuẩn bị đồ ăn cho chúng tôi?" Người phụ nữ bèn nhọn ra lệnh, nhìn chăm chăm Hách Hạ Tĩnh, trong mắt lộ vẻ chán ghét và bất mãn với cô.

Thiệu Sỹ Trần ôm chặt bả vai vợ mình, không để cho cô rời đi, trong mắt lộ vẻ ghét bỏ hết sức rõ ràng.

Nhưng ngược lại Hách Hạ Tĩnh lại lơ đãng mỉm cười, "Không sao, dù sao chỉ là rót ly nước, coi như không phải người nhà, đối với bạn bè cũng nên như thế."

Cô rời khỏi anh, đi vào phòng bếp, rót hai ly trà, cười cười đặt ở trước mặt của cha mẹ chồng mình.

"Cha, mẹ, thật xin lỗi, trong nhà không có thực phẩm, nếu như không ngại, chúng ta ra ngoài đầu ăn cơm được không?" Bây giờ mặc dù thời gian hơi trễ, hơn nữa cô cũng không đói, nhưng mà về tình về nghĩa, hay là nên làm như vậy.

"Không cần, nếu như thật sự có thành ý, còn có thể trở về trẻ như vậy sao?" Người phụ nữ lạnh giọng nói, không nhìn cô trong mắt.

Nhún nhún vai, về mặt vô tội, Hách Hạ Tĩnh lẳng lặng trở về bên cạnh chồng mình.

"Sỹ Trần, lời cha vừa nói, con cũng đừng có quên, đây chính là nhà Hách Hạ thiếu chúng ta, trước khi con lấy vợ đã bàn điều kiện rồi, cha mặc kệ con ở đây giờ trò quý gì, thế nhưng nói với đối phương không cần trợ giúp của bọn họ? Cha đã dạy con thế nào? Chỉ cần kết thông gia, Thiệu thị có thể giảm bớt mấy chục năm phấn đấu, tương lai có ở đây không lâu, thế lực nhà họ Thiệu chúng ta tương ứng với nhà Hách Hạ bây giờ."

Hách Hạ Tĩnh liếc mắt nhìn chồng bên cạnh, nét mặt của cô giống như là đang hỏi anh.

Anh từ chối hợp tác với nhà Hách Hạ? Tại sao? Ban đầu cuộc hôn nhân này không phải liên kết vì ích lợi này sao? Tại sao anh. . . . .

Phát hiện tầm mắt nghi ngờ của cô, Thiệu Sỹ Trần mỉm cười với cô, dịu dàng trong mắt có thể thấy rõ.

Mặc dù anh chưa cho cô đáp án, nhưng đột nhiên cô nghĩ đến ngày đó anh đã từng nói.

Không có cơ hội hợp tác với Hách Hạ nữa. . . . . Không, coi như hiện tại kết thúc hợp tác cũng không sao. . . . . Thiệu thị sẽ không trở thành chi nhánh của Hách Hạ nữa. . . . . Chỉ cần em tiếp tục ở lại bên cạnh anh, đừng buông tay anh. . . . .

Tim của cô trào lên cảm giác phức tạp, có chút chua chát, có chút ghen tuông, còn có một chút như vậy chút ngọt ngào. . . . . Anh nghiêm túc?

Cho tới bây giờ cô vẫn mê mang trong quan hệ với anh không biết nên xử lý như thế nào, vẫn phiền lòng bị quá khứ của anh quấy nhiễu, thế nhưng anh lại bắt tay vào thực hiện lời đã nói, anh buông tha ích lợi vốn đã tới tay, thả chỉ cần cô, cũng không cần bất kỳ thứ gì khác?

"Lời của cha nói, con nghe rõ chưa? Đừng quên cha đã từng cảnh cáo con, nếu như người thừa kế Thiệu thị làm chuyện để cho cha không hài lòng, cha không ngại kéo con xuống." Giọng nói người đàn ông uy nghiêm không thể xâm phạm, lại liếc mắt Hách Hạ Tĩnh tuổi quá trẻ, "Còn cô nữa." Hắn đột nhiên chỉ cô.

Hách Hạ Tĩnh phục hồi lại tinh thần, tỉnh táo mỉm cười, "Con?"

"Thân là con dâu nhà họ Thiệu, tôi mặc kệ thân phận trước kia của cô là gì, chỉ cần vào cửa chính nhà tôi, thì nghĩa vụ chính là trái tim hướng về nhà họ Thiệu, cô hiểu rõ ràng cho tôi, gả cho con tôi có thể giúp nó lấy được bao nhiêu ích lợi từ nhà Hách Hạ? Nếu như cô không hiểu được bốn phận, làm chuyện làm tôi không hài lòng, lúc đó tôi có thể bảo nó bỏ cô."

Người đàn ông nhìn cô, giống như đang nhìn điều kiện và chỗ tốt sau lưng cô, đương nhiên không nhìn cô trong mắt, chứ đừng nói được hấn tôn trọng.

Hách Hạ Tĩnh khẳng định, nếu như cô không phải Hách Hạ Tĩnh, hoàn toàn không được bọn họ tiếp nhận.

Suy nghĩ một chút, thật đúng là buồn cười! Cô không nhận được khế mỉm cười, trong mắt lộ vẻ giễu cợt.

Ích lợi, ích lợi, trong mắt người nhà họ Thiệu trừ lợi ích bên ngoài, còn có cái gì?

Giống như người sống chính là vì kiếm tiền, quyền thế, độc đoán giống nhau thật đáng buồn.

Cả nhà thật đáng buồn, cuộc sống thật đáng buồn, suy nghĩ thật đáng buồn, khó trách cô không cảm thấy bọn họ có tình thân và tình yêu của cha mẹ với con cái, khó trách từ đầu tới cuối cách bọn họ nói chuyện với con trai trừ ra lệnh ra, chỉ có cường thế.

Đây là một dạng gia đình gì? Cô nhìn, thật đúng là chán ghét.

"Lời của tôi nói, cô nghe hiểu không? Đừng tưởng rằng cô tuổi còn nhỏ, nên cái gì cũng có thể không đếm xỉa đến, thân là nhà họ Thiệu. . . . ."

"Nhà họ Thiệu thì như thế nào?" Hách Hạ Tĩnh bình tĩnh, mỉm cười nhìn người đàn ông trung niên trước mắt.

"Cô nói cái gì?" Người phụ nữ nhỏ tuổi này tuyệt không biết tôn kính bề trên, dám mạnh miệng với hắn?"Cô mới vừa nói cái gì?"

"Tôi nói" Hách Hạ Tĩnh nhìn Thiệu Sỹ Trần trước mắt, thấy anh vẫn mỉm cười như cũ, không có bất kỳ bất mãn hoặc không đồng ý, cô vui vẻ cười, nhìn về phía người đàn ông và phụ nữ đối diện."Nhà họ Thiệu thì như thế nào? Cũng chỉ là công ty nho nhỏ, coi như dựa vào nhà Hách Hạ, hai mươi năm, ba mươi năm sau có thể có tốt hơn bao nhiêu?"

"Cô dám nói chuyện với tôi như vậy? Cô có biết tôi là ai không?" Người đàn ông trung niên tức giận trợn trừng mắt nhìn cô, rống to.

"Tôi biết rõ ông là ai, ông là cha của Sỹ Trần." Cô nhàn nhạt nói, trong mắt xẹt qua giễu cợt.

"Nếu biết tôi là cha của chồng cô, cô lại dám. . . . ."

"Tại sao tôi không dám? Tôi chính là Hách Hạ Tĩnh." Cô nở nụ cười, thản nhiên chói mắt, không sợ hãi chút nào, cao ngạo đối mặt với người đàn ông.

"Nếu nhà họ Thiệu lấy ích lợi ưu tiên, không hiểu được coi trọng nhân tình, như vậy thì coi như là người thân của mình, tôi cũng không cần quá khách

khí, mặc dù tôi còn ít tuổi, nhưng không có nghĩa là nhà Hách Hạ có thể cho phép các người ra lệnh yêu cầu đối với tôi, nếu biết nhà họ Thiệu cần dựa vào nhà Hách Hạ, như vậy thì là các người cần chúng tôi, không phải chúng ta cần các người, ông là cha của Sỹ Trần, cho nên tôi lễ phép với ông, nhưng không có nghĩa tôi sẽ chấp nhận các người phê bình người nhà tôi."

"Thì ra là không phải là cô gái nhỏ cái gì đều không biết, mà là cô gái răng nhọn mỗ sắc được chiều chuộng." Người phụ nữ bên cạnh khinh bỉ hừ nhẹ.

"Đúng! Mẹ, con chính là cô gái được được nhà Hách Hạ tối cưng chiều chuộng, nếu để cho con chịu uất ức ở nhà chồng, thật không biết cha con sẽ làm ra hành động không lý trí nào. . . . . Muốn chèn ép Thiệu thị, đối với nhà Hách Hạ mà nói nhưng dễ như trở bàn tay." Ánh mắt Hách Hạ Tĩnh sắc bén, tràn đầy ý uy hiếp, rõ ràng lại không thêm che giấu.

"Sỹ Trần, xem vợ con xem, con để mặc nó cư xử với cha mẹ của con như vậy? Chuyện này nếu để người ngoài biết được, mặt mũi của chúng ta để ở nơi nào?" Người phụ nữ tức giận đằng đằng đứng lên, trách mắng con trai mình.

"Chuyện này không liên quan đến anh ấy, có chuyện gì xin nhắm vào con. . . . . Mặc dù hai người là cha mẹ của Sỹ Trần, nhưng mà tôi vẫn phải nói, các người chưa từng làm tròn trách nhiệm của cha mẹ, trừ yêu cầu anh ấy, đã từng cho anh ấy tình thân ấm áp hay không? Các người cho anh ấy thân thể, lại bị coi thành người xa lạ, các người chỉ biết sung sướng thân mình, cũng không quan tâm đến con của mình.

Ít nhất cha mẹ của tôi không cư xử với con như vậy, bọn họ yêu con, để cho con cảm thấy có nhà là một chuyện rất hạnh phúc, chưa bao giờ con vì mình là Hách Hạ Tĩnh mà làm cho bọn họ mất thể diện, lại càng chưa từng cạy vào chính mình có chỗ dựa mà tổn thương người, nhưng mà kể từ khi con gả cho Sỹ Trần, con phát hiện nếu như không làm chuyện xấu, chỉ có bị dè dặt mà thôi."

Hách Hạ Tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn về phía chồng ở bên cạnh, dùng ánh mắt hỏi thăm anh, cô tự ý có làm khó anh hay không? Có làm anh khổ sở hay không?

Thiệu Sỹ Trần mỉm cười một tiếng, yêu thương vuốt ve cô, lắc đầu một cái, cũng không nói lời nào.

Bây giờ suy nghĩ một chút, rốt cuộc anh đã biết tại sao khi anh đối mặt với cô và đối mặt với người nhà thì cá tính sẽ trở nên như thế.

Đối mặt với người nhà họ Thiệu anh thà im lặng, một chữ cũng không nói, là bởi vì đối với bọn họ anh đã không lời nào để nói.

Nhưng mà đối mặt với vợ của mình thì anh luôn là muốn đánh vào nhiệt tình vừa nóng gây cảm xúc không khí của cô, cảm thụ cảm giác ấm áp và hạnh phúc tản ra từ trên người cô, cho nên. . . . . Anh rất thích đầu võ mềm cùng với cô, cãi nhau với cô một chút.

Anh cũng biết, hiện tại vì sao cô nói lời sắc bén.

Bởi vì cô âm ức thay anh, cảm thấy không đáng giá thay anh, đầu lòng thay anh.

Mặc dù gần đây anh làm cô phiền não, làm cô đau lòng, nhưng mà cô vẫn lựa chọn cho anh nhẹ thở ra một hơi. . . . . A, tại sao anh lại chọn được một người phụ nữ đáng yêu như vậy? Tại sao anh có thể may mắn như vậy, lấy được một người nguyện ý vì nỗi đau của anh mà đau lòng, người phụ nữ vì anh khổ sở mà khổ sở?

"Cha nói rồi, cha có thể kéo con xuống." Lời nói của ông mang theo uy hiếp, cười lạnh nhìn con trai.

Rõ ràng là con trai của mình, lại không suy nghĩ vì cha mẹ, không dạy dỗ tốt người phụ nữ không hiểu lễ phép này, xem ra anh tuyệt đối không sợ sẽ mất đi tất cả.

"Cha phải hủy bỏ tư cách quyền thừa kế của Sỹ Trần? Cha nghiêm túc? Thật sẽ làm như vậy sao?" Hách Hạ Tĩnh tò mò nhìn ông.

"Không tin, chúng ta có thể đợi xem!" Nhìn đáng vẻ phách lối của cô, tính khí người đàn ông cũng nóng nảy. Nếu như bây giờ không áp chế cô thật tốt, sau này thì thế nào?

"Nếu như anh mất đi quyền thừa kế Thiệu thị, sẽ khó chịu sao?" Hách Hạ Tĩnh chăm chú nhìn chồng.

Thiệu Sỹ Trần vẫn không nói lời nào, vẫn mỉm cười như trước.

Đối với anh mà nói, danh lợi mặc dù quan trọng, nhưng khi ở cùng với cô thì anh mới phát hiện không chỉ có danh lợi quan trọng với anh, vui vẻ quan trọng hơn.

Nếu như phải đối mặt với cả nhà lạnh lẽo vô tình, như vậy anh thà buông tha danh lợi đã tới tay, tự mình bắt đầu lại.

Bởi vì gặp cô, cho nên anh có lòng tham, anh cần chính là toàn bộ, không muốn làm mình uất ức, không muốn vợ của mình sống giả bộ trong ngày họ Thiệu.

Nụ cười của anh, đã biểu đạt tất cả với cô.

"Em biết rồi." Hách Hạ Tĩnh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gọi, "Cha."

"Hừ!" Người đàn ông phun tức.

Nói thế nào cũng chỉ là cô nhóc, nhìn đáng vẻ mới phách lối, vừa nghe đến quyền thừa kế của chồng bị cướp đi, cũng bắt đầu lo lắng?

Nhà Hách Hạ thì như thế nào? Còn gái đã gả đi giống như tát nước ra ngoài, dù thương yêu thế nào cũng vô ích, ông tin tưởng nhà Hách Hạ không có còn trai có thể thừa kế gia nghiệp, nhiều lắm là giao ra một phần quyền thừa kế cho con gái, vì duy trì danh tiếng nhà Hách Hạ, nhất định phải lấy người thừa kế có huyết thống từ người thân . . . .

Cho nên ban đầu đồng ý hôn sự này là sai lầm, coi như có thể từ trong đó lấy được một vài chỗ tốt, nhưng mà không kịp dục vọng của hắn.

"Ngày mai để cho Sỹ Trần rời khỏi chức vị người thừa kế Thiệu thị đi! Nếu như ngay bây giờ cần triệu tập gia tộc để công bố, con sẽ rất vui lòng cho cha mượn điện thoại."

Người đàn ông trung niên tròn to mắt, không thể tin được nghe được mình vừa nghe thấy cái gì.

Hách Hạ Tĩnh cầm điện thoại di động lên, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, nhấn xuống phím call.

"Tiểu Tĩnh?" Thấy số cô gọi, nhìn lại tấm hình phía trên dây số một chút, Thiệu Sỹ Trần nghi ngờ nhíu mày.

"Mẹ, con là Tiểu Tĩnh." Không nhìn tất cả mọi người đang kinh ngạc, cô khẽ mỉm cười tà ác."Chúc mừng mẹ, Sỹ Trần sắp rời khỏi Thiệu thị, lúc trước mẹ hi vọng anh ấy ở rể nhà Hách Hạ, tiếp nhận công ty Hách Hạ, chuyện này đã có thể bắt đầu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 9.1

Cửa lớn nặng nề đóng lại, thể hiện sự tức giận bùng nổ thì đáng vẻ Hách Hạ Tĩnh giống như rất mệt, ngã ngồi trên ghế sofa.

Thiệu Sỹ Trần không cách nào phục hồi tinh thần từ trong cơn chấn động, cho đến khi cha mẹ không còn lời nào để nói với bọn họ, tức giận rời đi, mới đột nhiên thức tỉnh.

"Tiểu Tĩnh?"

Mới vừa rồi không phải anh nghe lầm? Công việc của Hách Hạ phải chuyển giao đến tay của anh, để cho anh xử lý, cho anh vào công ty Hách Hạ? Điều này sao có thể?

Hách Hạ Tĩnh không có sức để nói một câu, bụng cóc lên đặt lên bàn, cái ly không có người động tới, đổ nước trà vào trong miệng của mình, sau đó há miệng thờ ơ.

Về mặt Thiệu Sỹ Trần vẫn rất nghi hoặc, thành thật mà nói, không phải anh đàn, mà là phát hiện hình như có chuyện gì bị che giấu, bị mọi người nhà Hách Hạ giấu giếm.

"Tiểu Tĩnh?" Anh đi tới bên cạnh của cô, ngồi xổm xuống, ngắm nhìn cô.

Mặt Hách Hạ Tĩnh mệt mỏi miễn cưỡng liếc nhìn anh, trong mắt thoáng qua tia sáng sắc bén và bất mãn."Thiệu Sỹ Trần!"

Nghe được cô còn gọi cả họ tên của anh, nhìn vẻ mặt cô nghiêm túc, lập tức lòng anh ngưng tụ, tâm tình trở nên nặng nề.

"Anh biết không? Gả cho anh thật rất thiệt thòi." Cô nhấn tâm oán trách.

Ánh mắt của anh cứng ngắc, có chút khổ sở lại bị thương rứt mắt xuống."Anh hiểu rõ."

"Anh biết?" Chân mày cô cau lại, một tay chống đầu.

"Ừ. . . . ." Anh luôn cho rằng cô gả cho anh là uất ức, nếu như không phải là cha mẹ cô ép buộc cô gả cho anh, nói không chừng có người đàn ông tốt hơn có thể cho cô hạnh phúc.

Lúc này, anh không nhìn được thờ phào nhẹ nhõm. Thật tốt cha mẹ cô vì cô lựa chọn chồng là anh, bởi vì là anh, cho nên anh mới có cơ hội gặp gỡ cô, hiểu được giữa đàn ông và phụ nữ nữ phải có tình yêu, để cho anh thể nghiệm cảm giác yêu một người, hiểu rõ thật ra giữa vợ chồng cũng có thể hạnh phúc.

"Anh biết. . . . . Mới là chuyện lạ." Cô nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn anh chằm chằm."Mặc dù tuổi của anh lớn hơn em, suy nghĩ lại ngây thơ hơn em, em vừa mới bắt đầu cảm thấy kết hôn cũng không tệ lắm, mới đang cảm thấy chung đụng với anh là một chuyện đáng để mong chờ, lại phát hiện ra anh là

người ngủ gật không hiểu yêu là gì, người nhà của anh, bao gồm anh, đều không bình thường, trong mắt mỗi người trừ quyền, lợi, cùng danh tiếng bên ngoài, ngoài ra đều là đồ bỏ đi."

Anh sững sờ nhìn cô, không ngờ cô nói hăng chuyện như vậy, anh cho là cô sẽ nói anh không thích hợp làm chồng của cô, phần thua thiệt khi gả cho anh vĩnh viễn đều không thể bù lại, cô hối hận gả cho anh, yêu cầu tách ra. . . . .

"Em thừa nhận với anh trước, hôm nay anh. . . . . Ách. . . . . Thử ký? Bạn gái trước? Tùy tiện, dù sao thì là vị tiểu thư kia tới tìm em, em phải thừa nhận với anh, em hung hăng đã thương tự ái của cô ta, còn uy hiếp cô ta."

Về mặt cô cao ngạo, khiêu khích nói.

Mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng mà thật ra thì cô có chút khản trương, sợ anh vì chuyện cô gái kia mà trách cứ cô, sợ anh vì những người phụ nữ khác ra mặt mà trách cô thôi.

Chỉ là cô chờ trong chốc lát, thế nhưng anh lại không có lên tiếng.

Cô lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lại nghiêm nghị nói: "Còn nữa, em không nghĩ muốn xin lỗi, về hành động vô lễ đối với cha mẹ, bởi vì em cảm thấy giọng điệu của bọn gái tiếp tổn thương em và người nhà em. Mặc dù em gả cho anh, nhưng không có nghĩa là gả toàn gia tộc, nếu như bây giờ anh bất mãn, có thể mắng em, chẳng qua em sẽ không đổi ý, bởi vì phường thức cư xử của người nhà em khác với nhà anh."

Có một số việc có thể cho qua, có một số việc không thể như vậy, vô luận gia tộc của ỏ có thể lực hay không, chỉ cần có người tổn thương thành viên trong gia tộc, cô nhất định phải bảo vệ, bởi vì không có những người đó, cũng không có sự tồn tại của cô.

Mà bây giờ cô cũng nhận định anh là một phần trong gia tộc của cô, cho nên tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương anh.

"Anh hiểu rõ, ý nghĩ của bọn họ. . . . ." Anh cười khỏ, dù sao từ nhỏ đến lớn lớn lên ở nơi nào, từ nhỏ cảm nhận được bị quên lãng, trừ giá trị lợi dụng, nếu không chuyện sắp bị vứt bỏ ở một bên như vậy, không phải anh chưa từng 1 lần trải qua, cũng chính là bởi vì như thế, cho nên anh mới vì lấy được coi trọng của bọn họ mà cố gắng kinh doanh Thiệu thị.

Anh vẫn nghĩ là như vậy, chỉ cần được người nhà đồng ý là có thể để cho anh thỏa mãn.

Nhưng bây giờ cảm thấy khi đó mình thật là ngu, coi như anh cố gắng như thế nào, bọn họ cũng sẽ không thật sự chấp nhận anh, sẽ không bỏ ra một chút tình yêu nào cho anh.

"Đâu chỉ mình, quả thật ích kỷ cực kỳ, chỉ biết ra lệnh yêu cầu, có rất nhiều còn muốn nhiều hơn, lòng tham vô đáy như vậy, coi như anh cố gắng cả đời, cũng không đạt tới kỳ vọng của bọn họ."

Cô chỉ mới hai mươi một tuổi đều hiểu, vì sao anh lại không hiểu?

"Chị nói cho tem biết, thật ra thì mẹ em muốn để cho các anh nhận công việc của nhà Hách Hạ" Đột nhiên cô nói ra những lời này.

"Hả?" Thiệu Sỹ Trần kinh ngạc nhìn chằm chằm cô.

"Cô sẽ chọn bốn người đàn ông các anh, một mặt là suy tính đến năng lực làm việc của các anh, cảm thấy các anh có tư cách tiếp nhận nhà Hách Hạ. . . . . Dĩ nhiên, tư cách tiếp nhận thứ nhất, là dưới tình huống chúng ta yêu nhau, hoặc thứ hai, các anh nguyện ý ở rể nhà Hách Hạ, mới được chấp nhận. . . . . Mặt khác chính là bà cảm thấy các anh nên chờ xem." Vừa nói đến chuyện này, mặt Hách Hạ Tĩnh trợn trắng, về mặt cũng rất bị đá kích đối với đáp án này."Con gái của mình gả cho người đàn ông đẹp trai lại ưu tú, bà cảm thấy rất có thành tựu. . . . ."

Những việc này, là vào mấy ngày trước lúc cô khóc lóc tâm sự chị hai nói cho cô biết.

Thành thật mà nói, cô cảm thấy bó tay, bởi vì mẹ lại dùng ý nghĩ này để chọn chồng cho bốn đứa con gái bảo bối. . . . .

"Mẹ? Em nói là. . . . . Là mẹ của em chọn chồng cho các em? Là bà yêu cầu các em kết hôn? Không phải là cha em?" Anh cho là người quyết định hôn sự này là cha của cô, là chủ nhà Hách Hạ hiện tại.

"Cha em?" Về mặt của cô có chút quái dị, cười khỏ phát tay một cái."Nếu để cho cha em xử lý hôn sự của chúng em, ông sẽ không để cho chúng em lập gia đình."

"Tại sao?" Chủ nhà Hách Hạ chẳng lẽ không hi vọng con gái của mình kết hôn?

"Dù sao những chuyện này có chút phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn muốn giải thích cũng nói không xong, hơn nữa bây giờ chúng ta đang nói chuyện của anh và em, không nên lôi những người khác vào." Cô nghiêm nghị nghiêm túc nhìn anh chằm chằm."Em thật sự cảm giác mình rất xui xẻo, vốn định buông tay anh."

Nghe giọng cô buồn buồn, giống như là quyết định chủ ý, trong mắt Thiệu Sỹ Trần lập tức lóe lên kinh hoàng.

Cô. . . . . Muốn buông tay anh? Không cần anh nữa?

Anh không cách nào tưởng tượng, mất đi cô, anh còn có thể vui vẻ hay không?

Anh thừa nhận mình ích kỷ, nghĩ đến có một ngày cô sẽ rời đi, anh liền suy nghĩ muốn giam cô trong phòng, không bao giờ để cho cô có cơ hội chạy trốn khỏi anh.

Anh chưa từng để ý một người như thế, chưa từng để ý một người nhiều như vậy, nếu như cuộc sống của anh mất đi tiếng cười của cô, tiếng nói của cô, bóng dáng của cô. . . . . Một lần nữa anh lại không thể diễn tả cảm xúc của mình, người không hiểu tình yêu ấm áp . . . . .

"Lúc trước em đã quyết định như vậy, bởi vì em phát hiện anh mang cho em quá nhiều phiền phức, lại rất nhiều lần, còn có rất nhiều loại thể lợi, thật ra thì em rất ghét mình làm ra hành động tổn thương bộ dáng người."

Nhưng mà vì anh, cô biết ghen là gì, trở nên để ý anh, chỉ cần vừa nghĩ tới đã từng có một người có được người đàn ông của mình, cô phát hiện tâm tình mình rất tệ, thật là xấu, thật là nhớ làm chuyện xấu, này thật không phải là rất tốt hành động cùng thay đổi.

Cô vì anh, dường như mình muốn biến thành một người phụ nữ đáng sợ ngay cả bản thân cũng không nhận ra mình.

"Nhưng em phát hiện em không bỏ được anh, nếu buông tha anh em thật sự không cam lòng, rất tức giận, thật là phiền não. . . . . Anh thật sự rất đáng ghét, chỉ lớn hơn em mười tuổi, dĩ nhiên cũng gặp phải nhiều phiền toái như vậy, anh từng ở chung với người phụ nữ khác. . . . . Em rất tức giận." Cô thẳng thắn nói xong không khách khí, đem đáy lòng chỗ sâu nhất hất ám mặt không chút nào che giấu bày ra.

"Tiểu Tĩnh. . . . . Anh rất. . . . ."

"Em cũng nghĩ tới, anh là một người đàn ông bình thường, quá khứ có bạn gái cũng không sai, nếu như anh sống đến ba mươi mốt tuổi còn chưa từng có một người tình, vậy thì thật sự là không bình thường."

Cô cắt đứt lời xin lỗi của anh, bởi vì cô biết, thật ra thì chuyện này anh không cần thiết phải nói xin lỗi với cô, chuyện này không thể nói là lỗi của người nào, anh không sai, cô cũng không sai, chỉ là lỗi ở người có ham muốn giữ lấy.

Sắc mặt của cô rất khó coi, trừng mắt liếc anh một dáng vẻ muốn cắn chết anh.

"Nhưng chính là em ghen tỵ." Cô không vì giọng điệu ghen tỵ của mình mà cảm thấy có bất kỳ điều gì không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 9.2

Bởi vì ở tương tự chồng xử chi tế, bày ra chính mình đen tối một mặt vốn chính là thiên kinh địa nghĩa hành động, cô không chỉ không muốn che giấu, lại càng không thích đối trá giả bộ mình rất dễ dãi.

"Em ghen tỵ với bất kỳ người phụ nữ nào đã ở chung với anh, dù biết rõ chuyện như vậy là bình thường, em vẫn cảm thấy rất tức giận."

Cho nên cuối cùng anh đã biết, có lúc nghe các bạn bè nói chuyện tình cảm thì vì sao họ sẽ nói dù có tình cảm sâu đậm với bạn trai, không chỗ nào không nói với đối phương, nhưng nhất định hiểu ý lẫn nhau, sẽ không đề cập tới chuyện này, càng sẽ không gây ngốc làm ra muốn cùng đối phương bạn gái trước tương đối người nào tương đối khá loại này ngu xuẩn hành động, đối mặt chuyện tình cảm này, coi như khoan hồng độ lượng hơn nữa, có ít người để tâm nhưng làm cho người khác chắc lưỡi hít hà.

Tâm tình của anh phức tạp, không nói nhìn cô, cô nói thẳng làm anh không phản bác được, nhưng anh vẫn chỉ có thể cố tỏ vẻ bình tĩnh, chờ cô cho anh phán quyết.

"Cho nên nói. . . . ." Cô hít sâu một hơi, đôi mắt trở nên trong trẻo không dứt. "Cho nên em tự hỏi mình, rốt cuộc ý nghĩ trong lòng là gì?"

Hôm nay đang cùng nữ nhân kia trường đàm thì tâm tình của nàng lại hồngбет lại sợ, muốn dứt khoát một chút buông tha thôi, nhưng lại cảm thấy không được buông tha, bởi vì nàng yêu người đàn ông này rồi.

Nếu không, tại sao muốn để ý chuyện trước kia?

Mặc dù muốn mình không để ý, nhưng chỉ cần thấy anh, cô lại mâu thuẫn lại có chút tức giận, cho đến vừa rồi. . . . .

Anh rất hồi hộp, biết cô đã có kết luận cuối cùng.

Suy nghĩ một chút từ khi nào anh lại đáng thương như vậy, thậm chí có một ngày vì người phụ nữ bị đối phương quyết định sống chết của mình? Nhưng anh vẫn không nhận được nín thở chờ đợi.

"Bắt đầu từ hôm nay. . . . . Trong mắt của anh chỉ có thể có em." Cô có chút đáng thương, không tự tin nhìn anh. "Em thừa nhận mình nhỏ mọn, em biết rõ về chuyện tình cảm em còn rất ngây thơ, nhưng. . . . . So với những thứ ghen tỵ và bất mãn kia, em càng quan tâm anh có ở chung một chỗ với em hay không. . . . . Có lẽ cuộc sống tương lai có thể em sẽ rất nhàm chán luôn dung chuyện kia tới tìm anh gây gổ, nhưng anh không thể tức giận, đó là anh thiếu nợ của em, bởi vì anh quá ngu ngốc, để cho em phát hiện chuyện này, làm cho chuyện trở nên phiền toái như vậy."

Anh ngây ngốc nhìn cô, không ngờ sẽ là kết quả này.

Cô đồng ý cho nhau một cơ hội? Mặc dù anh gây phiền toái? Mặc dù người nhà của anh không dễ ở chung? Mặc dù anh có thể từ tổng giám đốc Thiệu thị xuống cấp dưới? Mặc dù. . . . . Cô đề ý quá khứ của anh?

Đột nhiên, anh khẽ cười, nặng nề thở ra một hơi.

Tại sao anh lại quên vợ anh hiền lành đơn giản như thế nào? Làm sao sẽ quên vho tới bây giờ vợ anh rất ít khi suy nghĩ phức tạp? Có một số việc, mặc dù đang tính, nhưng là cô hiểu được chuyện đúng chuyện sai, không phải bốc đồng kích động làm.

Sauk hi nói ra ý nghĩ và đáp của mình án, chẳng biết tại sao, Hách Hạ Tinh cảm thấy tâm tình rộng mở thoải mái.

Dùng cảm đối mặt vết thương lòng thật ra cũng không dễ dàng, hơn nữa. . . . . Có lẽ cũng cần một chút thời gian mới có thể thật sự quên được, nhưng nếu như có thể dùng cảm tiếp nhận nó, tảng đá lớn kia cuối cùng cũng có thể biến mất theo thời gian.

Thiệu Sỹ Trần nâng khuôn mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô một cái. "Cám ơn em, Tiểu Tĩnh, em không biết đáp án của em có ý nghĩa thế nào với anh."

Anh không nhịn được kích động ôm cô, chưa bao giờ từng nghĩ tới có một ngày mình có cảm giác hạnh phúc kích tình, cũng được loại này làm người, chưa từng nghĩ qua sẽ rộng mở trái tim với người khác, không ngờ quý thần xui khiến lấy được người phụ nữ đặc biệt, hoạt bát hiếu động, vợ anh luôn không an tĩnh lại đáng yêu.

"Tốt. . . . . Được rồi! Anh. . . . . Anh cũng đừng khách khí." Lời nói của anh quá thành khẩn, trong khoảng thời gian ngắn, cô cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Ai muốn người luôn lạnh lẽo này, mặt mũi anh mất cân đối, thần kinh không ổn định.

Nhưng bây giờ đối mặt với cô thì anh sẽ cười, dùng nụ cười dịu dàng động lòng người đó hấp dẫn cô, làm hại cô rất không quen lại rất hưởng thụ.

Cô cứng ngắc vron tay, vỗ vỗ lưng của anh, bị anh ôm chặt, không thể thở nổi.

"Được. . . . . Được rồi! Anh. . . . . Đừng ôm nữa, hôm nay em quá mệt, hiện tại chỉ muốn tắm, anh cũng làm việc cả ngày, chúng ta nên nghỉ ngơi sớm một chút." Cô thật sự là bận rộn cả ngày, vừa mệt mỏi lại suy nghĩ nhiều.

Nếu cô đã quyết định bỏ qua chuyện quá khứ của anh, cũng không cần nhắc mãi chuyện này.

Có một số việc, sau khi nói xong đã hiểu rõ ràng, sao không làm một người hào phóng, bỏ đi thành kiến?

Thời gian qua anh và cô không qua lại, mà bây giờ cuộc sống sau này của cô và anh.

Phải xem chuyện trước mắt, cũng phải nhìn về tương lai, nhưng tuyệt đối không quay đầu lại nhìn về quá khứ.

Chúng ta? Đột nhiên, nụ cười của anh trở nên rộng hơn, phát hiện mình rất thích cô nói ra hai chữ "Chúng ta" này.

"Không có vấn đề." Anh ôm lấy cô.

"A? Anh ở đây làm cái gì? Thiệu Sỹ Trần, anh làm sao. . . . ."

"Em vừa rồi gọi anh là gì?" Anh cất bước, đi tới phòng ngủ hai người.

"Chính là Thiệu. . . . . Sĩ. . . . . Sĩ Trần." Cô đỏ mặt, ngoan ngoãn thay đổi cách gọi.

"Đi, chúng ta đi tắm"

"Em . . . . . Chúng ta?"

"Đúng, vừa rồi không phải em nói chúng ta sao?"

"Em nào có? Em nào có nói chúng ta. . . . ." Cô chỉ nói là chúng ta sớm nghỉ ngơi một chút. . . . . Chưa nói chúng ta tắm chung nha!

"Nếu muốn nghỉ ngơi sớm một chút, hai người cùng hành động sẽ nhanh hơn." Anh nghiêm mặt lời nói mập mờ.

Gương mặt của cô đỏ hơn, cảm thấy lúng túng.

Mặc dù có tiến một bước thân mật với anh, nhưng mà dù nói thế nào thì cô vẫn còn trẻ, dễ dàng xấu hổ!

"Đợi. . . . . Chờ một chút, vừa rồi không phải. . . . ."

"Không còn kịp rồi, anh đã nghe được rồi." Anh mỉm cười tiến vào phòng ngủ, tiếp đó lại đi về phía phòng tắm.

"Hơn nữa. . . . . " Anh cúi đầu, thâm tình chăm chú nhìn cô.

Lỗ tai của cô đỏ lên, ngẩng nhìn anh, hơi mất tự nhiên cắn cắn môi,

"Thế nào. . . . ."

"Anh muốn ôm em." Anh nhẹ giọng nói, trong mắt mang theo tình yêu nồng đậm.

Tim của cô không khống chế được đập nhanh hơn, cảm giác trong cơ thể nóng lên.

"Ôm. . . . . Ôm liền ôm sao!"

Tại sao anh lại nói như vậy? Hơn nữa ánh mắt của anh, làm cho tim cô đập rộn lên! Người đàn ông này rất đáng ghét, chột bắt đầu thi triển sức quyến rũ của mình đối với cô.

Cô thừa nhận mình rất yếu, không chịu nổi hấp dẫn mê người của anh, chỉ bị anh nhìn như vậy, cô liền khản trương không dứt, tim đập rộn lên.

Anh cúi đầu, cắn lên tai cô. "Em biết, không phải loại ôm này."

"Không đúng ? Vậy. . . . ." Cô rất ngốc, còn muốn đặt câu hỏi, trong nháy mắt đang chống lại ánh mắt anh, trái tim rung động nhảy lên, toàn thân nóng lên.

Ngọn lửa trong mắt anh, làm cô dù có ngu ngốc như thế nào nữa, cũng biết ý nghĩa của nó.

"Anh. . . . ." Cho nên đây chính là sự khác biệt giữa người hai mươi tuổi và hơn ba mươi tuổi sao? Ở phương diện này, anh luôn dễ dàng nắm giữ tâm tình của cô trong tay.

Anh buông cô xuống, chống đỡ cả người cô ở trên tường.

Cô vừa ngẩng đầu lên, môi của anh liền che lại hơi thở của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 10.1

Sáng sớm, tiếng chuông điện thoại di động reo.

Hách Hạ Tĩnh vẫn ngủ say, không bị đánh thức, ngược lại bên cạnh cô Thiệu sỹ Trần đã tỉnh.

Mắt anh nhìn điện thoại di động của cô, không tính đứng dậy nghe điện thoại giúp cô.

Một lát sau, cuộc gọi tự động chuyển vào hộp thư thoại.

Nhìn người ngủ say bên cạnh anh, hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại, ôm chặt thân thể ấm áp của cô, lại nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Không ngờ cô giống như bị anh đánh thức, nhẹ giọng nức nở, mà chuông điện thoại di động của cô lại vang lên. Anh mở mắt ra lần nữa, trong mắt lộ vẻ bất mãn.

Sáng sớm, người nào không biết ý gọi điện thoại tới quá nhiều như vậy?

Hách Hạ Tĩnh cũng đã nghe thấy tiếng chuông, mơ mơ màng màng mở mắt ra, vươn tay, khua loạn lung tung, thật vất vả tay mới nắm được điện thoại.

"Tôi là Hách Hạ Tĩnh. . . . . Là ai. . . . . Há?"

Hình như không đợi cô nói xong, người ở đầu kia điện thoại đã cướp lời mở miệng trước.

"Chị? Sao vậy?" Cô ngáp một cái, ngẩng đầu lên, thấy chồng cô đang mở to mắt nhìn mình, cô cười ngọt ngào với anh, "Em? Tại em ngủ. . . . ." Đột nhiên, vẻ mặt của cô trở nên nặng nề.

"Chị nói cái gì?"

Không biết người bên kia điện thoại nói những gì, mà cô lập tức ngồi bật dậy.

"Tại sao? Làm sao lại như vậy? Nhưng. . . . ."

Mặt cô lộ vẻ khó khăn, quay đầu, nhìn Thiệu Sỹ Trần một cái.

"Cho nên nói. . . . . Không được ah..! Tại sao có thể?" Cô kích động rống to, buồn ngủ trong nháy mắt đã tan biến hết.

"Em. . . . . Được, em biết rồi, em lập tức lên đường, em sẽ liên lạc với bà."

Cũng không quan tâm chân mình còn đang mềm nhũn, cô nhảy xuống giường, lao đảo chạy vào phòng tắm, lại nhanh chóng gọi điện thoại.

Đội trong chốc lát, đối phương nghe.

"Là con, Tiểu Tinh. . . . . Việc lớn không tốt rồi, con cho mẹ biết. . . . ."

Cô đóng cửa phòng tắm, vội vội vàng vàng tắm.

Thiệu Sỹ Trần nằm ở trên giường, vẻ mặt rất nghi hoặc nhìn chằm chằm phòng tắm, cảm giác. . . . . Giống như mình hoàn toàn bị bỏ quên, sắc mặt của anh tối sầm.

Mười phút sau, Hách Hạ Tinh lao ra khỏi phòng tắm, lấy một bộ quần áo, nhanh chóng mặc vào.

Cô xoay người, tính toán ra cửa, khi thấy sắc mặt âm trầm của chồng cô thì nét mặt của cô có chút tế nhị lại quý dị, cười khổ một tiếng, tiếp tục làm việc của mình.

Hiện tại cô thật không có thời gian giải thích với anh! Đây chính là liên quan tới hạnh phúc cả đời, từng giây từng phút đều rất quan trọng.

Sau khi cô chuẩn bị xong, thời gian không quá mười lăm phút.

Cô chạy tới cửa phòng, muốn đi.

Lúc này, sự kiên nhẫn của anh đã đạt tới cực hạn, cũng cảm thấy rất khó chịu.

Cô không nói gì với anh? Không giải thích xảy ra chuyện gì đã vội vã rồi đi?

"Sì Trần!" Đứng ở cửa phòng Hách Hạ Tinh đột nhiên xoay người, nhìn anh với vẻ mặt phức tạp.

Anh đang muốn bộc phát, lúc cô gọi anh, anh phải cố kiềm chế mới không phát điên.

Coi như cô có chút hiểu biết, muốn giải thích với anh đi!

"Thế nào?"

"Ách. . . . . Hôm nay. . . . . Đừng đi làm, ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, không cho phép ra cửa, cửa sổ cũng không thể mở, còn nữa, nếu có người nhấn chuông cửa, tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối không thể mở cửa, có biết hay không? Nhất định không cho phép ra cửa, tuyệt đối không thể mở cửa, nhớ đó! Em sẽ sớm trở về ." Cô nói xong rất nghiêm túc. Nhưng mà, không có giải thích rõ ràng cho anh. . . . .

Anh khẽ kinh ngạc, nhìn cô chằm chằm, đang muốn bắt đầu bộc phát, cô lại không cho anh cơ hội làm chuyện xấu, xoay người rồi đi.

Sau vài giây, anh nghe thấy tiếng cửa lớn nặng nề đóng lại.

Chuyện này. . . . . Đang làm cái gì?

Bảo anh. . . . . Ngoan ngoãn đợi ở trong nhà? Ngoan ngoãn? Ngoan ngoãn đợi ở trong nhà? Tại sao trong lòng anh có cảm giác vừa lo lắng vừa khó hiểu? Cô có chuyện gì sao?

Anh đứng dậy xuống giường, đi vào phòng tắm.

Mấy phút sau, anh đi ra khỏi phòng tắm thì càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện gì không đúng.

Anh cầm điện thoại di động lên, gọi số điện thoại của cô.

Nhưng. . . . . Điện thoại di động cô không mở?

Chân mày càng chau chặt lại, bởi vì không có được đáp án, anh lo lắng lại càng lo lắng.

Suy nghĩ một chút, anh gọi một dãy số điện thoại khác.

"Tôi là Đỗ Nhất Phi." Người đàn ông bắt máy chần chờ mở miệng.

"Là tôi, anh. . . . . Bây giờ anh ở nơi nào?" Giọng của Thiệu Sỹ Trần có vẻ nghi ngờ.

"Chính là. . . . . Anh hỏi tôi ở nơi nào làm cái gì?" Đỗ Nhất Phi nhảy cảm chất vấn.

"Nếu như bây giờ anh vẫn ở cùng với người phụ nữ nhà Hách Hạ như vậy tôi muốn hỏi anh một chuyện." Giọng Thiệu Sỹ Trần rất trầm thấp.

"Chuyện gì?"

"Bây giờ người phụ nữ của anh ở nhà Hách Hạ sao?" Trước hết anh phải xác định vấn đề này, bởi vì hiện tại người đàn ông đang nói chuyện cùng anh chính là chồng của chị gái Hách Hạ Tĩnh.

"Đúng, tôi và tiểu Vũ ở nơi này."

"Hách Hạ Vũ. . . . . Bây giờ đang ở nhà sao?" Giọng của Thiệu Sỹ Trần trở nên không xác định, bởi vì nghe ra giọng điệu người kia tế nhị kỳ quái.

"Có ở nhà không? Nếu như cậu hỏi hai mươi phút trước, đúng, cô ấy vốn là ngủ ở bên cạnh tôi, nhưng vừa rồi có một cuộc điện thoại gọi tới, sau đó cô ấy rất tức giận, lại rất vội vàng lao ra cửa nhà." Giọng điệu Đỗ Nhất Phi quả nhiên có vấn đề, hơn nữa cũng giống như anh, giống như có chuyện nào đó không hiểu."Người phụ nữ của cậu đâu? Bây giờ cô ấy có ở nhà không?"

"Tình huống của cô ấy cũng không khác người phụ nữ của anh bao nhiêu, chỉ khác ở chỗ, hai mươi lăm phút trước cô ấy còn ngủ ở bên cạnh tôi, hai mươi lăm phút sau rống lên mấy câu với tôi muốn tôi trốn ở trong phòng, không cho phép để cho người khác phát hiện trong nhà có người tồn tại, ngay sau đó vội vàng xông ra ngoài."

"Rất tốt, vợ tôi cũng cảnh cáo tôi. . . . .Rốt cuộc họ nhận được điện thoại của ai gọi tới?"

"Tôi có nghe thấy cô ấy gọi tên đối phương." Thiệu Sỹ Trần lạnh lùng nói, anh muốn xác định chị nào tìm cô, đã xảy ra chuyện gì.

"Cậu có nghe được không? Là ai?" Đỗ Nhất Phi càng hiếu kỳ hơn so với anh.

"Chị. . ."

"Hà?"

"Cô ấy gọi đối phương là chị, tôi đoán là của chị của cô ấy, anh biết, cô ấy là út."

"Tiểu Vũ là thứ ba, cho nên cậu mới gọi điện thoại tới hỏi tôi, muốn xác định có phải tiểu Vũ gọi cô ấy hay không?" Đỗ Nhất Phi hiểu đáp lại.

"Ừ."

"Nói như vậy.... Không phải Tiểu Vũ gọi, thì có thể là hai người chị của cô ấy."

"Cũng có khả năng là chị cả."

"Vây..."

"Tôi liên lạc với chị cả." Thiệu Sỹ Trần suy nghĩ một chút, ra quyết định.

"Được, vậy tôi liên lạc với bên kia." Đỗ Nhất Phi cũng ra quyết định.

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

Cũng trong lúc đó, thuộc sĩ bụi nghe được đối phương đầu kia cũng truyền tới tiếng chuông cửa.

"Chỗ của cậu có người nhấn chuông cửa?" Đỗ Nhất Phi hỏi.

"Chỗ của anh cũng có sao?" Thiệu Sỹ Trần không nhận được nhủ mày. Chuyện gì... Có chút kì quái?"

"Này, có nhớ chuyện người phụ nữ của cậu nhắc nhở hay không? Không thể để cho người khác phát hiện chúng ta ở trong phòng."

“Ừ...” Thiệu Sỹ Trần do dự nhìn chằm chằm cửa, trong mắt lộ ra tia chất vấn.

Chẳng lẽ.... Chuyện gấp đến nỗi không kịp giải thích với anh?

Mặc dù vợ mãnh liệt yêu cầu, nhưng mà muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mở cửa có lẽ là phương pháp giải đáp tốt nhất.

Cho nên, rốt cuộc muốn không mở cửa?

***

Thiệu Sỹ Trần bị một người đàn ông lẽ độ lại cưỡng chế mời ra ngoài phòng, lại không cho cự tuyệt yêu cầu lên xe.

Sau đó tên kia rất có lễ phép, mặt mỉm cười với người đàn ông ngồi trong xe cùng anh, cũng giống như anh nhìn tài xế rất xa lạ, một đường lái về phía tòa nhà xa lạ nào đó ở đỉnh núi.

Khi xe tiến vào rừng núi, anh từng hoài nghi có phải mình đắc tội với tổ chức xã hội đen nào hay không, đối phương định mang anh lên núi kín đáo này giải quyết, mà anh cũng bắt đầu hồi hận thế nhưng mình ngoan ngoãn nghe lời lên xe người lạ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu không phải là Tiểu Tinh mãnh liệt yêu cầu anh như vậy, tự anh cũng nhạy cảm phát hiện có cái gì không đúng, hiện tại anh sẽ ngồi ở trên chiếc xe này sao?

Cho nên chỉ cần gặp chuyện có liên quan tới cô, anh sẽ luôn trở nên không bình thường....

Khi xe dừng lại thì Thiệu Sỹ Trần không khỏi sửng sốt.

Một lát sau, anh đi xuống xe, rất khó khăn nhìn cảnh tượng phía trước.

Không phải gặp tổ chức xã hội đen, cũng không phải là đối phương tính để cho anh biến mất, mà là....

Anh nhìn thấy mấy ông già đang trồng trọt trong ruộng đồng mệnh mông, người bọn họ mặc áo lót, trên đầu đội mũ, trên tay cầm cái cuốc, khăn lông vây quanh cổ, dưới ánh mặt trời mồ hôi như mưa.

Thành thật mà nói, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm phải... Mấy ông già làm việc dưới ruộng, khuôn mặt của bọn họ nhìn rất quen mắt, nhìn quen mắt đến nỗi khi anh kinh ngạc nhìn bọn họ thì trong lòng có thể vô thức kêu lên tên của bọn họ.

Bao gồm cha vợ của anh, hiện này có quyền thế cực lớn, tài lực, địa vị và danh tiếng, có thể nói là chủ nhà Hách Hạ giàu nhất cả nước, cùng với uy vọng danh tiếng, nhân vật lớn ở công ty Hách Hạ nắm bắt mọi thứ.... Cày ruộng? Những người này lại đang làm nông nghiệp?

Nếu như không phải nghe tên mấy người này nhiều nên thuộc, thấy ăn mặc và hành động của bọn họ, ai có thể tưởng tượng bọn họ có thể dễ dàng rung chuyển mạch máu kinh tế Á Châu, theo bọn họ vui mừng, chỉ cần há mồm là có thể hô mưa gọi gió?

Người đàn ông mang anh đến đây đã không biết chạy đi đâu, Thiệu Sỹ Trần đứng tại chỗ, nhìn những người kia hưởng thụ ánh mặt trời y hệt chịu đựng lẽ rủa tội, bận rộn làm việc làm không biết mệt mồ hôi đổ như mưa. Rốt cuộc, khi mấy ông già hoàn thành công việc được một đoạn, nguyên ý ngẩng đầu lên, nhìn về phía anh đang ngây ngô đứng.

Anh nhìn thấy chủ nhà Hách Hạ trừng mình một cái, cũng không biết nói những gì với mấy ông già bên cạnh, chỉ thấy chủ nhà nhà Hách Hạ ở bên ngoài, những người khác vác cuốc, lạnh lùng hung ác trừng anh vài lần, mới không phục đi tới phía trước nhà lớn.

Thật ra thì anh vẫn không biết, thành viên gia tộc Hách Hạ sống ở trong ngọn núi này.

Ở đất bằng phẳng, nhà Hách Hạ có một ngôi biệt thự, ban đầu anh cho đó là chỗ ở của bọn họ, nhưng bây giờ xem ra, hình như bọn họ còn xem ngôi nhà khổng lồ này là nhà chính, đồng thời cũng ở nơi này hưởng thụ....

Chủ nhà Hách Hạ đi tới bên cạnh Thiệu Sỹ Trần, không nhìn sự có mặt của anh, tự mình ngồi ở trên bùn đất, đặt cái cuốc trên tay sang một bên, vô cùng khó chịu ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Thiệu Sỹ Trần.

Bị hình ảnh kinh người này dọa sợ Thiệu Sỹ Trần tỉnh táo phục hồi lại tinh thần, không để ý bộ đồng phục giá trị bảy vạn tám mặc trên người, cũng ngồi trên chiếu.

“Cậu nói ra điều kiện đi, muốn thế nào mới nguyện ý ký tên ly hôn cùng con gái của tôi!” Chủ nhà Hách Hạ dứt khoát mở miệng, nghe giống như là đang hỏi, nhưng thật ra là ra lệnh.

Thiệu Sỹ Trần quay đầu, nhìn cha vợ của anh.

Đây là lần đầu tiên hai người bọn họ gặp mặt ở khoảng cách gần, cho dù là ngày kết hôn, anh cũng không có cơ hội nói chuyện cùng với vị đại gia này, mà nay, trong nháy mắt tiếp xúc, ngay cả cơ hội chào hỏi anh cũng không có, câu đầu tiên của đối phương là muốn anh và vợ anh ly hôn?

Ly hôn?”

Chủ nhà Hách Hạ không cười, tuyệt đông giống như là đang nói đùa, “Đúng, rời khỏi con gái của tôi, tôi không thừa nhận cậu là chồng của Tình nhi.” Ông chặc một tiếng, đôi mắt toát ra sát khí. “Chỉ cần cậu và con gái tôi ly hôn, điều kiện tùy cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương cuối

"Tại sao?"

"Cậu không cần phải biết nguyên nhân, cần thận suy nghĩ lời của tôi nói, đối với cậu mà nói điều kiện này như quà tặng trên trời rớt xuống, chỉ cần cậu mở miệng, tôi liền có thể hoàn thành tâm nguyện của cậu, tôi nghe nói sự nghiệp cậu mưu tính không nhỏ, nếu như bây giờ có thể lấy được một nửa ích lợi nhà Hách Hạ từ trên tay tôi, danh tiếng nhà họ Thiệu như mặt trời buổi trưa chỉ là sớm muộn rồi."

"Con cũng không muốn ly hôn." Thiệu Sỹ Trần không chút nghĩ ngợi liền bác bỏ yêu cầu của ông.

Ông chủ nhà Hách Hạ neho mắt lại, nhìn anh chăm chăm, giọng điệu cực kỳ khó chịu, "Cũng không bảo cậu phải cho tôi đáp án ngay bây giờ, là để cho cậu hiểu rõ được mất từ lợi ích này, trở lại nói cho tôi biết."

"Cha, những chuyện này không cần suy nghĩ mấy ngày, hiện tại con có thể trực tiếp cho cha đáp án, con không muốn mất đi Tiểu Tình, chỉ nhằm chiếm được những thứ đó."

"Ai là cha cậu? Không nên gọi thân thiết như vậy!" Mặt ông chủ nhà Hách Hạ kích động, rất ghét anh gọi như vậy, vô cùng chán ghét, đáy mắt lóe lên lửa giận. "Không lẽ cậu tham lam muốn mơ tưởng cả hai sao?"

"Không, cha hiểu lầm, con không muốn những lợi ích nhà Hách Hạ cung cấp, chỉ cần Tiểu Tình."

Ông chủ nhà Hách Hạ nhẹ chặc một tiếng, trong mắt lóe lên khinh bỉ. "Cậu ở đây vờ tha để bắt thật? Cho là nói như vậy là có thể làm tôi tin tưởng cậu? Cậu cho rằng chỉ cần nắm chặt con gái của tôi, một ngày nào đó sản nghiệp nhà Hách Hạ cũng sẽ rơi vào trên tay cậu?"

Thiệu Sỹ Trần không nhìn được khẽ mỉm cười, đột nhiên cảm thấy chủ nhà Hách Hạ trước mắt hình như không lãnh khốc trầm mặc giống như mọi người bên ngoài bình luận lắm, mặc dù khó khăn chung đụng và cá tính xảo trá còn hơi giống, nhưng chỉ chuyện không che giấu tâm tình thái độ của mình, đã đáng giá để người ta coi trọng. "Cha, coi như Tiểu Tình không chiếm được sản nghiệp nhà Hách Hạ, tình cảm của con với cô ấy cũng sẽ không thay đổi."

"Tình cảm của cậu với con gái tôi?" Chủ nhà Hách Hạ đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm Thiệu Sỹ Trần. "Cậu có một người phụ nữ làm người tình, cô thư ký kia! Cậu không coi trọng hôn nhân, người trong gia đình của cậu bình thường hay sao? Cậu cho rằng tôi không biết những điều này? Thiệu thị không có một người hiểu yêu, có yêu, vì tư lợi hung ác còn không có lương tâm, cậu bảo tôi tin cậu có tình cảm với con gái tôi cái gì chứ?"

"Chaa, conta không phủ nhận ý nghĩ của bọn họ là không đúng, cũng không phủ nhận trước kia con có loại suy nghĩ này, nhưng mà bây giờ. . . . ." Anh nghiêm túc ngắm nhìn ông. "Tiểu Tình thay đổi con, bây giờ đối với con mà nói, quan trọng nhất là gia đình. . . . ."

"Sỹ Trần? Làm sao anh ở chỗ này?" Giọng nói quen thuộc mang theo kinh ngạc từ phía sau lưng anh truyền đến.

Thiệu Sỹ Trần quay đầu, nhìn thấy vợ mình. "Tiểu Tình?"

Mặt Hách Hạ Tĩnh mờ mịt nhìn chồng, lại thấy cha vẻ mặt khó chịu đứng cạnh anh, vội vàng chạy lên trước.

Đi tới bên cạnh chồng, kẹp ở giữa cha và chồng, ánh mắt cô lộ vẻ bất mãn. "Cha, con đã nói sẽ không ly hôn, kết quả cha lại tìm tới chồng con?"

Từ chỗ chị gái sau khi biết cha đang có kế hoạch phá hỏng hôn nhân của bốn cô con gái, cô chạy không ngừng đi tìm chị gái, muốn hiểu cặn kẽ tất cả tình huống, đồng thời cũng gọi điện thoại, nói chuyện với cha một chút, ai biết ông ấy hoàn toàn là đùa bỡn tếu húng, so với cô còn tùy hứng hơn, không có chút nào muốn nghe cô nói, lập tức cúp điện thoại.

Cô cảm thấy rất lo lắng, cô dứt khoát kiên quyết trở lại trên núi, tính toán gặp mặt cha nói chuyện một chút, để cho ông hiểu rõ cô kiên định quyết tâm, đồng thời cũng muốn tỏ cáo với mẹ.

Nhưng cô còn chưa vào nhà, ngược lại thấy chồng cô và cha đang nói chuyện với nhau, hơn nữa nét mặt cha thoạt nhìn rất khó chịu !

Ông chủ nhà Hách Hạ thấy con gái, đầu tiên là vui sướng, nhưng bởi vì thấy con gái chỉ bảo vệ chồng của mình, đề phòng người cha này giống như đề phòng cướp, tâm tình lập tức trở nên rất tệ, ông hung hăng nhìn chăm chăm Thiệu Sỹ Trần, lần này không chỉ xem anh là kẻ địch, thậm chí sát khí còn không ngừng tăng lên.

Không nhìn lửa giận của cha, Hách Hạ Tĩnh lại quay đầu, "Sỹ Trần, anh cũng vậy, không phải bảo anh không được phép mở cửa? Làm sao anh vẫn mở cửa ra? Còn nữa, coi như mở cửa, tại sao có thể cứ đi cùng người không quen biết như vậy?" Cô bắt mắt trách cứ chồng mình, đôi mắt lóe lên tức giận.

Khó trách lúc cô vừa mới tới đúng lúc nhìn thấy thư ký của cha ngồi trong xe chuẩn bị xuống núi, lúc ấy cô còn không hết tò mò, làm sao anh ta lại lên núi?

Dù sao bình thường không phải quan trọng, chắc là mọi người sẽ không đi lên quấy rầy mấy ông lão bọn họ. . . . . Thì ra là . . . . .

"Tiểu Tĩnh, em chưa giải thích với anh chuyện gì xảy ra đã chạy đi, em cảm thấy anh sẽ không lo lắng sao?" Thấy vợ lo lắng cho mình, làm cho nhu tình trong mắt anh càng thêm rõ ràng.

"Coi như lo lắng, cũng không thể chờ em về nhà hỏi lại em sao!"

"Anh sợ em xảy ra chuyện nguy hiểm! Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì không còn kịp rồi." Anh vươn tay, sờ sờ đầu của cô.

"Nhưng anh không biết tới nơi này có bao nhiêu nguy hiểm sao? Cha vẫn muốn để cho chúng ta cũng ly hôn đó!" Nói xong không để ý tới cha đang tức giận, nhưng cô vẫn nhìn không được vụng trộm nhìn cha một cái.

Dĩ nhiên, ông chủ Hách Hạ cũng rất nể tình, dùng sức hừ một tiếng với cô, biểu đạt mình bị cô làm cho đau lòng và bị thương.

"Nếu hi vọng chúng ta ly hôn, tại sao phải cho chúng ta kết hôn? Dù là mẹ yêu cầu, hôn sự cũng là mẹ quyết định, nhưng cha mới là chủ nhà, không phải sao? Làm sao sẽ. . . . ."

"Đó là bởi vì cha rất nghe lời mẹ, coi như cảm thấy bất mãn với chuyện chúng ta kết hôn, vẫn không muốn tranh cãi với mẹ, cho nên mới lén lút tính toán nha!" Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Hách Hạ Tĩnh nhìn cha, "Cha, cha lén lút cho người theo dõi bốn chị em chúng con, có đúng hay không? Con đã biết, cha phát hiện chuyện người phụ nữ của Sỹ Trần trước kia, cũng biết người phụ nữ kia tới tìm con nói chuyện."

"Đúng! Con gái, nghe lời cha nói, tên tiểu tử kia không được, trước kia cậu ta có người tình, người phụ nữ kia còn muốn cùng cậu ta duy trì quan hệ bí mật, chúng ta không cần cậu ta nữa, chaa sẽ giúp con tìm người đàn ông tốt hơn."

"Cha, cha biết rõ đó là chuyện trước kia."

"Dù là chuyện trước kia, cũng có thể lấy ra tính sổ, tại sao chồng của con gái cha có thể người có tình? Hôn nữa cha nghe nói cậu ta vốn định cưới người phụ nữ kia." Ông chủ Hách Hạ vội vàng đâm thọc.

"Cha, đó là chuyện quá khứ. Hôn nữa có ai nào không có quá khứ? Anh ấy ba mươi hơn rồi, nếu chưa từng có tình yêu, đó mới đáng sợ." Sáu khi muốn quên chuyện này, cô phát hiện mình ngược lại không có để ý như vậy nữa rồi.

"Trước khi cha gặp mẹ con cũng chưa từng yêu ai, khi đó cha cũng hơn ba mươi tuổi?" Ông chủ Hách Hạ thẳng thắn hùng hồn nói, hơn nữa giọng điệu nghe rất là hài lòng.

Hách Hạ Tĩnh có chút lúng túng, lại thấy Thiệu Sỹ Trần lộ vẻ mặt áy náy không được tự nhiên.

"Cha, cha không thể mang chuyện ngày xưa so với bây giờ, trước kia luôn là tương đối. . . . ."

"Chính là chồng con gái cha thì không được!" Ông chủ Hách Hạ bắt kẻ con gái nói gì, dù thế nào đi nữa ông chính là bất mãn, vô luận như thế nào cũng muốn dùng tất cả biện pháp đoạt lại con gái.

"Cha!" Hách Hạ Tĩnh cắn môi, vẻ mặt túng quẫn.

Cô biết cha rất thương con gái mình, nhưng là tham muốn giữ lấy đã cường đại đến tình trạng này, mấy người con gái bọn cô cũng thật rất đáng thương! Từ nhỏ đến lớn do người cha quá yêu thương con gái này, mới có thể làm hại chuyện tình yêu của các cô vẫn rất khó khăn.

"Tốt lắm, mặc kệ nói thế nào, đều không cho phép con và tên tiểu tử này ở chung một chỗ, nếu như cậu ta không ly hôn, chúng ta liền dùng sức mạnh, xem ai lợi hại hơn!" Ông chủ Hách Hạ không khách khí đề nghị, tuyệt không quan tâm hình tượng của mình sẽ bị tổn thương hay không.

"Cha!" Hách Hạ Tĩnh nhìn cha, lần đầu tiên phát hiện đối với mọi chuyện của con gái cha mình nhìn mọi chuyện còn ngây thơ nghiêm trọng hơn.

Mặc dù vẻ mặt Thiệu Sỹ Trần lạnh nhạt, nhưng mà trong lòng thật sự kinh ngạc không nhỏ.

Suy nghĩ một chút người đàn ông trước mắt này ở thương trường hô mưa gọi gió, thế nhưng cũng có một mặt làm người ta nhìn dờ khóc dờ cười như thế, hiện tại anh thật sự tò mò, rốt cuộc trong gia tộc này có bao nhiêu bí mật không muốn người ta biết? Còn nữa, anh có chút hâm mộ lại vui mừng mình cũng trở thành một thành viên trong gia tộc, loại không khí náo nhiệt thú vị này, cho tới nay đều là phương thức sống anh không ngừng hướng tới.

"Nói tóm lại, cha không cho phép con và cậu ta ở chung một chỗ, con là bảo bối của cha. . . . ."

"Ai không cho người nào ở một chỗ?" Một giọng nói êm ái từ bên cạnh ba người truyền đến.

Nhất thời, trong mắt lóe Hách Hạ Tĩnh sang lên, về mặt Thiệu Sỹ Trần vẫn rất nghi hoặc.

Nét mặt ông chủ Hách Hạ kỳ quái nhất, đằng đằng sát khí đột nhiên biến mất tích, thay vào đó lại có chút vô tội, có chút sợ cũng có chút khản trương.

Thiệu Sỹ TRẦN nhìn người phụ nữ đi tới, khuôn mặt của bà rất quen thuộc, đó là Hách Hạ phu nhân, vợ chủ nhà, anh chỉ gặp bà một lần trong hôn lễ, nhưng lúc đó ấn tượng của anh với bà chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, chỉ có thể bám vào chồng bên cạnh, không nói bất kỳ tiếng nào.

"Ông xã, anh muốn cho ai ly hôn với ai? Không cho phép ai ở chung một chỗ?" Hách Hạ phu nhân ôn nhu cười chum chim nhìn chồng mình, một đôi mắt hết sức trong trẻo, làm cho người ta nhìn cũng biết cô đúng là một người phụ nữ dịu dàng.

"Bà xã. . . . ." Nét mặt ông chủ Hách Hạ thật làm cho người khác không thể tưởng tượng nổi, kinh hoàng lắc đầu mãnh liệt với vợ mình. "Không có. . . . . Không có, tôi cũng không có nói cái gì."

Hách Hạ phu nhân nhìn con gái nhìn thấy mình như nhìn thấy cứu tinh, phát hiện con rể nghi ngờ ngấm nhìn mình, nhìn lại về mặt bi thảm đáng thương của chồng mình một chút, không khỏi cười khẽ một tiếng, êm ái nói: "Thật sao? Chưa? Nếu như không có là tốt nhất, anh phải biết, em đã rất mệt mỏi, con gái chúng ta cũng rất mệt mỏi, thật vất vả mới tìm được mấy người đàn ông hài lòng tới giúp một tay, nếu như anh còn muốn phá hư kế hoạch của em, em sẽ rất tức giận đó!"

Thiệu Sỹ Trần nhìn cha vợ, cảm giác thân thể ông không kiềm chế được run rẩy.

Ông chủ Hách Hạ dùng sức nuốt nước miếng, gật đầu một cái. "Anh biết rõ, anh biết rõ bà xã rất khổ cực, cũng biết con gái vì công việc nhà Hách Hạ rất vất vả, anh. . . . . Anh làm sao có thể phá hư kế hoạch của em chứ? Chỉ là con gái của chúng ta lại còn không có tiếp nhận chuyện của công ty, anh muốn cũng không thể. . . . . Ách. . . . . Thôi. . . . ."

Ánh mắt nhu tình của vợ có chút trở nên sắc bén cùng đáng sợ, ông âm thầm cắn răng nghiêng lợi, mặc dù rất không cam tâm, nhưng mà tuyệt đối không dám biểu hiện ra, chỉ có thể bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, về mặt cứng ngắc.

"Tốt lắm, nếu biết cũng đừng đợi ở chỗ này nữa, anh cũng bận một ngày, nhìn xem, mặt cũng dơ bẩn, nhanh đi tắm một cái, chúng ta muốn ăn cơm." Hách Hạ phu nhân mỉm cười với chồng mình.

Ông chủ Hách Hạ lòng không phục hung ác trợn mắt nhìn Thiệu Sỹ Trần một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể ngậm oán hận đi trở về nhà lớn.

Thấy cha rời đi, Hách Hạ Tĩnh không nhịn được thở phào nhẹ nhõm. "Mẹ, cảm ơn, thật tốt quá mẹ đã đến rồi, nếu không cha nhất định bắt con."

"Cha con là quá yêu các con mới có thể không bỏ được các con gả ra ngoài, con cũng biết, ban đầu lúc đề nghị kết hôn, cha con rất phản đối."

Người ta nói con gái là người tình kiếp trước của cha, cho nên được cha yêu chiều, những lời này sử dụng ở trên người ông chủ Hách Hạ, lại không quá thích hợp rồi.

"Mẹ." Thiệu Sỹ Trần nhẹ giọng gọi.

"Sỹ Trần. . . . . Ai nha! Thật là một cậu bé đẹp trai, ngày đó con và Tĩnh nhi kết hôn thật sự không có cơ hội nói chuyện với con, đã trở lại, coi như là làm khách, cùng ăn bữa cơm đi!" Hách Hạ phu nhân mỉm cười với anh.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Thiệu Sỹ Trần phát hiện đằng sau về mặt hiền lành của mẹ vợ, hình như tản ra hơi thở quý dị lại làm có kế hoạch tà ác làm người ta chấn động.

Bàn tay nhỏ bé ấm áp nắm chặt tay anh, anh cúi đầu, mỉm cười với vợ mình.

"Mẹ là người rất tốt." Hình như cô hiểu rõ anh đang nghĩ cái gì, nghiêm túc nói.

Nụ cười trong sang của vợ lọt vào mắt anh, trong tim anh cảm thấy ấm áp, "Anh biết."

Hình như trong gia tộc này ai cũng là người rất tốt! Mặc dù anh biết rõ thân là gia tộc Hách Hạ lớn nhất có thể đứng vững vàng không dao động tuyệt đối không hợp với hai chữ "Người tốt" này, nhưng chỉ cần là vợ anh nói, anh tuyệt đối sẽ không chất vấn, coi như cô nói trắng sáng là phượng, anh cũng sẽ không lên tiếng phản đối.

"Tốt lắm, có phải người tốt hay không, chúng ta có thời gian cả một ngày để xác nhận, hiện tại vào nhà đi!" Hách Hạ phu nhân cười mị mà nói, dẫn đầu đi trước.

Đột nhiên, cô nghĩ đến cái gì, lại dừng bước lại, xoay người lại.

"Sỹ Trần. . . . . Đã có thời gian lưu lại ăn cơm, có chút chuyện quan trọng, chúng ta hôm nào không bằng hôm nay, hôm nay vài vấn đề nho nhỏ nói rõ ràng đi!"

Hách Hạ phu nhân đang mỉm cười, cười như gió mùa xuân. Nhưng mà, Thiệu Sỹ Trần không khỏi rung mình một cái.

Vấn đề nho nhỏ? Anh khó hiểu nhíu mày.

Thành thật mà nói, đối với nhà Hách Hạ kỳ diệu, cho đến bây giờ anh cũng không có thăm dò rõ ràng.

Nhưng có một đáp án nho nhỏ, khi vừa rồi, qua cuộc trò chuyện của ông chủ Hách Hạ và phu nhân, anh đã rõ ràng rồi.

Gia tộc này, hình như không phải do người đàn ông làm chủ nhà. Mặc dù trên danh nghĩa ông chủ Hách Hạ là nhân vật phong vân mọi người đều biết, nhưng mà người chủ sau màn. . . . . Nếu lòng dạ biết rõ, cũng đừng đặc biệt đâm thủng.

Một gia tộc, mặc kệ là đàn ông làm chủ nhà, hay phụ nữ làm chủ nhà, chỉ cần có năng lực chống một mảnh bầu trời cho gia tộc, chỉ cần có năng lực khiến gia tộc lớn mạnh, là nam hay nữ có quan hệ như thế nào?

Hách Hạ Tĩnh cười mờ ám nhìn Thiệu Sỹ Trần, hai người bốn mắt chạm vào nhau, ngực anh không khỏi ảm áp, sau đó không nhịn được kéo kéo cánh môi.

Nụ cười khế hiện ra trên mặt anh, anh vươn tay, nhẹ nhàng khoác vai của cô, nhìn về phía mẹ vợ.

"Mẹ, mẹ có chuyện gì cần nói với con, xin không cần khách khí, con nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ." Đối với anh mà nói, gia tộc này không chỉ là gia tộc của vợ anh, bắt đầu từ bây giờ cũng là gia tộc của anh. Vô luận sau đó phải đối mặt với điều gì, duy nhất một điều anh biết là -

Gia tộc này cũng giống như vợ anh, cho anh ảm áp, cho anh tình yêu, như anh yêu vợ của mình, yêu cô vợ đáng yêu cũng làm cho người ta phiền lòng kia!

Hồi kết

"Chưa từng nghe người ta nói con gái là người tình kiếp trước của mình sao?" Người đàn ông khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, lớn tiếng nói.

Dáng vẻ này hoàn toàn không có hình tượng, người quanh mình nhìn thấy nhưng không thể trách, trừ một người đàn ông. Thiệu Sỹ Trần cầm một lon bia, ngây ngốc nhìn người đàn ông loạn không có hình tượng vừa khóc vừa la lại nấc rưng.

"Đều là các người, bọn các người đáng chết, cưới đi toàn bộ người tình của tôi nha." Ông chủ Hách Hạ mặc áo lót màu trắng và quần cụt, chân mang dép, hung hăng trợn mắt nhìn Thiệu Sỹ Trần ngồi ở đối diện, dường như cảm thấy oán trách còn chưa đủ, cầm đũa lên, mãnh liệt gõ vào đầu của anh.

"Tôi cho cậu biết, tôi còn không có thừa nhận cậu, cũng không có đồng ý chuyện cậu cưới Tiểu Tĩnh, tốt nhất cậu nên lo lắng một chút cho tôi, nếu không tôi sẽ tìm rất nhiều cơ hội làm cho con gái của tôi bỏ cậu, cậu nghe chưa? Có nghe hay không?"

Thiệu Sỹ Trần bất đắc dĩ cười cười, trừ ngoài miệng nói đúng, bắt đầu có chút muốn rời đi.

Tại sao? Tại sao hỏi anh?

Anh ho một tiếng, chậm rãi uống bia trên tay, trừ buồn bức không lên tiếng, cái gì anh cũng không thể làm. . . . . Mặc dù lúc người đàn ông này chửi anh nước miếng bay đầy trời, còn bay vào mặt anh, anh vẫn ngoan ngoãn như cũ mặc cho ông mắng, mặc cho ông oán trách, mặc cho ông tiếp tục phun.

"Cha, cha lại say? Đừng uống nữa! Uống rượu không tốt cho thân thể." Hách Hạ Tĩnh vốn đang nũng nịu với mẹ thấy chồng lại bị cha quẩn lấy, rất tốt bụng vội vàng tới giải vây giúp anh. "Cha nào có uống rượu say? Cha xem, cha nào có uống rượu say? !" Ông chủ Hách Hạ rống to với con gái, "Dù cha uống say, cũng có quan hệ gì? Chính cha mượn rượu giải sầu, không được sao? Người tình của cha cũng rời cha đi, cha không được khóc, oán hận một chút sao? Không thể xử lý tình địch một chút sao? Con có chồng cũng không cần cha, cha thật đáng thương, tại lúc nhỏ yêu con, thương con, cưng chiều con... cho nên con có niềm vui mới cũng không cần cha yêu!"

Đôi mắt ông lại ửng hồng, cảm xúc lại lâm vào cơn sóng nhỏ, tiện tay cầm lon bia thứ hai.

"Cha! Chú, mọi người mau tới, cha muốn say khướt rồi." Thấy cha như vậy, Hách Hạ Tĩnh lớn tiếng cầu cứu mấy ông chú ở phòng ngoài, lại vội vàng đoạt lấy bia trên tay cha.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người lớn tuổi, ăn mặc thoải mái giống ông chủ Hách Hạ nhân vội vàng vàng vọt vào trong nhà.

"Đi thôi! A Son, chúng ta đi nghỉ ngơi, đừng say khướt ở chỗ này."

"Đúng! A Son, ông thật quá kém rồi, thế nhưng một chai bia là có thể say, muốn mượn rượu giải sầu cũng phải uống hai tay mới gọi mượn rượu giải sầu chứ!"

"Đúng! Hơn nữa uống một lon đã say, nếu thật sự để cho ông ấy uống lon thứ hai. . . . ."

Mấy ông chú rất không có lương tâm cười gian, không biết đang tính cái mưu quỷ gì.

"Như thế nào? Cậu nhóc, có muốn nhìn một mặt rất đáng yêu của ông già nhà cậu hay không? Tôi cho cậu biết, chỉ cần để cho ông ấy uống xong lon bia thứ hai, bảo đảm cậu xem giặt náy mình đó!"

Rất có tâm cơ, ở thương giới có danh tiếng, các ông chủ có tiếng tăm đột nhiên nắm bả vai Thiệu Sỹ Trần, một bộ dáng các anh em tốt, giựt giảy Thiệu

Sỹ Trần cái gì cũng không biết.

"Chú, con đều nghe được, các chú rất đáng ghét, thế nhưng nghĩ thiết kế chồng con."

"Ai, Tiểu Tĩnh, con lại không hiểu, muốn gia nhập gia tộc Hách Hạ, hoạt động này nhất định phải kinh nghiệm một lần mới có thể thật sự trở thành thành viên nhà Hách Hạ." Một ông chú nói như vậy, sau đó mấy ông chú khác cùng nhau hưởng ứng.

"Không được! Trong mắt các chú hình tượng của ông ấy đã bị hủy sạch, không cần để cho ông ấy bị nhiều đá kích hơn, con sợ ông ấy bị dọa, không cần con nữa!"

Hách Hạ Tĩnh vội vàng muốn đỡ cha say rượu đã bắt đầu nói loạn, bắt đắ dĩ người cha thật sự là quá lớn lại quá nặng, cô đỡ không nổi, ngược lại bìa trên tay bị cha đoạt đi. "Cha, mau tỉnh lại, con dân cha chạy trốn bọn họ lại muốn chơi cha rồi."

"A Son, đừng nghe Tiểu Tĩnh nhi nói lung tung, nhanh, uống nốt lon bia này đi, chúng ta rất nghĩa khí, cùng ông mượn rượu giải sầu..."

"Ai, có câu nói, mượn rượu giải sầu càng sầu hơn!" Một ông chú, nhìn trắng sáng bên ngoài, xúc động thì thầm.

Một giây kế tiếp, mấy chú khác bắt đầu gõ đầu ông chú đột nhiên xúc động, tình hình náo loạn.

Hách Hạ Tĩnh cũng không để ý nữa không nói hai lời, vội vàng lôi kéo Thiệu Sỹ Trần xông ra ngoài.

"Tiểu Tĩnh?"

"Nhanh, thừa dịp không ai chú ý, chúng ta chạy mau." Cô gấp gáp nói.

"Thế nào? Vì sao phải trốn chạy? Cha không thể uống rượu? uống sẽ như thế nào sao?" Anh đột nhiên có chút ngạc nhiên, bởi vì phản ứng của vợ quá lớn, có cái gì không đúng.

"Đừng hỏi, muốn biết, chờ chúng ta bình an rồi đi rồi nói." Cô chạy về phía trước, thỉnh thoảng lại quay đầu, xem trong nhà có người đuổi tới hay không.

Thiệu Sỹ Trần mỉm cười nhìn bóng dáng vợ phía trước, cảm thấy đáng vẽ cô hốt hoảng có chút đáng yêu.

Không chỉ là cô đáng yêu, mỗi người trong nhà Hách Hạ đều rất đáng yêu.

Nếu như không phải là chính mình ở cùng người nhà Hách Hạ cả đêm, anh sẽ không tin, thì ra là gia tộc tiếng tăm lừng lẫy này, phương thức chung sống giữa người nhà với nhau lại thú vị âm áp như vậy.

Buổi tối, ăn uống chúng... ở ngoài phương, kéo tới vài cái ghế dựa, có người pha trà, có người nói chuyện phiếm, nói cái gì đều không kiêng kỵ, có thể náo loạn, có thể cười liên cười lớn tiếng, tùy ý tự tại, ưu nhân vui vẻ....

Đây mới là nhà, chính là nhà... Anh hướng tới những cũng không cho là nhà tồn tại.

"Này, các người chạy đi đâu?"

Quả nhiên phía sau có người đuổi tới, là ông chú nào đó, bởi vì thành viên nhà Hách Hạ thật sự quá nhiều, cho tới bây giờ anh còn không có biện pháp nhớ toàn bộ mọi người, nhưng ngược lại người nổi danh quyền thế anh lại nhớ rất rõ ràng, bởi vì muốn không nhớ cũng không được, rất có tên tuổi.

Vào lúc này, dù nổi danh hay vô danh toàn bộ đều không có hình tượng, làm cho người ta nhìn rất vui vẻ!

"Này, muốn chạy cũng chờ một chút, xe không có chìa khóa phải chạy trốn thế nào? Đản à! Ông chú phía sau cười nhạo nói, cầm chìa khóa quơ quơ ở giữa không trung.

Hách Hạ Tĩnh nghe thấy, dừng bước lại.

"Tiểu Tĩnh?"

"Không có chìa khóa xe không thể mở xe, đúng không?" Về mặt cô đồng tình nhìn Thiệu Sỹ Trần.

"Tại sao anh có loại cảm giác thật không tốt?" Thiệu Sỹ Trần trầm tư, thận trọng nhìn cô." Rốt cuộc cha uống rượu say sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Anh muốn biết?" Nghĩ đến cái gì, rốt cuộc cô vẫn không khống chế được bật cười.

Anh nặng nề gật đầu.

"Ừ... Ha ha.... Ông sẽ...."

"Cái gì?" Cô vừa cười vừa nói lời nói, anh nghe không hiểu.

“Em nói, cha em sẽ...”

“Tiểu Tĩnh, anh thật sự nghe không hiểu em đang nói gì, đừng cười nữa...” Bộ dáng như vậy ngược lại để cho anh càng lúc càng tò mò.

“Ai nha! Bắt đầu, mau trở lại, A Son bắt đầu phát tác.” Đứng ở cửa nhà lớn một chú rồng to với bên ngoài.

Ông chú cầm chìa khóa xe còn không chờ bọn họ kịp lấy chìa khóa xe, kích động xông về nhà lớn.

“Nhanh lên một chút, ông ấy bắt đầu cởi áo rồi.”

Thiệu Sỹ Trần ngăn người không khỏi sinh lòng nghi ngờ mới vừa rồi mình nghe được cái gì?

“Ông cũng chạy nhanh lên một chút, ông ấy muốn bắt đầu cởi quần ngoài rồi.”

“Cái này, nhất định phải đợi tôi... tôi vừa mới mua có thể chụp hình, điện thoại di động chất lượng cao, lần này tôi nhất định muốn chụp ông ấy, để cho ông ấy không thể đổ thừa nợ cho xong.”

“Nhanh, ông ấy muốn cởi...”

“Tiểu Tĩnh...” Sắc mặt của Thiệu Sỹ Trần lúc thì trắng, thân thể từ từ cứng ngắc, hi vọng không phải hình dạng anh nghĩ kia.

“Chẳng lẽ cha uống rượu say sẽ...” Ách... Anh nên nói như thế nào?

“Đừng vậy!” Hách Hạ Tĩnh nén cười, dùng sức gạt đầu. “Cha uống say có thói quen cởi quần áo, cho nên ông rất ít uống rượu, ít nhất mười năm nay em chỉ thấy ông uống say hai lần, một lần là cha tranh cãi với mẹ, một lần là lúc này... Nghe nói gần đây rất hay uống..., bởi vì tức giận chúng ta kết hôn... Sau khi ông cởi quần áo, sẽ chạy tới chạy lui trong nhà...”

Nếu tin tức này lan rộng ra ngoài, nhất định sẽ gây ồn ào! Anh nghĩ thầm.

“Còn có...”

“Tiểu Tĩnh, mau trở lại, cha con muốn cởi món cuối cùng.”

Tiếng cười trong phòng vui càng lúc càng lớn, Hách Hạ Tĩnh không nhịn được lắc đầu cười lớn, cô sẽ không trở về nhìn cha mình cả người trần trụi!

Thiệu Sỹ Trần chỉ có thể im lặng ngẩng đầu lên, nhìn trắng sáng phía chân trời.

Gia đình này, không bình thường! Thật rất không bình thường! Chẳng những người đàn ông danh tiếng vang dội uống rượu say sẽ cởi quần áo, các ông chú quyền quý mười phần cũng thích chơi đùa không bình thường, tuyệt không bắn khăn tuổi mình cũng đã cao...

Còn nữa, bọn họ không bình thường cũng bao gồm cả chuyện mang quyền lực công ty Hách Hạ giao đến tay người con rể này...

Gia tộc này rất kỳ quái, làm cho người ta không hiểu nổi, rồi lại tràn đầy vui vẻ, làm cho người ta cảm thấy tự tại, những chuyện không bình thường, vợ cười đến giống như người điên...

Mà anh rất yêu thích gia tộc này, thích những người nhà mới này... Còn nữa, anh cũng rất yêu vợ anh, một người mới hai mươi một tuổi, cô vợ trẻ tuổi rất đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Em, Bé Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.